

Giới thiệu Thần Trộm Ngốc Phi

Một khi Thần Trộm Ngốc Phi danh chấn thiên hạ thế kỷ 21 bị xuyên không, gặp thứ tỷ di nương quý kẻ đa đoan hãm hại nàng, hãy nhìn nàng đấu di nương đánh thứ tỷ toi bời như thế nào, nửa đường gặp gỡ Vương gia nịnh nọt để được hộ tống, một đường chân đạp các loại cặn bã nam cặn bã nữ, lẫn vào như cá gặp nước.

“Vương gia đại nhân hoa đào quá thịnh, không bằng giới thiệu cho tiểu nhân mấy cái tiểu mỹ nhân đi.”

Nàng mặc nam trang đứng ở bên cạnh hắn, vẻ mặt du côn miệng cười nhìn có chút hả hê nói.

“A? Luận về sắc đẹp, bốn vương tin tưởng thiên hạ này không ai bằng bốn vương, nếu không bốn vương đem chính mình tặng cho gã sai vặt nhà ngươi, ngươi có muốn hay không?”

Vương gia đại nhân ung dung thản nhiên đi đến bên cạnh nàng, bàn tay lớn bao trùm đem nàng vào trong ngực.

Sau khi đọc truyện xong thì bạn có thể điểm qua Dạ Tôn Dị Thể của tác giả Tuyệt Thế Khải Hàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 1: Thừa Nhận Mối Thù Hận Của Ngươi!

“Ô ô ô. . . Chủ tử ơi! Người mau tỉnh lại đi. . . Ô ô ô. . .”

Tiếng khóc khan khan phiêu đảng bên tai Mạc Cửu Khanh, nhưng dù làm gì thì nàng cũng chưa tỉnh lại.

“Khóc cái gì mà khóc! Chẳng qua là bị lăn từ trên cầu thang xuống mà thôi, cũng đâu có chết người được! Huống chi cái kẻ đàn này mạng vẫn lớn như vậy, còn sợ nàng sẽ chết hay sao?” Ngay sau đó cũng là một giọng nói chanh chua cay nghiệt vang lên, trong giọng nói không hề che giấu sự hả hê trên sự đau khổ của người khác.

“Chủ tử, người mau tỉnh lại đi. . . Hồi Oanh đã đi mời đại phu! Người phải kiên trì nhé! Ô ô ô. . .”

Chuyện gì đang xảy ra?

Lúc tòa cao ốc nổ tung sau khi nhiệm vụ hoàn thành, không phải mình đã bị nổ chết rồi à?

Vì sao bây giờ vẫn còn có người nói chuyện chứ?

Mà đợi đã, . . . Chủ tử?

Nói thế nào thì mình cũng là thần trộm danh chấn thiên hạ ở thế kỷ XXI, nhưng mình chưa từng thu đồ đệ và nô lệ, sao lại có người gọi mình là chủ tử được?

Khi nàng đang âm thầm oán thán thì từng mảnh ký ức chợt trào vào đầu nàng, những mảnh ký ức này không thuộc về trí nhớ của nàng.

“Đầu đầu quá. . . Những ký ức này, chúng là của thân thể cũ này sao? Mạc. . . Cửu Khanh. . .”

Mạc Cửu Khanh, đích nữ phù tướng quân Linh Nam Vương, nàng được Linh Nam tiên hoàng phong làm An Hợp quận chúa, nàng có thân phận ăn ngon mặc sướng như vậy, đáng tiếc là một kẻ ngu.

Mặc dù không phải nàng bị ngu bẩm sinh, nhưng khi còn thơ ấu, nàng bị di nương mình nhả tâm đả ngã mà lăn xuống lầu, cho nên mới bị té thành một đầu óc của một đứa trẻ ngốc.

Mà lần này, nữ nhi của di nương nàng lại lừa gạt nàng đi tới một góc vườn hoa xa xôi, mượn danh tiếng ngắm hoa mà đem nàng đẩy ngã từ lương đình (đình nghỉ mát) trên hòn giả sơn xuống, cái kẻ ngu này bị ngã đập đầu, thực sự hương tiêu ngọc vẫn mất rồi.

Khối máu tụ trong đầu trước kia, nhờ có lần ngã này mà tan ra, thần trí cũng thanh tỉnh trở lại, để cho Mạc Cửu Khanh mới tới tránh được vận xui làm kẻ khù khờ.

Cho dù người bây giờ đã chết, nhưng nỗi khổ lúc bị thứ tỷ, di nương đánh, nô tài ức hiếp đã in đậm thành oán niệm trong trí nhớ, vĩnh viễn lưu lại ở trong

thân thể này.

"Mạc Cửu khanh. . . Mạc Cửu khanh. . . Ngươi trùng tên, trùng họ với ta, xem ra đây chính là ý trời. Ngươi nhường thân thể này lại cho ta, đã như vậy, ta nhận ơn của ngươi, thì ta cũng nhận cả mối thù và nỗi hận này của ngươi nữa đi!

Mạc Cửu khanh chậm rãi mở mi mắt, mặc dù đầu nàng vẫn còn chút đau nhức nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới việc nàng quan sát tình huống xung quanh.

Bên người nàng có một thị nữ hai mắt đầm lệ mông lung, người nọ đang ôm chặt nàng khóc nức nở, mà cách đó không xa có một nữ tử hai tay khoanh trước ngực, mắt lạnh nhìn tất cả mọi thứ, nữ tử không hề có chút nóng nảy lo lắng, ngược lại còn có mấy phần hưng phấn vui vẻ.

Mạc Cửu Khanh quan sát đến đây thì tự nói thầm trong lòng mình: Xem ra nữ tử này chính là thứ tỷ của thân thể cũ này.

Mạc Cửu Khanh ngửa đầu nhìn lương đình ở trên cao, trong lòng cũng rõ ràng hoàn toàn.

Xem ra người thứ tỷ này muốn đưa nàng vào chỗ chết nên mới đưa nàng tới lương đình cao như vậy để đẩy nàng xuống. Đã như vậy thì nàng cũng không cần lưu tình!

"Đại cô nương. . . Chủ tử nhà ta cũng là muội muội của người mà!" Thị nữ ôm Mạc Cửu Khanh không hề biết Mạc Cửu Khanh đã tỉnh lại, nàng chỉ biết khóc rống chỉ trích thứ tỷ của Mạc Cửu Khanh.

"Muội muội? Nó chỉ là một kẻ ngu mà thôi, chết thì chết luôn đi, tiết kiệm. . ." Mạc Uyển Uyển khinh thường nhìn Mạc Cửu Khanh một cái, đang định nói ra những lời chanh chua, nhưng cũng ngay sau một giây đó lại như bị nuốt phải một quả trứng gà mà nghẹn ứ trong cổ họng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngốc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Ta Là Mạc Cửu Khanh!

"Từ Tô. . . Đờ ta đứng lên." Giọng nữ mỏng manh yếu ớt nhưng mang theo mấy phần nhu hòa giống như làn gió xuân tháng ba thổi vào mặt vang lên.

Nhưng giọng nói này vừa mới dứt thì một lần nữa hoa viên đang ồn ào bỗng trở nên an tĩnh quỷ dị.

"Chủ ... chủ ... chủ. . . Chủ tử?" Từ Tô không dám tin nhìn Mạc Cửu khanh, thử hô. Nàng sợ tất cả những gì trước mắt chỉ là ảo giác.

Mạc Cửu Khanh nhú lại lông mày, chậm rãi gật đầu.

Suy nghĩ trong đầu vẫn còn rối loạn không thôi khiến nàng có chút không thích ứng, dù sao thân thể này cũng không phải là của nàng, vì vậy nàng cần có chút thời gian để thích ứng.

"Cửu. . . Cửu Khanh" Mạc Uyển Uyển thấy Mạc Cửu Khanh gật đầu với Từ Tô mà hồ nghi nhìn và hô lên tên Mạc Cửu Khanh.

Bên trong âm sắc mang theo vài phần khẳng định chính là nàng nhưng chính Mạc Uyển Uyển chưa từng nhận ra thanh âm của mình có phần run rẩy.

Mạc Cửu Khanh được Từ Tô đỡ dậy, nàng rũ đầu xuống nên mọi người không nhìn thấy rõ nét mặt của nàng, nhưng khóe miệng lạnh lùng kia cong lên lại khiến Từ Tô đứng ở bên cạnh không khỏi rung mình một cái.

"Làm sao, hiện tại bộ dáng của Cửu Khanh hù được tỷ tỷ sao? Vì sao tỷ tỷ lại đứng ở xa như vậy?" Mạc Cửu Khanh hơi nhíu mi nhìn Mạc Uyển Uyển đang đứng ở phía xa, nói.

Mạc Uyển Uyển vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói thì tâm chợt thấy căng thẳng, vốn là khuôn mặt trấn định, nhưng giờ phút này lại mang theo vài phần khiếp sợ và không tưởng tượng nổi.

"Ngươi. . . Ngươi rốt cuộc có đúng là Mạc Cửu Khanh không? ! Mạc Cửu Khanh thế nhưng là kẻ ngu, sao ngươi có thể tỉnh táo như vậy! ?" Mạc Uyển Uyển chỉ tay vào Mạc Cửu Khanh, lớn tiếng trách cứ.

Giờ phút này nàng cũng không để ý tới lễ nghi, Mạc Cửu Khanh có thể tỉnh lại đã phá bỏ kế hoạch ban đầu của nàng, huống chi, bây giờ Mạc Cửu Khanh lại không có gốc, cái này hỏi làm sao nàng có thể trấn định tiếp đây?

"Ta? Ta đương nhiên là Mạc Cửu Khanh! Bị tỷ tỷ đẩy ngã từ trên lương đình xuống, cửu tử nhất sinh, Mạc Cửu Khanh!" Mạc Cửu Khanh nhìn bộ dáng khiếp sợ của Mạc Uyển Uyển, lạnh lùng cười nhạt, trong lời nói tràn đầy sát khí.

Tất cả mọi người đang ở trong hoa viên, ngoại trừ thị nữ Từ Tô của Mạc Cửu Khanh không biết, còn lại trong lòng những người khác đều biết vô cùng rõ ràng, nhưng họ lại không nghĩ tới, Mạc Cửu Khanh có thể thẳng thắn nói ra không chút kiêng kỵ.

Khuôn mặt Mạc Uyển Uyển càng thêm đỏ, nhìn Mạc Cửu Khanh lớn tiếng nói: "Mạc Cửu Khanh ngươi chớ nói nhảm! Ta căn bản không có đẩy ngươi! Chính là ngươi mặt dày mày dạn đi theo ta, tự ngươi ngã xuống, còn vu oan ta! Kẻ ngu vẫn là kẻ ngu, cho dù không ngốc nữa, đầu cũng đã mất linh quang!"

Mạc Uyển Uyển trước sau vẫn thốt ra miệng những lời nói ác độc, nữ tử thiện lương nhất của Linh Nam, giờ phút này thật khiến cho mọi người cảm thấy vô cùng chán ghét.

Mà Mạc Cửu Khanh nghe xong những lời của Mạc Uyển Uyển nói, nàng vừa định trả lời, liền bị thị nữ của Mạc Uyển Uyển vượt lên trước.

"Nhị cô nương cũng thiệt là, chủ tử nhà ta nhìn thấy ngươi đáng thương, vốn có một lòng tốt bụng cho phép cô nương cùng đi ngắm hoa, chính là cô nương xảy ra chuyện còn vu oan cho chủ tử nhà ta, thật sự là lòng tốt mà không được báo đáp." Một thị nữ bên người Mạc Uyển Uyển không đợi Mạc Cửu Khanh nói chuyện đã nhanh chóng tiếp lời.

Mạc Cửu Khanh vừa nghe lời nói của thị nữ kia thì chỉ nói một câu lạnh lùng: "Chủ tử nói chuyện, một con chó đi ra sủa, xem ra tỷ tỷ ta thật là không có dạy dỗ tốt con chó của mình rồi."

"Mạc Cửu Khanh, ngươi có chừng mực cho ta! Ngươi của ta cũng không cần ngươi nói tới! Ngươi coi mình là cái thứ gì!" Mạc Uyển Uyển vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói xong thì phần nộ quá.

"Từ Tô, đi. Chỉ là một con chó tiện nghi mà thôi, hung hãn đánh, đả thương, đánh chết người đã có tiểu thư ta chịu trách nhiệm." Lời nói của Mạc Cửu Khanh tuy mỏng manh yếu ớt, trên khuôn mặt tái nhợt của nàng mang theo một nụ cười nhưng lời nói vừa nói ra lại khiến tâm mọi người không lạnh mà run.

Mà Từ Tô nghe Mạc Cửu Khanh nói xong thì hơi có chút khiếp sợ, nhưng lúc này đây nàng lại chẳng biết tại sao nàng lại cũng có can đảm đi về phía thị nữ mới nói những lời nói vừa rồi.

"Mạc Cửu Khanh! Ngươi. . . Ngươi dám!" Mạc Uyển Uyển trợn trừng mắt, nhìn Mạc Cửu Khanh rồi thét to.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 3: Hạ Thủ Phải Độc Mới Có Thể Đứng Vững!

"Sao ta không dám? Các ngươi chớ nên cho rằng, Mạc Cửu Khanh ta thật sự là quả hồng mềm, mặc cho các ngươi gây khó dễ? Từ Tô, đánh! Hung hăng đánh, hôm nay ai dám phản kháng, ta tiền hán gặp Diêm Vương!" Hai mắt Mạc Cửu Khanh hung ác nhìn quét toàn bộ những người xung quanh một cái.

Khi mọi người nhìn thấy ánh mắt của Mạc Cửu Khanh thì cũng không có ai không thấy khiếp sợ hay sợ hãi, trong lòng mọi người đều tin tưởng câu nói kia của Mạc Cửu Khanh, nàng thật sự sẽ đưa hắn đi gặp Diêm Vương.

Riêng thị nữ vừa mới mở miệng xen lời kia cũng bị ánh mắt của Mạc Cửu Khanh hù dọa, giờ phút này hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào.

"BA~!" Từ Tô xuống tay cũng độc ác, nàng vừa nghĩ tới những khi dễ thường ngày thì sẽ không có cách nào hạ thủ lưu tình.

Thị nữ kia bị đánh, ngay cả Mạc Uyển Uyển cũng không dám tin vào mắt mình.

"Ba ba!" Từ Tô thừa dịp thị nữ chưa có phản ứng mà hung hăng đánh tiếp vài cái, sau đó mới lui trở về bên Mạc Cửu Khanh.

"Như vậy là đủ rồi?" Mạc Cửu Khanh không để ý ánh mắt của mọi người, nàng thân nhiên nhìn Từ Tô rồi nói.

Từ Tô vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói xong thì có chút không rõ ràng lắm, nàng vừa định mở miệng hỏi thì nghe thấy một tiếng gào thét cuồng loạn.

"Mạc! Cửu! Khanh! Ngươi muốn chết! Ngươi lại dám đánh ta!" Cặp mắt của thị nữ kia đỏ thẫm nhìn Mạc Cửu Khanh, nàng ta không để ý tới mệnh lệnh của Mạc Uyển Uyển mà nhào tới Mạc Cửu Khanh.

"Thấy không, em đối với nàng hạ thủ lưu tình, nàng lại hoàn toàn không cảm kích. Người như vậy, chỉ có ra tay độc ác thì mới có thể khiến nàng hiểu rõ, người nào nên chọc, người nào không nên chọc! Mà em cũng mới có thể đứng vững hơn!" Hai tay Mạc Cửu Khanh giao nhau, nàng hoàn toàn không để

ý chỉ hờ hững nhìn thị nữ đang nhào tới mình.

Từ Tô nghe lời nói của Mạc Cửu Khanh thì trong lòng nàng cũng hiểu rõ, có lẽ vì sự mềm lòng nhất thời của nàng, về sau nó sẽ trở thành vũ khí sắc bén thường tồn chính bản thân mình.

Từ Tô vừa định ngăn trước người Mạc Cửu Khanh thì bị Mạc Cửu Khanh đẩy ra, sức lực nhẹ nhàng nhưng lại chân thật đáng tin!

Nàng hơi động tay động chân thì thị nữ kia đã tới bên người Mạc Cửu Khanh, lúc này Mạc Uyển Uyển cũng không có ngăn cản thị nữ đó, Mạc Cửu Khanh dĩ nhiên biết rõ trong đầu Mạc Uyển Uyển đang nghĩ gì.

Mạc Cửu Khanh nghiêng người né tránh công kích của thị nữ, sau đó nàng hung ác nhấc chân đạp một cái vào một bên mặt của thị nữ, thị nữ bị đẩy ngã về trước mặt Mạc Uyển Uyển.

Mạc Uyển Uyển không kịp lui về phía sau thì Mạc Cửu Khanh đã đi lên.

Thị nữ kia vừa mới bò dậy từ trên mặt đất đã lại bị Mạc Cửu Khanh đè đầu mình, sau đó lại bị đạp xuống đất.

Tay thị nữ vung lên trên không trung để bắt lấy một vật chống đỡ, nàng ta định nhờ vào vật đấy để đứng lên nhưng ngay lúc này bên tai nàng nghe được một tiếng rách vang lên.

"A! Buông tay ra!" Mạc Uyển Uyển hét lên chói tai và nhanh chóng ngồi xổm xuống, hóa ra vài quần của nàng đã bị thị nữ kia kéo hư.

Lúc này, tay Mạc Cửu Khanh cũng đã buông lỏng đầu thị nữ ra, thị nữ kia vừa lấy lại được tự do, nàng chột ngắc đầu thì thấy khuôn mặt tức giận của Mạc Uyển Uyển đang nhìn mình.

Thị nữ còn chưa kịp giải thích thì lại bị Mạc Cửu Khanh đạp thêm một cước lên người, thị nữ bị bất ngờ không kịp chuẩn bị nên ngã nhào tới trên người Mạc Uyển Uyển, ngay sau đó, Mạc Uyển Uyển bị té ngã trên mặt đất.

Thị nữ chưa kịp đứng dậy lần nữa lại bị Mạc Cửu Khanh dùng một chân hung hăng nghiền ép giẫm đạp lên trên lưng mình.

"A! Tiện tỳ chết tiệt! Ngươi mau đứng lên! Mạc Cửu Khanh, ngươi mù à? Không nhìn thấy ta à?" Mạc Uyển Uyển vừa gào hét vừa tức giận đánh vào lưng thị nữ.

Mạc Cửu Khanh vừa nghe thấy tiếng của Mạc Uyển Uyển, vội vàng che miệng kinh hô: "Áy chết, vì sao tỳ tỳ lại nằm dưới thân cậu nô tài vậy? Đều là do Cửu Khanh hoa mắt nên không có nhìn thấy tỳ tỳ."

Mạc Cửu Khanh dứt lời thì cũng nhấc chân mình ra khỏi người thị nữ kia, những người hầu đứng ở một bên nhìn thấy hành động của Mạc Cửu Khanh thì vô cùng khiếp sợ, trong lòng họ đều rung mình, Nhị cô nương giống như là đã biến thành một người khác.

"Á!" Máy người hầu vừa định đỡ thị nữ kia đứng dậy thì lại có một tiếng kêu vang lên khiến cho mọi người luống cuống tay chân, càng thêm hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: Đổi Trắng Thay Đen Không Chỉ Có Mình Người Giỏi

Mạc Uyển Uyển xoa eo phần nộ quát: "Kêu la cái gì, cũng không phải người chết!"

"Chủ tử. . . Thật sự là người chết ạ. Thu Cúc. . . Nàng đã chết rồi. . ." Một người hầu vừa mới đỡ thị nữ Thu Cúc, hoảng sợ nhìn Mạc Uyển Uyển nói.

Mạc Uyển Uyển nghe người hầu nói xong, bàn tay xoa eo cũng run lên.

"Mạc Cửu Khanh ngươi giết người! Ngươi biết không ngươi vừa mới giết người!" Mạc Uyển Uyển hoàn toàn không để ý đến Thu Cúc, chìa thẳng tay vào Mạc Cửu Khanh nói.

Mạc Cửu Khanh nghe Mạc Uyển Uyển nói xong thì liếc xéo nhìn Thu Cúc đã chết một cái rồi nói: "Tỳ tỳ lời nói cũng đừng nói bậy như vậy, Thu Cúc đây chẳng phải rõ ràng là do tỳ tỳ hại chết sao, sao tỳ tỳ lại giả họa cho muội đây."

Mọi người vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói xong thì đồng loạt nhìn về phía Mạc Uyển Uyển, tất cả chỉ chờ câu nói sau của Mạc Uyển Uyển.

“Mạc Cửu Khanh ngơoi nói bậy! Thu Cúc là thị nữ của ta, vì sao ta lại phải hại chết nàng!” Mạc Uyển Uyển vùng vẫy giãy chết nói với Mạc Cửu Khanh, đáng về dữ tợn vừa rồi cũng đã giảm đi rất nhiều.

“Tỷ tỷ, tỷ hãy nhìn lại thật kỹ thứ sắc bén ở trên y phục của tỷ đi, Thu Cúc chính là bị vật đó đâm vào cổ họng, tỷ không tin thì hãy nhìn vết hầu của Thu Cúc đi.” Mạc Cửu Khanh khoanh hai tay lại, nàng đứng đứng nhìn và nói với Mạc Uyển Uyển.

Mọi người vừa nghe lời Mạc Cửu Khanh lúc này cũng chú ý đến trên vai của Mạc Uyển Uyển, quả nhiên có dính chút vết máu.

Mạc Uyển Uyển xưa nay vốn thích chưng diện, y phục trên vai đều có dính một ít trang sức các loại, Mạc Cửu Khanh chính là nhìn đúng điểm này nên mới chọn phương thức giáo huấn Thu Cúc như vậy.

“Không không không... Không thể nào! Ta làm sao có thể hại chết Thu Cúc chứ? Đều là do ngơoi Mạc Cửu Khanh! Đều là do ngơoi làm hại!” Mạc Uyển Uyển nhìn Thu Cúc chết không nhắm mắt mà cảm thấy quanh thân mình cũng có âm hàn.

“Tỷ tỷ, tỷ vì sao lại thích lật ngược phải trái, đổi trắng thay đen như vậy. Thu Cúc nhào tới giáo huấn ta, tỷ tỷ cũng không quan tâm, hiện nay Thu Cúc bị tỷ hại chết, tỷ tỷ ngược lại còn trả đũa muội nữa, tất cả mọi người ở chỗ này đều nhìn thấy rõ ràng, muội tin tưởng đối với truyện này, mọi người đều phân biệt được rõ trắng đen, ngược nhìn nhìn bộ dáng hiện của Thu Cúc, sợ rằng nàng chết cũng không thể nhắm mắt.” Mạc Cửu Khanh hơi cong miệng, khóe miệng rõ ràng có một nụ cười tà nịnh khiến lòng người kinh sợ.

Mạc Cửu Khanh vừa dứt lời cũng lui về đứng bên người Từ Tô, nàng dựa người vào vai Từ Tô, nhìn có mấy phần thoát lực khiến mọi người hết sức hoài nghi, cô nương quyết đoán hung ác kia thật sự có từng tồn tại hay không?

“Rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra?” Một giọng nam trầm thấp nhưng lại có vài phần uy nghiêm vang lên sau lưng mọi người.

Mạc Uyển Uyển vừa nghe được giọng nói kia, trong nháy mắt liền thay đổi bộ dạng dữ tợn, hốc mắt đỏ lên, nước mắt cũng từ trong hốc mắt lăn xuống, thật sự là khiến cho mọi người vừa nhìn thấy đã yêu tiếc.

“Phụ thân!” Mạc Uyển Uyển đau khổ nhìn về phía nam tử, nước mắt nói.

Mạc Cửu Khanh xoay người, nhìn thẳng nam tử, trong lòng nàng cũng biết rõ nam tử trước mắt này chính là phụ thân của nguyên chủ, Đại tướng quân Linh Nam – Mạc Hạo Thiên.

Tuy rằng khuôn mặt của Mạc Cửu Khanh trầm tĩnh, nhưng chính nàng biết rõ trong thời khắc này, trong lòng nàng đã sớm thiên hồi bách chuyển.

“Phụ thân.” Mạc Cửu Khanh khẽ mở môi mồm, nàng vừa nhìn Mạc Hạo Thiên vừa hô nhỏ một tiếng.

Lúc này, Mạc Hạo Thiên nhìn Mạc Cửu Khanh, trong nháy mắt ông lại xuất thần, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, ông nhìn tình cảnh hỗn loạn lúc này thì như rụng mảy.

“Chuyện cụ thể xảy ra như thế nào, phụ thân đã nghe Hồi Oanh nói qua, Cửu Khanh thấy khó chịu ở chỗ nào? Phụ thân đã bảo lão Liễu đi mời đại phu rồi, đại phu sẽ rất nhanh tới xem bệnh thật tốt cho con.” Mạc Hạo Thiên dù sao cũng là người đã trải qua sóng to gió lớn, chỉ vừa nhìn thấy bộ dáng của Mạc Cửu Khanh trong giờ phút này, ông cũng đã minh bạch rất nhiều.

Mặc dù khuôn mặt ông rất trấn tĩnh nhưng trong lòng ông đã sớm có một hồi sóng lớn ngập biển.

Nữ nhi ngây ngốc mười năm của hắn, bây giờ đã tốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngốc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Thỏ Khôn Đào Ba Hang

Mạc Hạo Thiên nhìn thật sâu Mạc Cửu Khanh, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra mới có thể khiến nữ nhi ngu si nhiều năm lại có sự biến hóa lớn như vậy?

“Nữ nhi đã khiến phụ thân lo lắng, nữ nhi cũng không có gì đáng ngại, ngược lại là tỷ tỷ vừa mới bị ngã xuống càng cần để đại phu nhìn xem một cái.” Mạc Cửu Khanh nhìn Mạc Uyển Uyển, trong giọng nói của nàng thể hiện rõ sự quan tâm của mình với người thứ tỷ này.

“Chủ tử! Người cần phải được đại phu hảo hảo chữa trị! Người nhìn vết thương của người đi, nó vẫn còn đang đổ máu đấy ạ!” Từ Tô vừa nghe xong lời nói của Mạc Cửu Khanh thì vội vàng nói bất chấp lễ nghi.

Mạc Hạo Thiên vừa mới nghe Từ Tô nói thì nhìn vết thương của Mạc Cửu Khanh, chân mày ông nhíu chặt lại, trong lòng ông càng tăng hảo cảm đối với Mạc Cửu Khanh.

“Vì sao miệng vết thương của con lại nghiêm trọng như vậy, sao vẫn chưa có người tới băng bó? Từ Tô, ngươi vừa rồi làm cái gì?” Mạc Hạo Thiên không để ý tới chuyện đã xảy ra, ông hiện giờ quan tâm tới vết thương của Mạc Cửu Khanh hơn.

“Phụ thân, xin người đừng trách Từ Tô, là nữ nhi vừa mới từ trên lương đình ngã xuống, nếu như không phải Từ Tô ở bên con kêu con, chỉ e rằng nữ nhi sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.” Mạc Cửu Khanh nhẹ giọng trấn an liếc nhìn Từ Tô.

Mạc Hạo Thiên vừa nghe xong những lời này, nhướn mày nói: “Uyển Uyển, con vừa rồi xảy ra chuyện gì? Cửu Khanh bị thương, bên cạnh con lại có nhiều thị nữ như vậy, vì sao không tới trợ giúp? Con quân thúc nô tài của mình như thế nào vậy?”

Mạc Uyển Uyển thật không ngờ Mạc Hạo Thiên sẽ ở trước nhiều người giáo huấn mình như vậy, vì vậy Mạc Uyển Uyển nhịn không nước nước mắt là chỗ.

“Tướng quân, ngài đừng trách Uyển Uyển, chỉ sợ Uyển Uyển cũng đã bị giật mình. Cho nên nữ nhi mới không kịp phản ứng, người nhìn đi, Uyển Uyển không phải cũng bị thương sao?” Mẫu thân Tô Liên của Mạc Uyển Uyển vừa nhìn thấy Uyển Uyển bị giáo huấn nên vội vàng đứng ra nói chuyện.

“Nghe những lời nói này của di nương, Cửu Khanh thật bất lực, cũng là đích nữ của phủ tướng quân, một đám nô tài nhìn Cửu Khanh bị té thương, cho dù không có lệnh của tỷ tỷ thì cũng nên tiến lên trợ giúp con mới phải, chứ sao có thể lạnh nhạt đứng ở một bên nhìn như vậy.” Mạc Cửu Khanh yếu ớt tựa trên vai Từ Tô, lời nói mang theo sự trống rỗng suy nhược.

“Cái này...” Tô Liên không nghĩ tới Cửu Mạc Khanh nhanh mồn nhanh miệng như vậy, lại khiến cho mình không thể phản bác lại.

“Hay là vì Cửu Khanh bị choáng váng vài năm qua, cho nên mọi người đều không coi Cửu Khanh là đích nữ phủ tướng quân?” Mạc Cửu Khanh xoay chuyển nói những lời lạnh lùng.

Một đám nô tài đứng ở một bên không dám lên tiếng, thân thể bọn họ đều run rẩy mạnh mẽ.

Mạc Hạo Thiên nghe những lời nói của Mạc Cửu Khanh cũng hết sức đồng ý, trong lòng ông càng cảm thấy thẹn với Mạc Cửu Khanh.

“Bốn tướng quân cũng không biết, nô tài phủ tướng quân lại dám vô pháp vô thiên như vậy đấy!” Mạc Hạo Thiên nhìn đám nô tài, lạnh lùng nói.

“Phụ thân, cầu ngài chớ trách các nàng, là nữ nhi không tốt. Tất cả đều là lỗi của nữ nhi, là nữ nhi không biết xử trí.” Mạc Uyển Uyển đứng ở một bên trầm mặc, sau đó rất nhanh quỳ gối xuống đất, vừa khóc vừa nói.

“Tướng quân, thỉnh ngài nhất định phải trút giận cho Nhị cô nương! Nhị cô nương bị té ngã từ lương đình, các nàng cũng không có ý định tới trợ giúp, còn luôn miệng nói Nhị cô nương là người ngu, chết mới tốt. Nô tỳ chiếu cố Nhị cô nương nhiều năm như vậy, kết quả Nhị cô nương lại bị những tên nô tài này khi dễ, người sáng suốt đều có thể nhìn thấy...” Từ Tô đề Hôi Oanh đỡ lấy Mạc Cửu Khanh, sau đó quỳ sát bên Mạc Uyển Uyển nói.

“Từ Tô! Ngươi là một hạ nhân, ngươi có tư cách gì để nói chuyện, im miệng!” Tô Liên vừa nghe Từ Tô nói thì kinh hãi, nhanh chóng ngăn lại nên cũng quên mất đứng một bên còn có Mạc Hạo Thiên.

Mạc Hạo Thiên vừa nghe lời nói của Từ Tô xong thì trong lòng ông nổi tảng sóng gió kinh hoàng, ông không hề biết hóa ra con gái mình bị hạ nhân khi dễ nhiều năm như vậy.

“Bà im ngay, để cho Từ Tô nói tiếp.” Mạc Hạo Thiên lạnh lùng trừng Tô Liên, trầm giọng nói.

“Từ Tô, đứng lên.” Ngay khi Tô Liên lại muốn nói tiếp thì thanh âm của Mạc Cửu Khanh truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngốc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 6: Kế Hay - Lấy Lui Làm Tiến

“Từ Tô. Chuyện đã qua, nhiều lời vô ích.” Mạc Cửu Khanh nhìn ánh mắt khó hiểu của Từ Tô, chỉ nhàn nhạt nói.

Mạc Hạo Thiên cũng chưa từng nghĩ rằng Cửu Khanh sẽ nói như vậy, ông nghi hoặc nhìn về phía Mạc Cửu Khanh.

“Phụ thân, nữ nhi cũng không bị thương, không phải là đứa bé thích cáo trạng với phụ mẫu. Con thân là con cháu tướng môn, ăn một ít khổ cũng coi là rèn luyện, hôm nay nữ nhi đã hưởng qua tư vị đó, ngày sau nữ nhi sẽ không bao giờ chịu thiệt thòi nữa, con sẽ không để người khác khi dễ mình.” Mạc

Cửu Khanh quay đầu nhìn Mạc Hạo Thiên, nhẹ nhàng nói ra từng lời.

Mạc Hạo Thiên nghe xong, vốn hàng lông mày đang nhíu chặt liền buông lỏng, ông càng thêm tán thưởng Mạc Cửu Khanh.

“Cửu Khanh, phụ thân biết rõ con rộng lượng. Chuyện đã qua cũng không truy cứu nữa, nhưng người làm phụ thân này thiếu nợ con nhiều năm như vậy, phụ thân không cho phép mình cứ như vậy mà bỏ qua, hôm nay chỉ cần lời con nói, phụ thân nhất định sẽ thỏa mãn bất kỳ yêu cầu nào của con.” Mạc Hạo Thiên vừa nhìn vừa nhẹ giọng nói với Mạc Cửu Khanh.

Mạc Cửu Khanh có chút khó xử nhíu mày, ngay sau đó lại rất thoải mái nói: “Nếu như phụ thân vì suy nghĩ cho nữ nhi, như vậy nữ nhi cũng không muốn truy cứu nhiều hơn, hôm nay những nô tài ở trong hoa viên này, tất cả đều bị phạt đánh năm mươi trượng, nếu còn sống thì rời khỏi phủ tướng quân, nếu không chống đỡ nổi mà chết thì ném ra bãi tha ma đi.”

Mạc Hạo Thiên nghe xong, biết rõ trong lòng Mạc Cửu Khanh vẫn có oán khí, nhưng trong lòng ông cũng hiểu rõ: những nô tài khi dễ Cửu Khanh nhất định phải chịu như vậy, nên ông gật đầu nói: “Nghe theo lời con.”

Mạc Cửu Khanh gật đầu nói: “Vây cần làm phiền người của phụ thân giám sát rồi, thân thể nữ nhi có chút không thoải mái, con xin cáo lui trước.”

Mạc Hạo Thiên gật đầu nói: “Con mau đi nghỉ ngơi đi, phụ thân sẽ bảo đại phu trực tiếp qua chỗ con.”

Mạc Cửu Khanh hành lễ, sau đó dẫn theo hai thị nữ của mình cáo lui.

Mạc Hạo Thiên nhìn bóng lưng Mạc Cửu Khanh rời đi, thật lâu sau ông vẫn chưa lấy lại được sự bình tĩnh.

“Tướng Quân. . .” Tô Liên thấy Mạc Hạo Thiên như thế, do dự mới hô.

“Tô Liên, ta cho bà hảo hảo quản giáo nô tài trong phủ, đây chính là quân giáo của bà sao? Nếu như không phải hôm nay xảy ra chuyện, ta thật sự còn không biết rõ, bà dạy dỗ nô tài đối đãi với nữ nhi của ta như vậy!” Mạc Hạo Thiên vừa quay đầu, ông trừng mắt lạnh lùng nhìn Tô Liên.

Tô Liên bị Mạc Hạo Thiên trừng mắt thì trong lòng không khỏi run lên, ngay sau đó bà lập tức vội vàng nói: “Tướng quân, tiện thiếp cũng không biết những hạ nhân kia sẽ làm như vậy!”

“Phụ thân, Người đừng trách mẩu thân. Chuyện trong phủ rất phức tạp, mẩu thân cũng không chú ý tới chuyện này cũng là vì có nguyên do.” Mạc Uyển Uyển vội vàng giải thích cho mẩu thân mình.

“Uyển Uyển, những sở tác sở vi của con ngày hôm nay thật sự làm cho người phụ thân này thất vọng rồi. Cửu Khanh là muội muội của con, bất kể con là vô tình hay cố ý, lần này thiếu chút nữa con đã lấy cái mạng của Cửu Khanh. Nếu như không phải Cửu Khanh không muốn truy cứu, hôm nay phụ thân tất nhiên sẽ không che chở con. Con đi xuống đi, hãy suy nghĩ lại thật tốt cho phụ thân.” Mạc Hạo Thiên không chớp đôi mắt đen như mực nhìn Mạc Uyển Uyển, trong mắt ông mang theo nồng nặc sự thất vọng với nữ nhi này.

Mà bên này, hình phạt cũng đã bắt đầu, phần đông nô tài đều kêu khóc.

Mạc Cửu Khanh trở về viện tử của mình, nàng hít một hơi thật sâu, trong lòng cũng đã sớm bình tĩnh lại.

Nàng là Mạc Cửu Khanh, bất kể là thân trộm Mạc Cửu Khanh hay là con cháu tướng môn Mạc Cửu Khanh.

Nàng có rất nhiều sự kiên nhẫn để chơi với mẹ con nhà kia, nàng sẽ đem những người từng khi dễ nàng từng người từng người chém tận giết tuyệt!

“Chủ tử. . . Người. . .” Từ Tô và Hồi Oanh nhìn Mạc Cửu Khanh, trong mắt cả hai mang theo mấy phần nghi ngờ. Tiểu thư bây giờ khiến các nàng có cảm giác xa lạ.

“Lần này cứu tử nhất sinh, ta không nghĩ lại để mặc người xê thịt, chỉ có chủ động xuất kích thì mới có thể bảo vệ chính mình, bảo vệ các em. Ta vẫn là ta, vẫn là chủ tử của các em” Mạc Cửu Khanh nhìn hai người, trong mắt là sự quyết tuyệt, nàng trầm giọng dứt khoát nói.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Ở Kiếp Này, Không Còn Cô Đơn Nữa

“Chủ tử! Nô tỳ cũng sẽ bảo vệ chủ tử, bảo vệ chủ tử chu toàn!” Từ Tô và Hồi Oanh vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói xong, trong lòng cả hai người vừa cao hứng vừa cảm động cùng nhau thề thốt giống nhau.

Mạc Cửu Khanh khẽ gật đầu nhìn hai người.

Xem ra ở kiếp này, nàng sẽ không còn cô đơn một thân một mình nữa.

“Nhị cô nương, lão nô mang đại phu tới.” Giọng nói của lão quản gia Liễu vang lên ở ngoài cửa.

“Vào đi.” Mạc Cửu Khanh ngồi ở bên cạnh bàn, nhàn nhạt nói.

Lão Liễu mang theo đại phu đi vào, đập vào mắt ông là cánh tượng sa sùt, căn phòng nhìn không hề có một chút vinh hoa mà đích nữ phủ tướng quân nên có, rèm che giường ngủ cũ rách, không có đồ dùng nào ở trong phòng là còn nguyên vẹn, nhìn mọi thứ mộc mạc như vậy có thể không khó đoán Mạc Cửu Khanh từng trải qua những ngày tháng quần bách.

“Nhị cô nương, đây là Bạch đại phu.” Lão quản gia Liễu cung kính nhìn Mạc Cửu Khanh nói.

“Như vậy đành làm phiền Bạch đại phu rồi.” Mạc Cửu Khanh gật đầu nói, sau khi nói xong thì đưa cánh tay mảnh khảnh ra.

Bạch đại phu cũng không dám chậm trễ, ông nghiêm túc bắt mạch cho Mạc Cửu Khanh.

“Thân thể của Nhị cô nương không đáng ngại, nhưng người vì dinh dưỡng không đầy đủ nên tương đối suy yếu, lão phu sẽ kê một ít thuốc tốt, Nhị cô nương cần bổ một chút, Nhị cô nương cũng phải được ăn nhiều thức ăn có dinh dưỡng, như vậy xương cốt thân thể mới không bị yếu ớt như vậy.” Bạch đại phu cân nhắc một phen mới tỉ mỉ nói ra.

“Làm phiền Bạch đại phu rồi.” Mạc Cửu Khanh thu tay về và nhẹ giọng nói.

Lão Liễu vừa nghe Bạch đại phu nói xong, trong lòng ông cũng thanh minh rất nhiều, cung kính nói: “Nhị cô nương sau này cần gì, chỉ cần để cho mấy người Từ Tô báo cho lão nô, lão nô nhất định sẽ tận tâm tận lực thực hiện.”

Mạc Cửu Khanh cũng biết, nhất định là do Mạc Hạo Thiên ra lệnh, cũng không từ chối nói: “Ta đã biết, Hòai Oanh đi theo đại phu lĩnh thuốc đi.”

Chờ sau khi nhóm lão Liễu rời đi, Mạc Cửu Khanh nhìn Từ Tô đang đứng ở một bên, nhưng vẫn nói về bên kia: “Từ Tô, hai ngày này em chú ý bên Mạc Uyển Uyển nhiều một chút, chắc là Mạc Uyển Uyển sẽ không từ bỏ ý đồ đâu.”

Từ Tô vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói xong, trong lòng nàng cũng cả kinh nói: “Nô tỳ đã biết. Nô tỳ nhất định sẽ bảo vệ tốt chủ tỳ.”

“Tốt lắm, đi lấy giúp ta một chút nước tới, ta muốn tắm rửa.” Mạc Cửu Khanh nhẹ nhàng gật đầu nói.

Từ Tô vừa nghe, cũng lập tức đi lấy nước, lưu lại một mình Mạc Cửu Khanh ở trong phòng trầm tư.

Lúc này, Mạc Uyển Uyển trở về viện tử của mình, vì một trận cáu cỉnh không có chỗ phát tiết nên chỉ có thể đem đồ vật ở trong phòng đập nát.

Tô Liên nhìn cũng thật giống như nổi điên, đem đồ vật trong phòng Mạc Uyển Uyển đều ném vụn, lạnh nhạt nói: “Ấm ỉ đủ chưa.”

Mạc Uyển Uyển vừa nghe Tô Liên nói thì ngoài dự đoán động tác dừng lại.

“Con! Không! Cam! Tâm!” Mạc Uyển Uyển quay đầu nhìn Tô Liên nói ra những lời oán trách.

Hai tròng mắt Mạc Uyển Uyển bởi vì oán hận mà đỏ bừng, dung nhan có hơi chút dữ tợn, cho dù ai thấy cũng sẽ không liên tưởng đến tiểu thư khuê các dịu dàng Mạc Uyển Uyển của phủ Tướng Quân.

Tô Liên khẽ thở dài một hơi, trong lòng dĩ nhiên là đau lòng nữ nhi, ngoắc tay về phía Mạc Uyển Uyển nói: “Nương biết con không cam lòng, nhưng tình hình bây giờ của Mạc Cửu Khanh đã khác với lúc xưa, bây giờ tâm tư của nàng chúng ta đều đoán không ra, không thể dễ dàng xuất thủ như trước nữa tránh để cho lão gia hoài nghi.”

“Hơn nữa con bây giờ nhất định giữ vững hình tượng tốt đẹp, không thể để cho lão gia sinh ra hoài nghi đối với con nữa. Biết không?” Tô Liên nhìn Mạc Uyển Uyển chưa tiêu con tức giận, trấn an nói.

Tuy nghe Tô Liên nói vậy, Mạc Uyển Uyển nhưng vẫn còn tức giận: “Mẫu thân! Chẳng lẽ nương cứ để như vậy, người cứ trơ mắt nhìn nữ nhi mình bị tiểu bạch ngư ngọc kia khi dễ sao? Nương nuốt trôi cục tức này không? Con nuốt không trôi! Mạc Cửu Khanh thì đã là cái gì chứ, rõ ràng chỉ là một kẻ ngu si, bây giờ còn muốn cười lên đầu con sao? Nương nhìn xem người hầu của con đi, bây giờ tất cả đều bị đánh nửa sống nửa chết, đây rõ ràng là Mạc Cửu Khanh muốn thị uy với con!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Phụng Bồi Chơi Đùa Đến Cùng

Tô Liên vừa nghe xong lời của Mạc Uyển Uyển thì nhìn về mặt giống như có ma chướng của Mạc Uyển Uyển, nói: "Vì sao con hạ thủ lại không sạch sẽ một chút, nếu như để cho nó chết hẳn thì có phải bây giờ đã bớt nhiều phiền toái hay không, nhìn lại bây giờ đi, muốn Mạc Cửu Khanh chết cũng phải mất chút thời gian rồi."

Mạc Uyển Uyển nghe lời nói của Tô Liên thì ngược lại đã tỉnh táo rất nhiều, chuyện này đúng là do bản thân xử lý không thỏa đáng, nếu như nàng tàn nhẫn thêm một chút, có lẽ Mạc Cửu Khanh đã chết, ngược lại bây giờ bản thân cũng không tự mình mang đá nện vào chân mình rồi.

"Cái con tiểu tiện nhân kia thật không biết trời cao đất rộng, con muốn để cho nàng biết, cùng đấu với Mạc Uyển Uyển con, con sẽ cho nàng chết không có đất chôn!" Mạc Uyển Uyển nắm chặt bàn tay tạo quả đấm, trong giọng nói là sự căm hận.

Tô Liên nhìn dáng vẻ của Mạc Uyển Uyển mà có chút lo lắng, nói: "Uyển Uyển, con hãy nghe lời của mẫu thân, mấy ngày nay trước nhìn một chút, chờ mẫu thân tìm được biện pháp tốt, mẫu thân sẽ xả giận thay con, đến lúc đó sẽ khiến cho lão gia hoàn toàn vứt bỏ nó! Đến lúc đó con muốn làm gì, mẫu thân cũng sẽ tùy ý con!"

Mạc Uyển Uyển vừa nghe lời của Tô Liên thì giống như gạt đầu khéo léo nói: "Mẫu thân yên tâm, nữ nhi đã biết."

Khi Mạc Uyển Uyển cúi đầu xuống lại che giấu tia sáng âm lãnh ở trong mắt.

Tô Liên thấy Mạc Uyển Uyển nghe lời mình như vậy thì trong lòng cũng yên tâm không ít, nói: "Yên tâm đi, đã là đồ của con vẫn sẽ là đồ của con, bất kể như thế nào, mẫu thân cũng sẽ vì con mà tranh thủ tốt nhất. Mẫu thân giờ đi trước xem phụ thân người một chút, chậm chút con cũng phải qua xem phụ thân con một chút."

Mạc Uyển Uyển gạt đầu, sau khi nhìn Tô Liên rồi đi lại quý dị cười một tiếng nói: "Mẫu thân, Người lo trước lo sau sẽ không thành được đại sự, nữ nhi một khắc cũng không thể chờ! Con chỉ muốn tự tay mình đâm chết Mạc Cửu Khanh!"

Lúc này ở bên trong tiểu viện của mình, Mạc Cửu Khanh cũng không biết âm mưu của Mạc Uyển Uyển, nàng đang rảnh rồi ngâm mình trong nước, đây là lần đầu tiên nàng tắm sau khi chuyển kiếp.

Đúng như Mạc Cửu Khanh đoán, Mạc Uyển Uyển cũng không hề an tĩnh mấy ngày, bây giờ chắc là đã chuẩn bị tốt âm mưu quỷ kế chờ Mạc Cửu Khanh tự mình nhảy xuống.

"Chủ tử, có thị nữ đại cô nương tới ạ!" Từ Tô vào nhà, cung kính nhìn Mạc Cửu Khanh nói.

Mạc Cửu Khanh vừa nghe lời nói của Từ Tô, chợt lóe lưu quang trong con mắt hoa đào của mình: "Để cho nàng vào đi."

Không lâu sau, một thị nữ mặc đồ màu hồng đi vào theo sau lưng Từ Tô.

"Nô tỳ Mạt Hương ra mắt Nhị cô nương." Mạt Hương cung kính hành lễ nói, bản thân từ đầu đến cuối rất an thủ.

Mạc Cửu Khanh thấy vậy thì không khỏi vĩnh viễn cười một tiếng, nàng nghĩ Mạc Uyển Uyển lần này rốt cuộc cũng biết tìm một thị nữ khéo léo bên người rồi.

"Nói đi, có chuyện gì." Mạc Cửu Khanh lười biếng ngẩng đầu, nhìn thị nữ kia nói.

Mạt Hương vừa nghe lời của Mạc Cửu Khanh thì đứng thẳng người nói: "Chủ tử nô tỳ mời Nhị cô nương, ngày mai cùng nhau đi Chiết Tử viện nghe diễn, phân phó nô tỳ tới mời Nhị tiểu thư."

Mạc Cửu Khanh vừa nghe thì chỉ nhàn nhạt nói: "Trở về nói cho chủ tử người biết, ngày mai ta sẽ đi."

Mạt Hương vừa nghe câu trả lời của Mạc Cửu Khanh thì vô cùng kinh ngạc, nàng vốn nghĩ rằng Mạc Cửu Khanh sẽ từ chối, nhưng lại không hề nghĩ tới, Mạc Cửu Khanh lại dứt khoát đáp ứng như vậy.

Mới vừa rồi, Mạc Cửu Khanh cho nàng cảm giác nàng và Mạc Cửu Khanh trước kia giống như là hai người hoàn toàn vậy! Mạc Cửu Khanh bây giờ, cho dù chỉ lười biếng nói một câu mà khí thế lại hoàn toàn không giống nhau.

"Chủ tử, ngày mai em và Từ Tô sẽ toàn lực bảo vệ thật tốt tiểu thư, sẽ không để cho nàng tổn thương người một chút nào!" Hồi Oanh nghiêm túc nhìn Mạc Cửu Khanh nói.

Mạc Cửu Khanh nghe lời của Hồi Oanh, nàng khẽ lắc đầu nói: "Ngày mai Từ Tô đi cùng với ta là được, Hồi Oanh người ở lại trong phủ, âm thầm giám thị Tô Liên, nhìn một chút xem nàng có hành động gì?"

"Nếu Mạc Uyển Uyển muốn chơi, vậy ta phụng bồi một lần thì sao chứ, chỉ hy vọng nàng sẽ không hối hận." Mạc Cửu Khanh để chén trà trong tay xuống, môi hơi cong lên nói nhẹ một câu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Tiên Hạ Thủ Vi Cường

Hôm sau, Mạc Uyển Uyển đã sớm chờ ở cửa phủ Tướng Quân, khi thấy Mạc Cửu Khanh còn chưa tới thì trong lòng Mạc Uyển Uyển không khỏi có chút tức giận.

"Mạt Hương, đi nhìn cho ta một chút xem Mạc Cửu Khanh có tới hay không?" Mạc Uyển Uyển đợi lâu không thấy Mạc Cửu Khanh đâu thì không khỏi tức giận nói.

Khi Mạc Hương vừa mới đáp lời chuẩn bị ngẩng đầu nhìn lên thì đã thấy Mạc Cửu Khanh không nhanh không chậm dần theo thị nữ bước tới.

"Tỷ tỷ tới thật là sớm."

Bởi vì Mạc Cửu Khanh mới tới đứng ngược sáng nên không nhìn rõ dung mạo của nàng, một nhóm Mạc Uyển Uyển chỉ cảm thấy nữ tử ngược sáng đi đến lại có thể khiến người ta bóng mắt không dám nhìn thẳng giống như ánh sáng gay gắt của mặt trời.

"Tỷ tỷ đợi đã lâu, Cửu Khanh tới chậm rồi." Cho đến khi giọng nói lạnh nhạt của thiếu nữ một lần nữa truyền đến mới khiến nhóm người Mạc Uyển Uyển hồi thần.

Mạc Uyển Uyển nhìn thiếu nữ trước mắt, dung nhan lạnh nhạt giờ phút này có chút tái nhợt, nhưng dưới ánh mặt trời lại trong suốt như một viên ngọc lưu ly, một đôi mắt hoa đào hơi lưu chuyển mang theo hào quang sáng chói.

Bộ dáng giờ phút này của Mạc Cửu Khanh đã như vậy, chờ nàng này nở rồi, được an dưỡng tốt rồi thì còn đẹp như thế nào. Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Mạc Uyển Uyển lại ghen tị, nàng càng quyết tâm phải hủy diệt Mạc Cửu Khanh.

"Muội muội nói gì vậy chứ, một chút đều không muộn, tỷ tỷ cũng mới vừa tới." Mạc Uyển Uyển dịu dàng cười một tiếng không dấu vết che giấu sự kinh ngạc của bản thân, nói.

Mạc Cửu Khanh liếc xéo Mạc Uyển Uyển một cái nói: "Đã như vậy liền đi thôi, đi trễ không có chỗ ngồi trống đâu."

Ngồi lên xe ngựa, hai người đều không nói gì.

"Muội muội, tỷ tỷ còn có mấy người bạn, cũng muốn đi xem diễn, muội muội sẽ không để tâm chứ." Qua hồi lâu, Mạc Uyển Uyển mới thử dò xét nói.

Lúc này, Mạc Cửu Khanh đang nhắm mắt nghỉ ngơi mới chậm rãi mở mắt, nói: "Bạn tỷ tỷ chính là bạn của Cửu Khanh, Cửu Khanh sao lại có thể để bụng, tỷ tỷ lo lắng quá rồi."

Khi đi tới Chiết Tử viện, Mạc Cửu Khanh và Mạc Uyển Uyển xuống xe ngựa, lúc này cả hai đã nhìn thấy mấy vị tiểu thư quan gia cũng đang đứng chờ ở cửa Chiết Tử viện.

Mỗi người đều ăn mặc trang điểm lộng lẫy, nhìn thế nào cũng không giống như đi xem cuộc vui mà càng giống như đi hát diễn.

"Ôi chào. . . Uyển Uyển, người tốt cuộc đã tới." Một nữ tử mặt mũi xinh đẹp đi lên trước thân mật lôi kéo Mạc Uyển Uyển nói.

Mạc Uyển Uyển bụng miệng cười nói: "Từ Thiên, ta đây không phải là tới sao? Sao mấy người không đi vào trước xem đi, còn chờ ta làm cái gì?"

Mạc Cửu Khanh hơi tìm thử ở trong trí nhớ của mình, nàng nhớ ra nữ tử trước mặt này là Vương Từ Thiên – thứ nữ Thượng thư đại nhân, nàng ta thường ngày giống hệt bộ dáng của Mạc Uyển Uyển, đều là kiểu người trước mặt là bộ dạng con người, sau lưng là bộ dạng của quỷ.

"Ồi. . . Đây không phải là Cửu Khanh sao, nhìn tinh thần của ngươi như vậy thật không giống như kẻ ngu rồi, thật là đáng mừng nhé." Mắt Vương Từ Thiên mang theo sự giễu cợt nhìn Mạc Cửu Khanh, nói.

Vì cuộc nói chuyện của mấy người mang theo giọng điệu bèn nhọn khiến cho bước chân của mọi người dừng lại, phần lớn đều quay đầu nhìn Mạc Cửu Khanh.

Mạc Cửu Khanh khẽ vuốt cằm nói: "Ta không nhớ rõ ta và Vương cô nương lại quen thuộc như vậy, làm phiền Vương cô nương dừng thân thiết với Cửu Khanh như vậy."

Lời nói này, nói về tình về lý, cũng là hung hăng đánh vào thể diện Vương Tử Thiên.

Vương Tử Thiên không hề nghĩ tới, Mạc Cửu Khanh không cho nàng một chút mặt mũi, nàng oán hận trợn mắt nhìn Mạc Cửu Khanh một cái, nhưng nàng cũng biết Mạc Cửu Khanh là đích nữ phủ Tướng Quân, cũng không phải là người mà nàng có thể chọc.

"Mạc cô nương tha lỗi, Tử Thiên thất lễ." Vương Tử Thiên im hơi lặng tiếng mới nói.

Mạc Uyển Uyển đứng ở một bên cũng đứng lúc nói: "Cửu Khanh, không được vô lễ."

Mặc dù giọng nói nhỏ nhẹ nhưng tất cả mọi người đều nghe rõ ràng, mọi người đồng loạt nhìn về Mạc Cửu Khanh, trong ánh mắt mang theo một tầng hàm nghĩa khác.

Mạc Cửu Khanh hơi cúi đầu nói: "Vô lễ? Lễ nghi chỉ đối với người lễ độ. Vị tiểu thư phủ này vừa thấy mặt Cửu Khanh đã gọi Cửu Khanh là kẻ ngu. Tỷ tỷ ngược lại nói cho muội một chút, lễ ở đâu đây?"

Đánh trả một cách rất đẹp khiến Mạc Uyển Uyển trong lúc đó cũng phải biến sắc, Vương Tử Thiên đứng ở một bên cũng đỏ hết mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 10: Mỹ Nam Trên Giường

Mạc Cửu Khanh sắc bén phản kích khiến nụ cười trên khuôn mặt người kia giờ phải thu hồi cùng với ánh mắt khinh thị kia.

"Hí kịch sắp bắt đầu rồi!" Bỗng ở đâu đó truyền đến một tiếng nói làm dập tắt trận chiến không có khói thuốc súng này.

"Tỷ tỷ, ta đi thôi. Hí kịch sắp bắt đầu rồi." Mạc Cửu Khanh cong lưng mảy, nắm tay thị nữ của mình rồi đi vào viện.

Lời nói vừa này có một câu khiến cho Mạc Uyển Uyển phải ngăn người ra, ánh mắt càng âm hiểm tàn ác nhìn về Mạc Cửu Khanh.

Mấy người tiếp theo cũng lần lượt đi vào, nhưng không hề phát hiện ra ở trong một gian phòng trang nhã trên tầng trên của Chiết Từ Viện có một đôi mắt phượng hẹp dài nhìn về phía Mạc Cửu Khanh qua cửa sổ đang mở bỗng chốc như ngọn đuốc sáng rực, người đó đang âm thầm suy nghĩ.

"Hắc hắc... Thật sự không thể tưởng tượng được, đích nữ phủ tướng quân không phải là kẻ ngốc." Một nam tử có giọng nói sáng khoái thẳng thắn vang lên phá vỡ suy nghĩ của chủ nhân đôi mắt phượng.

Nam tử mặc Thanh y, tay cầm quạt Hương Bò, ánh mắt phong lưu nhìn về phía bóng lưng Mạc Cửu Khanh, như có điều suy nghĩ.

"Ngài lặng lẽ trở về lần này, định tính toán khi nào sẽ lộ diện vậy?" Nam tử mặc thanh y quay đầu, nhìn về nam tử nằm ở trên ghế mềm và nói.

Tay nam tử kia cầm một chén rượu tinh xảo, một tay gối đầu, nghiêng nghiêng dựa lưng lên ghế mềm, sợi tóc đen như mực tùy ý tán lạc rơi trên bàn, bảo áo hơi mở rộng, lộ rõ xương quai xanh tinh xảo kia, mang vẻ hấp dẫn càng khiến người ta muốn phun máu mũi.

Mắt phượng hơi khép lại, mang theo lưu quang say đắm lòng người, hơi cong khóe môi bạc tình.

"Thời điểm nên lộ diện thì tự khắc sẽ lộ diện." Nam tử nhẹ nhàng uống một ngụm trong chén rượu, cổ họng khàn khàn, giọng nói trầm thấp, càng khiến lòng người yếu mềm dễ vỡ.

Dứt lời, nam tử đưa tay ném chén rượu, chén rượu lập tức rơi văng vẳng trên bàn. Những sợi tóc cũng theo động tác của hắn rơi xuống hết như gắm vóc thượng đẳng, đối lập rõ ràng với xương quai xanh trắng nõn kia, trắng cùng đen cực hạn như được va chạm, có phần kinh tâm động phách.

Rõ ràng chỉ là một động tác rất nhỏ nhẹ nhưng lại khiến cho nam tử mặc thanh y si ngốc nhìn hắn.

"Loảng xoảng!" Lầu dưới của Chiết Từ Viện đã bắt đầu hí khúc, cũng lôi kéo thần trí hoảng hốt của nam tử trở về bình tĩnh.

"Ách... Thật sự là một kẻ gây tai họa..." Thanh y nhìn nam tử trên ghế mềm, hung hăng mắng chửi.

Hắn tự cho mình là phong lưu phóng khoáng, nhưng khi đứng trước mặt người này, hắn thật sự giống như một hạt bụi, rõ ràng từ nhỏ đến lớn chơi đùa cùng nhau nhưng hắn với hắn cũng không hề có ý muốn không an phận nào.

"Lan Niệm, mở cửa sổ bên trái ra." Giọng nói trầm thấp của nam tử truyền đến cắt đứt suy nghĩ của nam tử mặc thanh y tên Lan Niệm.

May mà Lan Niệm vẫn còn nhớ rõ tên mình, vừa nghe lời nói của nam tử thì tinh quang trong mắt chợt lóe lên, hẳn thầm nói một tiếng vẫn còn may, nhưng không chờ đợi lâu mà đứng dậy mở cửa sổ.

Bên này là nhóm người Mạc Cửu Khanh cũng đã ngồi vào vị trí và bắt đầu xem cuộc vui.

Mạc Uyển Uyển và Vương Tử Thiển liếc mắt nhìn nhau, trong mắt là vài phần âm ngoan chỉ có đôi phương mới sáng tỏ ý nghĩa của nó.

Mạc Cửu Khanh giả vờ nhìn hí khúc trên đài cao nhưng thực ra nàng đang liếc nhìn hai người bọn họ, tuy chỉ là động tác nhỏ của hai người nhưng đều rõ ràng trong mắt nàng. Nàng hơi nhích khóe môi, trong đầu đã chứa đầy ý nghĩ.

Mạc Cửu Khanh nhìn giống như bị hí khúc trên đài cao hấp dẫn, hoàn toàn không chú đến Mạc Uyển Uyển ở bên cạnh mình có động tác nhỏ.

Mạc Uyển Uyển thấy vậy, lại liếc nhìn Vương Tử Thiển, hai người đều cảm thấy đây là cơ hội tốt, càng thêm kích động. Mạc Uyển Uyển cẩn thận nghiêng mình, đem vật cầm trong tay mình lẳng lẽ bỏ vào trong túi áo của Mạc Cửu Khanh.

Sau khi đồ đã được cất kỹ, Mạc uyển Uyển cảnh giác nhìn xung quanh một chút, khi thấy không có ai phát hiện thì bản thân lúc này mới chuyên tâm xem hí kịch.

“Cửu Khanh, muội cảm thấy hí khúc này có xem hay không?” Một lát sau, Mạc Uyển Uyển nghiêng đầu nhìn Mạc Cửu Khanh, thân thiết hỏi.

Mạc cửu Khanh một tay chống đầu tựa vào ghế, nghiêng đầu, đôi mắt hoa đào nhử lại, bộ dạng nàng rất lười biếng, nhưng lại khiến cho người ta nhất thời nhìn mê mẩn, nhìn nàng thật giống một con mèo nhỏ vừa mới tỉnh ngủ, lười biếng mà vẫn mang theo vài phần thần bí.

“Cũng được.” Mạc Cửu Khanh khẽ mở đôi môi đỏ mọng, nhàn nhạt đáp.

Nàng vừa dứt lời thì lại quay đầu lại xem tiếp hí kịch, dường như không có hứng thú nói chuyện với Mạc Uyển Uyển.

Nhưng Mạc Uyển Uyển thấy vậy thì càng yên tâm, nàng nghĩ đến động tác vừa rồi của mình, xem ra Mạc Cửu Khanh thật sự không hề phát hiện.

“Ôi dào ơi... Nhìn trường nữ nhà Mạc Tướng Quân, vẻ mặt thật là hòa nhã nhưng cái tâm thì thật sự là ác, nếu như không phải đúng ngày hôm nay tận mắt chứng kiến, thật sự sẽ không biết nàng là kiểu người như thế nào đâu! Vậy mà lại đối xử với muội muội của mình như vậy.” Lan Niệm đứng ở trên lầu thờ dài nói.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Vật Cạnh Thiên Trạch, Người Thích Hợp Mới Được Sinh Tồn

Trong nhả gian, nam tử nằm trên giường nhìn những mưu toan phía dưới, nghe thấy cảm thán của Lan Niệm thì hơi nhấc môi cười lạnh nhạt tuy khiến lòng người run sợ nhưng không hề mất đi sự tao nhã.

"Trong các đại gia tộc, loại chuyện này rất bình thường. Vật cạnh thiên trạch, người thích hợp mới được sinh tồn. Chính là đạo lý như vậy." Nam tử không để ý lắm nói.

Trong đôi mắt phượng hẹp dài, không có thương hại cũng không có đồng tình.

Nam tử vừa dứt lời thì khẽ nhướn mắt phượng, trong đôi mắt đen như mực hiện lên hứng thú dạt dào.

Lan Niệm thấy nam tử như vậy thì nhìn về phía dưới lầu, bản thân hẳn cũng không tự chủ được mà nhìn nhưng cũng không phát hiện có gì lạ thường.

Hắn dám thề, vừa rồi hẳn nhìn thấy sự hứng thú trong đôi mắt lãnh tình của nam tử. Đây là ánh mắt mà từ nhỏ hẳn chưa từng thấy qua!

Thật ra không phải Lan Niệm không thấy mà là động tác của Mạc Cửu Khanh lắt léo quá nhanh, ngay cả nam tử kia cũng chỉ vừa vận nhãn thấy trong một cái chớp mắt mà thôi.

Mạc Cửu Khanh nghiêng người dựa vào ghế, nhìn như giống đang xem hí kịch nên mặt mũi, ngón tay tinh tế thon dài, đem vật trong túi áo cầm lên, nhanh như tia chớp, rất chính xác ném vật đến chỗ mục tiêu.

Động tác thật thuần thực giống như đã làm trăm ngàn lần rồi, không hề có chút sai lệch và lưỡng lự.

Ánh mắt kia chỉ hơi nheo lại mang lại sự tự tin ngạo nghễ chuyển động trong đôi mắt, miệng hơi cong mang theo sự vui vẻ lạnh lùng, thật sự là vẻ mặt rất mâu thuẫn khiến nam tử ở trên lầu phải thất thần.

"Ồ. . . Thì ra là còn có chút kỹ năng. . . Tiểu hồ ly. . ." Nam tử cười trầm thấp giống như tiếng đàn vi ô lông xen lúc trầm lúc bổng có vài phần khó lường.

Những động tác của Mạc Cửu Khanh chỉ diễn ra xong nháy mắt, tất cả xong xuôi thì mới dựa lưng vào ghế lần nữa, nàng chỉ cần chờ trò hay bắt đầu thôi.

"Keng. . . Keng. . .!" Chiêng trống gõ vang, Mạc Uyển Uyển và Vương Tử Thiển liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

"Ai nha!" Vương Tử Thiển hét lên lần áp tiếng chiêng trống.

Vương Tử Thiển hét lên cũng cắt đứt một đám người đang xem cuộc vui, tất cả mọi người đưa mắt nhìn về phía bên này.

Mạc Cửu Khanh hơi cong khoe môi, thầm nghĩ trò hay bắt đầu rồi.

"Tử Thiển làm sao vậy?" Mạc Uyển Uyển thấy Vương Tử Thiển hét lên, quay đầu không hiểu hỏi.

Vương Tử Thiển đứng dậy, dường như lật tung cả túi áo của mình, cuối cùng nàng ta chán nản nhìn Mạc Uyển Uyển nói: "Uyển Uyển, khối ngọc bội phụ thân đưa ta đã không thấy! Đó là ngọc bội mà phụ thân ta vì ta mà xin ở Đại Chiêu Tự!"

Mạc Uyển Uyển vừa nghe, cũng tỏ vẻ khiếp sợ nói: "Sao lại không thấy chứ? Ngươi hôm nay có mang theo không?"

Nhìn hai người diễn trò, Mạc Cửu Khanh nhàn nhạt nói: "Khoa trương."

Ngoại trừ nam tử trong nhả gian thì ai nghe cũng sẽ đánh giá lời nói của Mạc Cửu Khanh có sự khinh thường.

Mọi người xem hí kịch ở Đê Đô đều là người có chút danh tiếng, tự nhiên biết thân phận của nhóm người Mạc Cửu Khanh, phần lớn đều đứng xem cuộc vui, cũng không ai tiến đến giúp đỡ.

"Có, hôm nay ta có đeo ngọc bội, mới vừa rồi rõ ràng cũng còn ở đây, tại sao mới chỉ qua một hồi lại không thấy tăm hơi nữa rồi? Rốt cuộc là ai trộm ngọc bội ta?" Vương Tử Thiển lo lắng nói.

"Tử Thiển đừng nóng vội, ngươi tốt nhất nghĩ kỹ một chút, ngươi lúc này đến gần người nào, ngọc bội từ khi nào không thấy?" Một tiểu thư quan gia khác nhìn giống như trấn an tiến lên nói.

Mạc Cửu Khanh miễn cưỡng ngồi trên ghế, cười nhìn trò hề.

"Đúng vậy, Tử Thiển ngươi cẩn thận suy nghĩ kỹ một chút." Mạc Uyển Uyển cũng phụ họa, dứt lời còn liếc Mạc Cửu Khanh một cái.

Vương Tử Thiển ảo não suy nghĩ một hồi, lẩm bẩm nói: "Mới vừa rồi ta nhìn thấy Uyển Uyển trước, ngọc bội kia vẫn còn, nhưng sau khi chúng ta tiến vào, ta đứng ở bên người Cửu Khanh một lúc, sau đó ngồi xuống xem hí kịch, ngọc bội mới không thấy đâu."

Mặc dù giọng nói của nàng rất nhỏ, nhưng trong lầu hí vốn yên tĩnh nên mọi người đứng xem đều nghe rõ ràng.

Mà mọi người nghe Vương Tử Thiển nói thì đều đưa mắt nhìn Mạc Uyển Uyển và Mạc Cửu Khanh.

Ánh mắt mang theo sự tra xét nhìn về phía Mạc Uyển Uyển khiến Mạc Uyển Uyển có chút mất tự nhiên, nhưng khi nghĩ tới trò hay lát sau đủ để cho Mạc Cửu Khanh thân bại danh liệt thì Mạc Uyển Uyển không kiềm chế được sự hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Chuyện Đã Tự Gây Ra Thì Phải Chuẩn Bị Trả Giá Lớn

Mạc Cửu Khanh ở trên ghế rõ ràng cũng không quan tâm ánh nhìn của mọi người, nàng vẫn miễn cưỡng dựa lưng vào ghế như cũ, ngồi chờ Mạc Uyển Uyển chuẩn bị xướng ca.

"Làm sao, ta cùng với muội muội luôn ở cùng nhau, ta tin tưởng muội muội sẽ không làm chuyện như vậy!" Mạc Uyển Uyển khí phách nói.

Nhìn như là trọng tình trọng nghĩa, lời nói như bảo vệ thân nhân, làm cho người ta cũng từ tâm cảm thán Mạc Uyển Uyển thiện lương, cũng làm cho mọi người bắt đầu hoài nghi Mạc Cửu Khanh.

"Ôi trời?! Đó chính là ngốc tử đích nữ phủ Tướng Quân? Bây giờ sao lại nhìn không ngốc rồi!" Một lời nói giễu cợt vang lên cũng làm mọi người cười ầm lên.

Mạc Cửu Khanh nghe được cái giọng nói châm biếm kia, khuôn mặt hơi xoay chuyển, nàng nghiêng đầu liếc nhìn người nói một cái, sau đó lại nghiêng đầu nhìn Vương Tử Thiển.

Một động tác rất nhỏ như vậy, người khác không có cảm thấy có gì khác thường, nhưng nam tử lâu trên lại thấy rõ.

Bởi vì nam tử kia làm ồn lên, sau đó nhận được ánh mắt Mạc Cửu Khanh, trong tích tắc hoảng sợ.

Nam tử hơi cong môi cười một tiếng, hắc. . . Nhưng lại có chút ngạc nhiên, tiểu hồ ly kia lộ ra ánh mắt như thế nào mà làm cho một đại hán phải sợ hãi.

Mà bên này, Mạc Cửu Khanh quay đầu nhìn Vương Tử Thiển nói: "Nói vậy là Vương tiểu thư cảm thấy Cửu Khanh đánh cắp ngọc bội của cô nương sao?"

Nàng một tay chống đầu, đôi mắt hoa đào giống như không để ý nhìn Vương Tử Thiển nói.

Nhưng chỉ một động tác như thế lại làm cho người chung quanh cứng lại, trong nháy mắt động tác lười biếng của nàng trở nên rất phong tình, thật đúng là chói mắt vô cùng.

"Ta cũng không có nói như vậy! Ta chỉ có đứng bên cạnh người một lúc, vậy mà ngọc bội của ta đã không thấy! Nhất định cùng người có liên quan!" Vương Tử Thiển tức giận nhìn Mạc Cửu Khanh nói.

Mọi từ đầu Mạc Cửu Khanh khiến mọi người thấy kinh ngạc, nhưng bây giờ nàng lại khiến cho người ta thấy hào quang chói mắt, cũng khiến cho trong lòng Vương Tử Thiển càng thêm ghen ghét không hề che giấu.

Mạc Cửu Khanh nhìn bộ dáng lúc này của Vương Tử Thiển, chỉ nói: "Trong lời nói của Vương tiểu thư hà tất phải chứa thâm ý, cô nương cứ nói thẳng là Cửu Khanh trộm ngọc bội của cô nương đi. Không phải trực tiếp là tốt hơn sao?"

"Người đã thừa nhận, vậy thì mau đem ngọc bội trả lại cho ta! Tránh cho ta đưa người đi gặp quan phủ!" Vương Tử Thiển kích động nói.

Mà mọi người chung quanh vừa nghe cũng phụ họa theo.

"Vương tiểu thư, cô nương là kẻ ngu sao? Ta nói ta trộm ngọc bội của cô nương mà cô nương cũng liền tin sao? Vừa ăn cướp vừa la làng chẳng lẽ cô nương chưa từng nghe qua?" Mạc Cửu Khanh lạnh lùng cười một tiếng, nói.

Sắc mặt của Vương Tử Thiển không khỏi phải đỏ lên khi bị Mạc Cửu Khanh nói như vậy nhưng nàng vẫn như cũ kiên trì nói: "Ở bên cạnh ta lâu nhất chính là người, nếu như người muốn chứng minh mình trong sạch, vậy cho chúng ta soát người người đi!"

Bởi vì Vương Tử Thiển đề nghị, tất cả mọi người đi theo cũng phụ họa, mọi người im lặng đứng tại chỗ nhìn trò cười này, không ai hện ai đều đứng cạnh Vương Tử Thiển, không ai cảm thấy Mạc Cửu Khanh vô tội.

Ngược lại Tử Tô đứng một bên tức giận nói: "Các người thật là quá đáng! Các người nói soát người thì được soát người à!? Tiểu thư nhà ta là nữ tử chưa chồng, sao có thể để cho các người tùy ý làm bậy được?"

Mọi người vừa nghe Tử Tô cũng cảm thấy có lý, nhưng vẫn có người kêu gào đòi soát người.

Mạc Cửu Khanh chậm rãi giơ tay lên, ngăn cản Tử Tô nói tiếp.

"Tỷ tỷ, tỷ cảm thấy ngọc bội kia đến tột cùng là ở trên người ai nào?" Mạc Cửu Khanh chậm rãi đứng dậy, nhìn Mạc Uyển Uyển và lạnh nhạt nói.

Mạc Uyển Uyển không nghĩ tới, Mạc Cửu Khanh sẽ nói chuyện với nàng lúc này nên nhất thời không biết trả lời thế nào.

"Cửu Khanh. . . Này. . . Muội hỏi tỷ tỷ, tỷ tỷ biết cũng không biết. Hay là làm theo lời của Tử Thiển nói đi, soát người muội để chứng minh sự trong sạch của muội, mặc dù tỷ tỷ tin lời của muội, nhưng người khác đều không ai tin tưởng muội." Mạc Uyển Uyển khó xử nhìn Mạc Cửu Khanh nói.

Mạc Cửu Khanh vừa nghe Mạc Uyển Uyển nói, hơi hé môi, nói: "Các người muốn soát người cũng không phải là không thể được, nhưng nếu như ngọc bội kia không có ở trên người ta, vậy các người phải trả cái giá rất thê thảm cho những việc các người vừa làm."

"Vọng tưởng dùng gian kế vu tội cho Mạc Cửu Khanh ta, không ai có thể toàn thân trở về!" Mạc Cửu Khanh dùng lời một chút, nàng quay đầu đảo mắt nhìn Mạc Uyển Uyển, nói.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Có Dám Đánh Cuộc Với Ta Không?

Chỉ một cái nhìn kia của Mạc Cửu Khanh cũng khiến cả người Mạc Uyển Uyển đều cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo giống như bị rơi xuống ngàn mảnh băng vụn.

Chuyện này... rõ ràng mọi chuyện đều nằm trong tay các nàng, nhưng vì sao nàng vẫn cảm thấy có chỗ nào là lạ chứ.

Cảm giác quái dị này làm lòng Mạc Uyển Uyển không thấy thoải mái, nhưng nàng cũng không tìm thấy nguyên nhân, vì vậy nàng chỉ có thể im lặng theo dõi diễn biến tiếp theo.

"Người! Người không để cho người soát, như vậy chỉ có thể nói trong lòng người rõ ràng có quỷ! Nếu người chính là kẻ trộm ngọc bội của ta, vậy mau trả lại cho ta ngay, ta sẽ không báo người lục soát người nữa!" Vương Tử Thiển tuy rằng rất sợ ánh mắt của Mạc Cửu Khanh, nhưng nàng vẫn cắn răng nói.

Mạc Cửu Khanh vừa nghe thấy lời nói của Vương Tử Thiển thì lạnh lùng liếc xéo nàng, nói: "Vậy chúng ta đánh cuộc đi, ta sẽ dùng biện pháp của ta để tìm ra ngọc bội của cô nương, nếu như ta tìm được nó, cô nương chỉ cần đứng trước mặt dân chúng trăm họ ở Đế đô Linh Nam nói lời xin lỗi ta thôi, nếu như ta không tìm được nó, vậy thì sẽ để cô nương tùy ý xử trí!"

Vương Tử Thiển vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói thì tức thì cảm thấy hưng phấn, dù sao các nàng đều rất rõ ràng ngọc bội đang ở trên người của người nào, còn sợ sẽ đánh cuộc thua sao.

"Đánh cuộc thì đánh cuộc! Nếu ngọc bội ở trên người người, người chuẩn bị chờ thân bại danh liệt đi!" Vương Tử Thiển cũng không nhìn Mạc Uyển Uyển mà trực tiếp đáp lời.

"Mạc cô nương có chuyện gì phân phó?" Lão quản sự Chiết Tử viện cung kính nhìn Mạc Cửu Khanh, nói.

Mạc Cửu Khanh nhìn quản sự tự mình tới, trong mắt chợt lóe lưu quang, nói: "Làm phiền tìm giúp ta một con chó nhỏ."

Lão quản sự vừa nghe thì có chút nghi ngờ nhưng ông cũng không dám trì hoãn, dù sao chủ tử cũng đã giao phó mình trợ giúp Mạc cô nương này.

"Lại nói, này Đại thiếu gia, ta nhìn đích nữ phủ tướng quân kia hình như đã biết có người giúp đỡ nàng rồi nhé. Thật sự là một cô gái nhạy bén nhé." Lan Niệm nhìn nam tử ở phía sau, hài hước nói.

Nam tử vừa nghe Lan Niệm nói thì hơi sững sờ, sau đó hắn mới phát hiện mình làm chuyện gì.

Chẳng biết tại sao, nhìn nàng tứ cố vô thân nhưng nhìn bóng dáng bước đi lạnh lùng lúc đó lại khiến hắn nổi lên ý định trợ giúp nàng.

Mười tám năm qua, hắn chưa từng có cảm giác này, đây là lần đầu tiên khiến hắn có cảm giác này nên hắn mới không khỏi cảm thấy nghi ngờ.

Không lâu sau đó, người quản sự dẫn theo một con chó nhỏ quay trở lại, con chó nhỏ có vẻ sợ người lạ nhưng khi vừa nhìn thấy Mạc Cửu Khanh thì lập tức chạy tới.

Mạc Cửu Khanh thấy vậy, liền ngồi xổm người xuống vuốt ve con chó nhỏ, ngay sau đó lại vỗ vỗ đầu của nó và rút cho nó hai miếng thịt mà Tử Tô đã sớm chuẩn bị xong.

Chú chó nhỏ càng thêm vui vẻ, nó chạy vòng qua chạy lại bên người Mạc Cửu Khanh.

Mạc Cửu Khanh thấy vậy thì dẫn theo chú chó nhỏ tới bên người Vương Tử Thiển.

"Mạc Cửu Khanh ta cho người biết, người đừng có giả trò bịp bợm. Nếu ngọc bội của ta có bị sơ xuất gì thì người chờ mà xem đòi đi." Vương Tử Thiển nhìn động tác của Mạc Cửu Khanh thì có chút nghi ngờ ở trong lòng, nhưng nàng ta cũng không dám nhiều lời sợ bị lộ tẩy.

"Im miệng." Mạc Cửu Khanh ngẩng đầu và lạnh lùng nhìn Vương Tử Thiển nói.

Vương Tử Thiển chấn động nên thực sự không dám nói thêm gì nữa khi nhìn thấy ánh mắt của Mạc Cửu Khanh, Vương Tử Thiển nhìn Mạc Cửu Khanh tùy tiện cắt một mảnh vạt áo trên người nàng, đặt nó lên lỗ mũi nhỏ của con chó để con chó ngửi ngửi rồi lại tiện tay rút cho con chó nhỏ hai miếng thịt.

Con chó nhỏ hưng phấn xoay vòng tròn, Mạc Cửu Khanh vỗ vỗ đầu của con chó nhỏ, sau đó quơ quơ mảnh vạt áo để cho con chó nhỏ bắt đầu tìm

kiểm toàn bộ Chiết Tử viện.

Thấy một loạt động tác của Mạc Cửu Khanh, Mạc Uyển Uyển không khỏi cười lạnh một tiếng, mặc dù nàng rất giận mình vì sao Mạc Cửu Khanh lại có thể thuần phục được con chó này, nhưng vô luận quá trình như thế nào thì Mạc Cửu Khanh cũng sẽ bị thân bại danh liệt!

Con chó nhỏ xuyên qua đám người, càng lúc càng rút ngắn phạm vi nhỏ hơn, bây giờ thì đang lớn vồn xung quanh nhóm người Mạc Cửu Khanh và Vương Tử Thiển.

Lúc Vương Tử Thiển và Mạc Uyển Uyển nhìn thấy con chó nhỏ lớn vồn bên người Mạc Cửu Khanh thì không hẹn hai mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy sự hưng phấn bên trong mắt đối phương.

Cũng ngay lúc này, con chó nhỏ dùng chân bên Mạc Cửu Khanh và ngẩng đầu lên nhìn Mạc Cửu Khanh, kêu:

"Àng!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Vậy Thì Mỗi Mắt Chờ Mong Nhé

Mọi người thấy vậy thì đều khinh bỉ nhìn Mạc Cửu Khanh.

"Ha ha! Mạc Cửu Khanh mau đem ngọc bội giao ra đây đi! Bây giờ ngươi cũng không còn gì để nói nữa nhỉ?" Vương Tử Thiển thấy vậy, không nhịn được cười to, nói.

Mạc Cửu Khanh cũng không để ý ánh mắt khinh bỉ chán ghét của mọi người, ngược lại nàng ngồi xổm người xuống vỗ vỗ đầu con chó nhỏ, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng nói: "Đi đi, đồ ở trên người của ai thì ngươi phải đi tới bên người kẻ đó."

Ngay khi Mạc Cửu Khanh vừa dứt lời thì con chó nhỏ lập tức rời khỏi người Mạc Cửu Khanh.

Mọi người vừa nhìn thấy một màn hí kịch đều khiếp sợ bản lĩnh của Mạc Cửu Khanh, họ càng thêm mong chờ con chó nhỏ thật sự có thể tìm ra hung thủ trộm ngọc bội không.

Mạc Uyển Uyển thấy vậy thì cũng khiếp sợ nhìn Mạc Cửu Khanh, trong mắt nàng mang theo vài phần không tin được và sát ý với Mạc Cửu Khanh.

"Hừ! Mạc Cửu Khanh ngươi còn giờ trò bịp bợm gì nữa hả, một con súc sinh sẽ có bản lĩnh tìm được ngọc bội của ta sao? ! Ngươi thật đúng là xem trọng con súc sinh này rồi!" Vương Tử Thiển chợt tức giận đối với hành động của con chó nhỏ, nàng luôn cảm thấy Mạc Cửu Khanh đang khi dễ đùa bỡn với nàng!

"Súc sinh là loài mà ngươi cho nó một miếng thịt thì nó sẽ báo ân ngươi, nhưng có vài người ngay cả súc sinh cũng không bằng. Những kẻ khoác da người lại làm cái việc ngay cả súc sinh cũng sẽ không làm." Mạc Cửu Khanh hơi nghiêng đầu, lạnh nhạt liếc nhìn Vương Tử Thiển nói.

Ngay khi Vương Tử Thiển vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói xong thì cũng giận đến trợn tròn con mắt.

"Mạc Cửu Khanh ngươi nói ai là súc sinh đấy? !" Vương Tử Thiển tức giận chỉ tay vào Mạc Cửu Khanh nói.

"Người nào tiếp lời thì người đó là súc sinh." Mạc Cửu Khanh mở miệng cười một tiếng và nói.

Nàng dứt lời thì cũng không quan tâm tới Vương Tử Thiển nữa mà nhìn về phương hướng con chó nhỏ chạy.

Lúc này, Mạc Uyển Uyển đứng ở một bên lại không có thời gian quan hai người Mạc Cửu Khanh và Vương Tử Thiển đang tranh phong đối đầu nhau, bởi vì con chó nhỏ đang chạy thẳng về phía nàng.

"Mau đuổi con tiểu súc sinh này đi! Cô nương nhà ta sợ nhất là loại tiểu súc sinh này!" Thị nữ bên người Mạc Uyển Uyển vừa nhìn thấy ánh mắt của Mạc Uyển Uyển nhìn mình thì lập tức hét to.

Lúc này Mạc Uyển Uyển cũng bắt đầu cuống quýt tránh né phối hợp như lời nói của thị nữ.

Mạc Cửu Khanh nhìn động tác của Mạc Uyển Uyển thì chỉ cười mà không nói, ở trong mắt nàng bây giờ, Mạc Uyển Uyển thật sự giống như một tên hề vậy.

"Cửu Khanh, mau đem con chó nhỏ này bắt đi, muội biết tỷ tỷ dị ứng với lông chó mà." Mạc Uyển Uyển chạy đến bên người Mạc Cửu Khanh và định bắt lấy tay Mạc Cửu Khanh nói.

Mạc Cửu Khanh hơi nghiêng thân thể một chút nên tránh thoát cánh tay của Mạc Uyên Uyên đang đuổi tới.

"Tỷ tỷ thật đúng là thích nói đùa nhì, khi còn bé muội vẫn luôn thấy tỷ ôm con chó nhỏ không buông mà, tại sao khi đó tỷ lại không hề bị dị ứng chứ?" Mạc Cửu Khanh giống như đang nói lơ đãng khiến bộ dáng điềm đạm đáng yêu của Mạc Uyên Uyên bỗng chốc tan vỡ.

Mạc Uyên Uyên trong nháy mắt chợt dữ tợn nhưng nàng vẫn để tâm ánh mắt mọi người.

"Cửu Khanh, muội đang nói gì vậy, muội thật khó mà nhớ lại đi, năm đó tỷ tỷ bởi vì bị dị ứng với lông chó nên chẳng phải đã tu dưỡng nửa năm sao?" Mạc Uyên Uyên hít một hơi thật sâu, sau đó tha thiết chân thành nhìn Mạc Cửu Khanh nói.

"Thật ư? Vậy hôm nay thật sự là đã ủ khuất tỷ tỷ rồi. Ban đầu muội chỉ để con chó nhỏ ngửi mùi của Vương Tiểu thư, con chó nhỏ sẽ đi theo mùi của Vương tiểu thư để tìm đồ vật có mùi của nàng ấy, bây giờ con chó nhỏ một mực cứ loanh quanh bên người của tỷ, như vậy có lẽ có thứ gì đó ở trên người tỷ đã hấp dẫn nó, nếu tỷ tỷ để cho nó ngửi một cái có lẽ là nó thật sự đã làm rồi, tỷ tỷ nếu vẫn cứ chạy như vậy thì mọi người sẽ nghĩ là tỷ tỷ đang chột dạ đấy." Mạc Cửu Khanh hơi nhíu mày, nàng miễn cưỡng đành đưa chân thon dài của mình ra ngăn cản chú chó nhỏ, bản thân thì vẫn ung dung nhìn Mạc Uyên Uyên nói.

"Mạc Cửu Khanh người tốt nhất không nên nói vậy, ta và Uyên Uyên tình thâm như tỷ muội, Uyên Uyên tuyệt đối sẽ không cảm ngọc bội của ta đâu" Không đợi Mạc Uyên Uyên nói chuyện, Vương Tử Thiên đã lên tiếng phản nộ quát.

Mạc Cửu Khanh vừa nghe lời nói của Vương Tử Thiên thì hải hước nhìn Vương Tử Thiên bảo hộ Mạc Uyên Uyên ở phía sau nói: "Thật sao? Vậy thì mời mắt chờ mong nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 15: Thực Hiện Lời Đánh Cược

Mạc Cửu Khanh thu hồi lại chân đang cản con chó nhỏ, nàng đẩy chân của nó một cái và nói: "Đi, tìm ra đồ cho ta, hôm nay cho người ăn ngon."

Con chó nhỏ vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói xong thì càng thêm hưng phấn, bước chân nó chạy về phía Mạc Uyên Uyên cũng càng thêm vui sướng.

"Gâu! Gâu! Gâu!"

Mạc Uyên Uyên nhìn con chó nhỏ đang chạy về phía nàng thì đột nhiên cảm thấy lo lắng trong lòng.

Nàng rõ ràng tự mình bỏ ngọc bội vào trong túi áo Mạc Cửu Khanh, tại sao con chó con này luôn đảo quanh bên người nàng?

Vì tránh né con chó nhỏ, trong đầu Mạc Uyên Uyên đã thiên hồi bách chuyển.

"Này. . . Nếu như người bị vu oan không phải là ta, ta vui lòng phụng bồi các người diễn trò. Nhưng ta là người không thích bị vu oan, trò khôi hài này cũng nên kết thúc rồi." Nhìn động tác tức cười của Mạc Uyên Uyên, Mạc Cửu Khanh mắt càng thêm lạnh lùng, nói.

Nàng vừa mới dứt lời, đang định động thủ thì đột nhiên phản xạ có điều kiện tức thì cảm giác ở trên đầu hai có một luồng khí mạnh mẽ phóng tới.

Vì phát hiện này nên Mạc Cửu Khanh dừng hành động lại, Mạc Uyên Uyên dường như bị trượt chân té, cả người bổ nhào trên mặt đất.

Mạc Cửu Khanh hơi nghiêng đầu liếc lên đầu trên một cái, chỉ thấy gương mặt sáng lạn của nam nhân mỉm cười nhìn nàng, ngón tay giao nhau che giấu cực tốt để ở trước ngực, ngón tay chỉ chỉ vào trong phòng.

Mạc Cửu Khanh đương nhiên cũng hiểu được ý của nam tử, xem ra người này giúp nàng là vì còn có người khác.

Mạc Cửu Khanh quay đầu nhìn Mạc Uyên Uyên té lăn trên đất, nàng thông thả bước tới, lạnh nhạt nói: "Tỷ tỷ sao lại không cẩn thận như vậy, Cửu Khanh cũng tin tưởng ngọc bội không có ở trên người tỷ tỷ, nếu tỷ tỷ ngay từ đầu để cho con chó nhỏ này ngửi một cái thì cũng đâu có phát sinh chuyện gì."

Mạc Uyên Uyên vốn nén nước mắt, nhưng vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói xong thì chỉ cảm thấy nàng nhất định đang rất, vì vậy mới tức giận quay đầu nhìn Mạc Cửu Khanh nói: "Cửu Khanh rõ ràng đã biết tỷ tỷ dị ứng với lông chó, còn mang con chó nhỏ này tới đây, rốt cuộc là có ý gì?"

"Tỷ tỷ sao lại oan uổng Cửu Khanh như vậy, dù sao toàn bộ trí nhớ của Cửu Khanh về tỷ tỷ, chỉ có trước năm tuổi. . . và hai ngày nay. Huống chi khứu giác loài chó rất bén nhạy, đương nhiên có thể tìm ra tên trộm, Cửu Khanh không hề cảm thấy phương pháp này có gì không ổn cả." Tròng mắt Mạc Cửu Khanh nhìn Mạc Uyên Uyên lạnh nhạt nói.

Từng câu từng chữ giống như từng một cái bạt tay, nó vang dội tát vào mặt Mạc Uyển Uyển.

Mạc Uyển Uyển được thị nữ và Vương Tử Thiên đỡ dậy, vì nàng cúi thấp đầu nên mọi người không thấy rõ vẻ mặt nàng giờ phút này, nhưng lúc ngã xuống đất nên đùi nàng có vết thương khiến nàng đau đến tận cong cả thắt lưng.

"Đình!" Một tiếng vang thanh thúy giống như tiếng đồ sứ rơi xuống đất lại tạo ra tiếng động rất lớn ở trong Chiết Tử viện vốn đang yên tĩnh.

"Ồ. . ." Một đạo giọng nghi ngờ cũng chợt vang lên.

"Vương tiểu thư, thứ cho lão hủ ngu muội, lão đây còn muốn xin hỏi, miếng ngọc bội mới vừa rơi xuống từ trong túi áo Mạc tiểu thư có phải của Vương tiểu thư không?" Giọng nói già nua của quản sự Chiết Tử viện chợt vang lên.

Lời nói của quản sự Chiết Tử viện giống như một tiếng sấm giữa đất trời làm cho tất cả mọi người đều nhìn về tiếng vang kia.

"A. . . Là ngọc bội của ta không sai! Làm sao lại. . . Làm sao lại. . ." Vương Tử Thiên vừa nhìn ngọc bội rơi ở trên đất, không dám tin lắm bậm nói.

"Gâu... Gâu... Gâu!" Chú chó nhỏ vốn truy tìm ngọc bội cũng vây quanh Mạc Uyển Uyển kêu lên.

Tiếng kêu của con chó nhỏ đều lọt vào lỗ tai của đám người xem cuộc vui, thật giống như nói Mạc Uyển Uyển chính là đầu sỏ gây chuyện.

"Tốt lắm, bây giờ chân tướng cũng đã rõ ràng rồi, ta tin tưởng Vương tiểu thư là một người hiểu chuyện, thực hiện lời đánh cược của chúng ta." Mạc Cửu Khanh lạnh lùng cười một tiếng, liếc xéo Vương Tử Thiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 16: Đẩy Lên Đầu Sóng Ngọn Gió

"Mạc Uyển Uyển, ngươi nói đi! " Vương Tử Thiên giống như không nghe lời nói của Mạc Cửu Khanh mà phần nộ chi vào Mạc Uyển Uyển hỏi.

Mạc Uyển Uyển không ngờ rằng ngọc bội lại rơi từ trên người nàng xuống, sau một lúc kinh ngạc, nàng mới bắt đầu cảm thấy hoảng hốt.

"Tử Thiên. . . Ngươi hãy nghe ta nói, ta cũng không hiểu vì sao ngọc bội của ngươi lại ở trên người của ta, nhưng ta tuyệt đối không lấy ngọc bội của ngươi! Ngươi phải tin tưởng ta! Ngươi nghĩ đi, có thể là chúng ta bị gài tang vật hãm hại mà không biết, nếu ta thật sự thích ngọc bội của ngươi, ta sẽ hỏi thẳng ngươi chứ không làm cái trò vô si này." Sau khi ổn định tinh thần, Mạc Uyển Uyển trấn định nhìn Vương Tử Thiên nói.

Nhưng lúc này Vương Tử Thiên đã bị tức giận làm đầu óc mê muội nên hoàn toàn không nghe Mạc Uyển Uyển giải thích, ngược lại còn tức giận nói: "Uổng ta tin nhiệm ngươi như vậy! Ta còn đem ngươi trở thành ti muội tốt của ta mà đối đãi với ngươi! Ngươi lại đối với ta như vậy? Mạc Uyển Uyển, Ngươi thật là một kẻ đánh bài giỏi lắm!"

"Tử Thiên, ta nhất định là bị người hãm hại, ngươi phải tin tưởng ta, vì sao ta phải lấy ngọc bội của ngươi cơ chứ?" Hốc mắt của Mạc Uyển Uyển đã đỏ bừng, nàng nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt nơi khóe mắt, chân thành nói.

Bộ dạng kia thật sự đáng yêu khiến cho tâm của phái nam đang đứng tại chỗ đều có chút không đành lòng.

Một đại mỹ nhân mềm mại đang khóc thút thít như vậy thật sự khiến người ta đều cảm thấy đau lòng.

Vương Tử Thiên nhìn Mạc Uyển Uyển ủy khuất khóc như vậy cũng đột nhiên bình tĩnh, nếu là Mạc Uyển Uyển cầm ngọc bội của nàng thì đã sớm nói với nàng, cả hai rõ ràng đã hẹn làm cho danh tiếng của Mạc Cửu Khanh mất sạch, bây giờ nhìn lại, chỉ sợ Mạc Uyển Uyển mới là người bị gài bẫy!

Mặc dù Vương Tử Thiên rất nhanh tinh ngộ nhưng có một người còn nhanh hơn so với nàng, khiến nàng trong nháy mắt đã đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió.

"Vương tiểu thư, vì sao ngọc bội lại ở trên người của tỷ tỷ ta, ta thật sự thấy rất kỳ quái. Thường ngày tỷ tỷ ta có giao tình khá sâu với ngươi, ta không tin tỷ tỷ của ta sẽ lấy trộm ngọc bội của ngươi. Chuyện này, nếu không giải quyết thích đáng thì chúng ta cùng báo lên quan phủ đi, danh dự của ta và tỷ tỷ ta cũng không thể tùy ý bị phi báng được?" Mạc Cửu Khanh thấy hai người nói mãi mãi dừng thì liền lên tiếng.

Vương Tử Thiên vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói xong thì trong lòng mới ngờ tới chuyện sẽ biến thành dạng gì, nàng càng không nghĩ nàng và Mạc Uyển Uyển đã sớm vạch tới toàn bộ kế hoạch, vậy mà giữa chừng lại xuất hiện một cái không may.

Lúc này, Mạc Cửu Khanh không có ý định buông tha người, chẳng lẽ nàng phải thật sự nói lời xin lỗi kẻ ngu là Mạc Cửu Khanh hay sao?

Nàng không cam lòng! Càng không muốn! Nếu nàng phải xin lỗi một kẻ ngu, chẳng phải nàng còn không bằng một kẻ ngu hay sao?

“Dựa vào cái gì ta phải nói xin lỗi? Đây rõ ràng là việc gài tang vật hãm hại! Sao Uyển Uyển phải cảm ngọc bội của ta, nhưng vì sao ngọc bội lại ở trên người Uyển Uyển chứ, chỉ có thể nói nhất định là có người muốn khích bác ta và Uyển Uyển nên mới có thù đoạn vô si như vậy!” Vương Tử Thiên phẫn nộ, không cam lòng nhìn chằm chằm vào Mạc Cửu Khanh nói.

Muốn nàng nói lời xin lỗi với Mạc Cửu Khanh sao, tuyệt đối không thể nào!

Mạc Cửu Khanh vừa nghe Vương Tử Thiên nói thì nhin không được mà cười lạnh nói: “Vương tiểu thư thật đúng là biết ăn nói, Cửu Khanh thật sự bội phục. Mới vừa rồi, Cửu Khanh đứng ở bên người cô nương, cô nương nói ngọc bội là do Cửu Khanh cầm, bây giờ Cửu Khanh tìm được ngọc bội chứng minh mình trong sạch, Vương tiểu thư lại nói là có người cố ý hãm hại cô nương. Chuyện này đều là do Vương tiểu thư định đoạt, vậy thì dưới chân thiên tử cần gì đến vương pháp nữa?”

Những lời nói của Mạc Cửu Khanh rất có khí phách khiến cho những người đang xem cuộc vui ở xung quanh lập tức không lên tiếng, ánh mắt mọi người nhìn thân ảnh nhỏ bé xinh đẹp lại phi thường cứng cỏi đều mang theo mấy phần bội phục.

Mạc Uyển Uyển không nghĩ tới Mạc Cửu Khanh sẽ nói những lời đem Vương Tử Thiên đẩy lên đầu sóng ngọn gió như vậy.

Nàng không nghĩ tới mình và Vương Tử Thiên đồng loạt bị Mạc Cửu Khanh phản tướng một quân như vậy!

Biết mình không thể làm được gì nữa, Mạc Uyển Uyển chỉ sợ chuyện sẽ càng phức tạp nên nhin không được kinh hô: “Ai nha. . .”

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 17: Trạch Đấu Là Một Kỹ Thuật Sống

Dịch: Tinna My

Biên: Kidlove

Tất cả mọi người vốn còn nhìn Vương Tử Thiên và chờ đợi lúc Vương Tử Thiên nói lời xin lỗi, nhưng chỉ nghe Mạc Uyển Uyển kêu lên một tiếng kinh hãi, đúng là thành công hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Mạc Cửu Khanh vừa nghe tiếng kêu của Mạc Uyển Uyển, nàng hiểu Mạc Uyển Uyển lại có mưu kế khác muốn hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

"Tiểu thư? Tiểu thư người làm sao vậy?" Thị nữ bị Mạc Tử Uyển néo, đau đến mức nước mắt cũng mau tràn ra, thuận thế đỡ lấy Mạc Uyển Uyển và gấp gấp hỏi.

Bộ dáng này không giống bị đau ngược lại giống với dáng vẻ hoảng hốt lo lắng cho chủ.

Mạc Cửu Khanh thấy vậy, trong lòng nàng không khỏi thở than sự tính toán của Mạc Uyển Uyển và càng thêm quyết định sớm trừ đi Mạc Uyển Uyển.

"Thân thể ta ngứa ngáy. . . Hình như là dị ứng với lông chó. . . Lúc trước bị dị ứng cũng ngứa ngáy như vậy. . ." Hai mắt Mạc Uyển Uyển đắm lệ nhìn Mạc Cửu Khanh nói.

Nàng dút lời, còn thuận tiện kéo cao ống tay áo lên một chút để lộ cánh tay có da thịt đỏ bầm còn bị rách da, nhìn giống thật thê thảm.

Nếu nhìn không kỹ thật sự rất giống với triệu chứng dị ứng lông chó.

Mà dù có tinh mắt cũng thấy được chỗ tay áo kéo cao của Mạc Uyển Uyển có một mảnh đỏ bầm.

"Ai nha! Tại sao có thể như vậy! Tiểu thư người chó lợn xộn, một lúc nữa trên tay người sẽ lưu lại vết sẹo! Chúng ta vẫn nên nhanh chóng trở về mời đại phu tới chẩn đoán bệnh đi." Thị nữ thấy vậy cũng lập tức cơ trí trả lời.

"Này. . . Chuyện còn chưa có giải quyết, ta cũng muốn biết rõ. . . Cuối cùng là ai muốn hãm hại ta và Cửu Khanh như vậy?" Mạc Uyển Uyển vừa nghe lời nói của, thị nữ thì chần chừ nhìn Mạc Cửu Khanh nói.

Tuy là Mạc Uyển Uyển nói như vậy, nhưng cũng ngầm có ý tứ khác.

Mà mọi người đang đứng xem cuộc vui ở một bên, vốn cũng không quá tin Mạc Uyển Uyển trộm ngọc bội, bây giờ vừa nghe Mạc Uyển Uyển nói vậy thì càng cảm thấy Mạc Uyển Uyển bị hãm hại, ngược lại Mạc Cửu Khanh là người bắt đầu tìm ngọc, mặc dù nàng rửa sạch tội danh; nhưng bởi vì nàng khư khư cố chấp lại hại Mạc Uyển Uyển bị dị ứng lại với lông chó.

"Mạc đại tiểu thư, cô nương vẫn nên mau trở về tìm đại phu, chúng ta tin tưởng cô nương là người trong sạch." Có một nam tử thương hương tiếc ngọc lo lắng nhìn Mạc Uyên Uyên nói.

Một tiểu mỹ nhân, bất kể là nơi nào cũng nên được quý trọng, nếu để lại vết sẹo sẽ không hoàn mỹ.

Những người xung quanh thấy có người mở miệng thì cũng phụ họa theo. Mạc Uyên Uyên có chút khó xử nhìn Mạc Cửu Khanh, chần chừ mới nói: "Cửu Khanh, nếu không thì chuyện ngày hôm nay chúng ta coi như xong đi, muối xem muối cũng đã chứng minh được sự trong sạch của bản thân mình rồi, tất cả mọi người đều đã tin tưởng chúng ta, ngọc bội này trả lại cho Từ Thiển, chuyện này cứ bỏ qua như vậy đi."

Mạc Cửu Khanh vừa nghe lời của Mạc Uyên Uyên, tuy trong lòng thì lạnh lùng nhưng vẫn cười một tiếng, nhìn mặt mũi bên ngoài của nàng ngược lại có chút quan tâm Mạc Uyên Uyên, nàng nói: "Chuyện lần này ngược lại làm khó tỷ tỷ, Cửu Khanh đã từng ngu dại không nhớ tỷ tỷ bị dị ứng với lông chó, nhưng cái mũ ấy cấp lại chụp lên trên đỉnh đầu Cửu Khanh như vậy, cho dù Cửu Khanh không chứng minh nhưng muối nghĩ phụ thân cũng sẽ không bỏ qua, dù sao chuyện này cũng liên quan đến danh dự của phủ Tướng Quân. Bây giờ muối đã chứng minh được mình trong sạch, vậy thì cứ bỏ qua đi, về phần chuyện của tỷ tỷ bị mắc cảm, sau khi trở về Cửu Khanh sẽ trực tiếp nói rõ với phụ thân và gánh chịu tội lỗi của mình."

Mạc Uyên Uyên vừa nghe Mạc Cửu Khanh, vẻ mặt vốn điềm đạm đáng yêu liền cứng đờ, ngay sau đó nàng nhẹ giọng nói: "Vẫn... vẫn là Cửu Khanh muối nghĩ cẩn thận."

"Mặt Hương mau đưa tỷ tỷ ta trở về, ta đi mời thầy thuốc đến xem cho tỷ ta." Mạc Cửu Khanh quay đầu nhìn thị nữ của Mạc Uyên Uyên, thoáng chút dằn dò.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Thông Minh Và Vũ Lực Đều Có Thể Nghiền Ép Người

Dịch: Tinna My

Biên: Kidlove

Mặt Hương đứng ở một bên vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói, nàng ta còn không kịp cân nhắc những chuyện khác thì bị tầm mắt của mọi người nhìn nên chỉ có thể làm theo lời của Mạc Cửu Khanh.

Mạc Uyên Uyên cũng không nghĩ tới Mạc Cửu Khanh có năng lực ứng biến nhanh như vậy, chính nàng mãi mới nghĩ được một chiêu, vậy mà Mạc Cửu Khanh có thể phá nhanh chiêu đó như vậy.

"Cửu Khanh, muối cũng mau trở lại nhé. Chuyện này cứ tính như thế đi, chúng ta không nên so đo với Từ Thiển, tính tình Từ Thiển khá thẳng, nhưng bản tính nàng không xấu." Mạc Uyên Uyên được thị nữ Mặt Hương đỡ thì đi tới bên người Mạc Cửu Khanh, hơi dừng lại và nhẹ giọng nói.

"Tỷ tỷ yên tâm đi, nếu chuyện không liên quan đến Cửu Khanh, Cửu Khanh sẽ không làm khó Vương tiểu thư, chẳng qua muối chỉ hi vọng có thể qua chuyện lần này để cho Vương tiểu thư một bài học, cô nương ấy chớ tùy tiện vu oan một người, giống như nghe theo hoặc bịa đặt lời đồn thì chính lời đồn đại mới là vũ khí giết chết một người." Mạc Cửu Khanh nhẹ giọng đáp lại Mạc Uyên Uyên, nhưng ánh mắt nàng lại không hề chớp nhìn Vương Từ Thiển.

Mọi người nghe hiểu ý tứ của Mạc Cửu Khanh, cũng biết hàm ý trong câu nói của Mạc Cửu Khanh, ở xã hội này, quả thật chính là như thế, mọi người chỉ nghe nói về lời đồn mà không tìm kiếm đáp án chân chính, mà trong những lời đồn đó lại có thể chân chính buộc một người phải chết.

Mọi người cũng có chút áy náy, họ lúc đầu cũng phụ họa vì muốn xem cuộc vui, nếu không phải tâm tính của Mạc Cửu Khanh kiên định lại cơ trí thì chi sợ đã xảy ra một chuyện hiểu lầm.

"Cửu Khanh nói rất đúng, tin tưởng sau này Từ Thiển sẽ sửa lại." Mạc Uyên Uyên gượng ép vui vẻ lên giọng nói.

Mà Vương Từ Thiển nghe Mạc Cửu Khanh và Mạc Uyên Uyên nói thì siết chặt quả đấm không nói thêm gì nữa, đợi sau khi Mạc Uyên Uyên rời đi thì Vương Từ Thiển mới ngẩng đầu nhìn Mạc Cửu Khanh.

"Người chờ đó cho ta, ta sẽ không bỏ qua cho người dễ dàng như vậy!" Vương Từ Thiển đi tới bên người Mạc Cửu Khanh, cau kinh nói.

Mạc Cửu Khanh nhướng mày nói: "Tùy thời phụng bồi."

Đứt lời liền lướt qua Vương Từ Thiển chuẩn bị rời đi. Mạc Cửu Khanh vừa dứt lời thì lướt qua Vương Từ Thiển chuẩn bị rời đi.

"Người cùng lắm chỉ là kẻ ngu! Có gì mà phải kiêu ngạo chứ! Chuyện ngày hôm nay coi như người chứng minh người trong sạch thì sao chứ? Người cũng chỉ để người khác tin người, nhưng chuyện người là kẻ ngu thì vĩnh viễn không che dấu được! Vương Tử Thiên bị thái độ châm chọc của Mạc Cửu Khanh chọc giận, lập tức chặn ở trước người Mạc Cửu Khanh, phần nộ nói.

"Vậy người cũng cần phải nhớ rõ, người từng bị một người ngu đại đánh bại, hơn nữa còn thất bại rất thảm hại!" Nghe Vương Tử Thiên nói vậy, Mạc Cửu Khanh ánh mắt lạnh lùng, nàng ghé sát vào Vương Tử Thiên giễu cợt nói.

Vương Tử Thiên vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói xong thì phần nộ giờ tay lên muốn đánh Mạc Cửu Khanh.

Nhưng Mạc Cửu Khanh tay lạnh mắt lẹ ngăn cản, nàng hơi dùng lực một tay nắm cánh tay của Vương Tử Thiên khiến Vương Tử Thiên vì đau nên mặt mũi nhăn nhó một chút.

"Ta cho người nhớ rõ, bất kể là vũ lực hay là thông minh, ta đều có thể nghiền ép người không chút khó khăn. Nếu người muốn chơi ta, ta có thể phụng bồi, nhưng nếu người không chơi nổi với ta thì chớ trách ta không chút khách khí." Mạc Cửu Khanh nắm chặt tay của Vương Tử Thiên, trong mắt hoa đào lóe lên sát ý rồi chợt biến mất.

Mạc Cửu Khanh dứt lời, nàng không chờ phản ứng của Vương Tử Thiên mà vung tay đi qua bên người Vương Tử Thiên.

Mạc Cửu Khanh quay đầu nhìn về phía chuông quý Chiết Từ viện, khẽ vuốt cằm nói: "Đa tạ."

Mọi người ở đây đều đã sớm bị một loạt động tác của Mạc Cửu Khanh làm khiếp sợ. Đợi đến khi phục hồi tinh thần thì đã thấy Mạc Cửu Khanh mang theo thị nữ của mình rời khỏi Chiết Từ Viện.

Một lần nữa, nhìn bóng lưng cứng cỏi bất khuất khiến mọi người có cái nhìn khác về nàng.

Vương Tử Thiên nhìn bóng lưng của Mạc Cửu Khanh rồi đi thì cũng thề rằng nàng nhất định phải để cho Mạc Uyển Uyển và Mạc Cửu Khanh bị trừng phạt! Nếu như không đem toàn bộ si nhục ngày hôm nay hoàn trả cho các nàng thì nàng không phải là Vương Tử Thiên!

"Ôi chào, Đại thiếu gia, ta nói đích nữ phủ Tướng Quân này thật đúng là rất quyết đoán nhé, ta vừa rồi cũng bị khiếp sợ đấy." Lan Niệm thấy Mạc Cửu Khanh đi, thì quay đầu nhìn nam tử nằm ở trên giường mềm, nói.

Hắn xoay người lại thì thấy nam tử đã đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Lần Đầu Tiên Giao Phong Chính Diện

Dịch: Tinna My

Biên: Kidlove

"Này, Huynh muốn đi đâu?" Lan Niệm đứng dậy có chút kinh ngạc nhìn bóng đen không biết từ đâu đến đang cung kính giao cho nam tử chiếc mặt nạ bạch ngọc, hỏi.

Nam tử có mắt phượng liếc xéo một cái nói với Lan Niệm: "Đĩ nhiên là trở về."

Dứt lời, hắn đeo lên cái mặt nạ bạch ngọc sáng trong suốt kia, không đợi Lan Niệm nói gì đã đẩy cửa đi ra ngoài.

"Huynh tính khi nào mới truyền tin tức huynh đã trở về ra ngoài?" Lan Niệm đuổi theo ra ngoài cửa, hắn nhìn thân ảnh thon dài kia càng lúc càng xa, nói.

"Đã có người thay ta truyền ra ngoài, người không cần nhiều chuyện, lo tốt phần kiếm tiền của người thôi." Nam tử không quay đầu lại lên tiếng nói.

Lan Niệm vừa nghe lời của nam tử thì khóe miệng co rút lại, ánh mắt có chút nghiêm túc, xem ra bọn họ đã xuất hiện nội ứng rồi, thậm chí ngay cả hành tung của Đại thiếu gia cũng đã bại lộ. . .

Nam tử không suy nghĩ nhiều như Lan Niệm, hắn mang theo mặt nạ bạch ngọc đi ra ngoài Chiết Từ Viện từ cửa sau, không ngoài dự tính của hắn khi thấy người kia đang dựa vào tường dùng ánh mắt hứng thú nhìn mình, bộ dáng đó có chút thông thả không chịu sự trói buộc.

Nam tử không chút kinh ngạc, nên tự nhiên không dừng bước định đi qua bên người Mạc Cửu Khanh.

Sau khi Mạc Cửu Khanh mang theo Tử Tô rời khỏi Chiết Từ viện lập tức đi đến bên cửa sau, nàng đoán chừng nam tử sẽ đi ra ngoài bằng lối này, bất kể là nguyên nhân gì, nếu có người giúp nàng, nàng cũng muốn biết mục đích cuối cùng của đối phương gì.

Vừa tới đây không lâu, khi nàng thấy nam tử đi ra từ cửa sau, chỉ liếc mắt một cái, nàng đã biết đây chính là người trợ giúp nàng ở trên lầu.

Khí thế như vậy rất ít thấy, cho dù là kiếp trước nàng cũng chưa từng gặp được mấy người, chỉ cần nàng liếc mắt nhìn loại khí thế này cũng đủ để nàng cảm thấy người này nguy hiểm.

Bất kể là ánh mắt hay khí thế tàn mát của nam tử này đều chân thực cho nàng biết nam tử này rất nguy hiểm, nếu không cần thiết thì không thể trở thành địch nhân là tốt nhất!

"Vừa rồi, cảm ơn người." Mạc Cửu Khanh ngăn cản nam tử định bước qua nàng để đi, hờ hững nói.

Đôi mắt phượng lãnh tình che giấu dưới mặt nạ bạch ngọc kia, nhìn cánh tay nhỏ nhắn yếu ớt chặn ở trước người mình, chỉ cần hấn hơi gấp lại thì sẽ bị gãy lìa, nam tử vừa nghĩ như vậy thì không khỏi nhếch môi cười một tiếng. Chỉ vậy thôi cũng thoáng biến mất hào hoa phong nhã, nhưng không ai có thể hiểu nổi hấn.

"Chỉ một cái nhấc tay mà thôi." Nam tử hờ hững nói. Giọng nói trầm thấp mang theo vài phần thành thật chất phác, giọng nói cũng có chút hoa lệ khiến cho Mạc Cửu Khanh cảm tưởng như đang nghe được âm điệu hay nhất của tiếng đàn vi - ô - lông - xen.

Nhưng nàng cũng có chút ngạc nhiên, nam nhân có giọng nói mê người như vậy thì sẽ có dung nhan như thế nào. . .

"Người. . ." Mạc Cửu Khanh vừa định mở miệng thì thân hình nam tử chợt lóe nghiêng qua bên người nàng.

Nàng có chút khiếp sợ đối với động tác vừa rồi của nam tử, nhưng cũng chỉ khiếp sợ trong một giây, nàng chưa từng thấy ai có tốc độ nhanh hơn nàng, nàng vẫn rất tự hào đối với tốc độ của bản thân nàng.

Nhưng nàng không nghĩ tới, hôm nay nàng đã gặp phải một người còn có tốc độ hơn cả nàng.

Nhưng càng như vậy thì càng có tính khiêu chiến, thân hình Mạc Cửu Khanh thoát một cái, dưới chân tụ lực nhanh chóng đuổi theo, lần nữa ngăn chặn nam tử.

Không đợi nam tử nói chuyện, Mạc Cửu Khanh đẩy nam tử, một tay chống vách tường, vây nam tử ở giữa mình và vách tường.

"Lời ta còn chưa nói hết." Mạc Cửu Khanh ngẩng đầu nhìn nam tử, khẽ cau mày nói.

Thân hình nam tử cao lớn, ở trước mặt nam tử, nàng có vẻ nhỏ nhắn rất nhiều, vì vậy nhìn hấn đều phải ngẩng đầu.

Nam tử thu hết động tác và biểu hiện trên khuôn mặt của Mạc Cửu Khanh vào mắt, nhìn bộ dáng bất mãn cau mày của nàng khiến nam tử cảm thấy bất ngờ và thú vị.

"Ta nói rồi chẳng qua là một cái nhấc tay mà thôi." Mặc dù hấn cảm thấy Mạc Cửu Khanh thú vị, nhưng hấn không muốn lãng phí thời gian và lời dư thừa của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 20: Thiếu Huynh Nhân Tình

Dịch giả: Tinna My

Biên: Kidlove

Phản ứng đầu tiên của Mạc Cửu Khanh khi nghe nam tử nói mấy lời như vậy là cảm nhận qua hơi thở kiêu ngạo và lạnh lùng của người nọ. Nghĩ như vậy, Mạc Cửu Khanh không khỏi nhếch môi khẽ cười, nói: "Đối với cái nhấc tay của huynh mà nói, ta rất cảm kích, nếu sau này huynh có chuyện gì cần ta giúp một tay, người có thể cho người tới Chiết Tử viện nói với ta. Nếu ta tiện tay cũng có thể giúp người."

Nam tử vừa nghe lời nói của Mạc Cửu Khanh thì bất giác cười khẽ, mặc dù giọng nói của hấn trầm thấp nhưng thành thật chất phác lại có thể mê hoặc lòng người.

"Người không sợ ta sẽ cho người đi giết người phóng hỏa?" Nam tử hờ hững nói, trong giọng nói có phần gấp gáp.

"Chẳng lẽ huynh chưa từng nghe câu chết không nhận nợ sao? Cùng đồng cặn bã kia là một dạng." Mạc Cửu Khanh không để ý mà hơi nhú mày nói.

Nam tử nhìn bộ dáng lạnh nhạt và ghét bỏ của Mạc Cửu Khanh thì rất khó đem nữ tử vừa tinh quái trước mắt này cùng với nữ tử thông minh kiêu ngạo

vừa mới lúc này đặt chung một chỗ với nhau.

Mặc dù mâu thuẫn, nhưng hết lần này tới lần khác lại là cùng một người.

Tiểu hồ ly này, thật ngoài ý muốn khiến hắn lưu tâm

"Lời của người ta nhớ kỹ." Nam tử không từ chủ đưa tay vuốt tóc Mạc Cửu Khanh và khẽ nhếch môi mỏng nhẹ giọng nói.

Khi phát hiện hành động của mình, nam tử có chút thất thần nên nhanh chóng thu tay lại, nói: "Thất lễ."

Dứt lời, thân hình thoáng một cái biến mất ở trước mắt Mạc Cửu Khanh.

Cho đến khi nam tử biến mất, Mạc Cửu Khanh mới hồi thần, nàng vậy mà khinh thường, làm sao có thể... Người xa lạ ở bên người nàng vậy mà nàng không hề có chút phòng bị?

Nhanh chóng đuổi theo thân ảnh nam tử, lại phát hiện ngõ hẻm dài này đã sớm không có một bóng người.

Đi ra ngõ hẻm, Mạc Cửu Khanh nhìn Từ Tô ở một bên nóng nảy chờ đợi nói: "Từ Tô, mới vừa rồi em có thấy người nào đi ra ngoài từ đây không?"

Từ Tô kỳ quái nhìn Mạc Cửu Khanh, nói: "Chủ tử, em luôn luôn ở đây, trừ người ra không có bất kỳ người nào ra ngoài."

Mạc Cửu Khanh vừa nghe Từ Tô nói thì con mắt hoa đào hẹp dài khẽ hí một cái, nàng đối với nam tử kia càng tò mò, rốt cuộc là ai mà có thể khiến cho quân sự Chiết Từ viện nghe lời như vậy, lại có công lực thâm sâu khó dò như vậy.

Không ngờ ở thời đại này lại có rất nhiều người thâm tàng bất lộ như vậy

Bây giờ nàng nhất định phải tích góp năng lực, cánh chim còn yếu không thể chịu nổi gió lớn, tốt nhất là tránh chọc vào những điều phiền toái.

"Nhị tiểu thư, người đã trở về. Tướng Quân đã chờ người rất lâu!"

Mạc Cửu Khanh để Từ Tang đi mời đại phu, còn mình và Từ Tô cùng nhau dẫn đại phu trở về phủ Tướng quân, khi nàng vừa tới cửa thì Liễu quân gia đã cuồng quyết tiến lên đón người, nói:

Mạc Cửu Khanh vừa nghe lão quân gia họ Liễu nói, không chút hoang mang, nàng hồ hững nói: "Người biết phụ thân tìm ta có chuyện gì không?"

"Tiểu nhân cũng không rõ lắm, lúc đại tiểu thư trở về đã bị hôn mê, Tướng Quân tức giận, Mạt Hương nói ra chuyện xảy ra ở Chiết Từ viện, sau đó Tướng Quân muốn tìm Nhị tiểu thư." Lão Liễu quân gia nơm nớp lo sợ nói.

Nhớ lại bộ dáng phần nộ mới vừa rồi của Tướng Quân, lão Liễu vẫn còn chút lo lắng.

Vừa mới xoa dịu quan hệ phụ mẫu, chẳng lẽ lại bởi vì chuyện này mà bắt đầu lại từ đầu sao?

Mạc Cửu Khanh vừa định nói chuyện, lại nghe được một tiếng mắng mỏ giận giữ vang lên, chấn động lòng người.

"Con còn biết trở về?"

Nghe được tiếng hô kia, Mạc Cửu Khanh hơi nheo mắt, lão Liễu nhìn bộ dáng của Mạc Cửu Khanh tưởng rằng nàng bị sợ nên choáng váng.

"Phụ thân sao lại ra đây? Cửu Khanh vừa mới đại phu tới, tỷ tỷ con hiện giờ khỏe không?" Mạc Cửu Khanh xoay người nhìn Mạc Hạo Thiên đi về phía cửa, lễ phép nói.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngốc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 21: Ta Đã Làm Sai Điều Gì?

Mạc Hạo Thiên nhìn về mặt của Mạc Cửu Khanh thì có phần nghi ngờ, tuy trong lòng ông tức giận nhưng không hề mất đi lý trí.

Mặc dù thị nữ của Mạc Uyển Uyển cũng đã đem sự tình nói đến bảy tám lần, nhưng qua sự việc trước đó ở hậu hoa viên, ông cũng sẽ không chỉ nghe theo lời nói từ một phía.

Nhìn Mạc Cửu Khanh thực sự mời đại phu trở lại, Mạc Hạo Thiên cũng không thể ở trước mặt người ngoài nổi giận, chỉ đành phải nhẫn nại nói: "Tại sao trở về trễ như thế? Tỷ tỷ của con đang nghiêm trọng như vậy con chẳng lẽ không biết?!"

Mạc Cửu Khanh vừa nghe Mạc Hạo Thiên nói xong, dường như đã dự liệu được Mạc Hạo Thiên sẽ tức giận, không chút hoang mang nói: "Cửu Khanh là tự mình sai phạm chờ khi tỷ tỷ tỉnh, Cửu Khanh tự sẽ tự tới nhận lỗi. Nhưng trước hết hãy để cho đại phu xem cho tỷ tỷ trước đi ạ."

Mạc Hạo Thiên không nghĩ rằng Mạc Cửu Khanh sẽ nói như vậy, chính mình là người tức giận nhưng phút chốc lại không biết phải nói gì.

"Tướng Quân đại nhân, việc này không phải do Mạc nhị tiểu thư, y quán của lão hủ xưa nay nhiều người, là Mạc nhị tiểu thư đã ra sức thuyết phục, lão hủ mới có thể tới đây trước. Nếu người vì vậy mà trách tội Mạc Nhị tiểu thư, chính là đang trách tội lão hủ." Đương lúc Mạc Hạo Thiên định nói, một âm thanh đầu đầu vang lên.

Mạc Hạo Thiên vừa nghe thấy tiếng nói đó thì mới giật mình thấy mình đã thất lễ, ông quay đầu nhìn lão giả vừa nói vừa cẩn thận quan sát, Mạc Hạo Thiên lúc này mới ngập ngừng nói: "Giang thần y?"

"Hai chữ 'Thần y', lão hủ thật không dám nhận, ngược lại Tướng Quân đại nhân chớ có trách cứ Mạc nhị tiểu thư, lão hủ chữa bệnh chưa bao giờ phân giá cả thế nào, chỉ nhìn trước sau, tin tưởng Tướng Quân đại nhân cũng đã từng nghe qua rồi." Lão giả vừa nghe Mạc Hạo Thiên nói xong đoạn khiêm tốn nói.

Nhưng câu chữ đều có thể nghe ra, lão giả là đang bảo vệ Mạc Cửu Khanh.

Mạc Hạo Thiên dĩ nhiên là biết lão giả, trên giới giang hồ cùng triều đình đã sớm có tiếng, danh hiệu thầy thuốc Vô Song do chính tiên hoàng ban cho ông, bất kể là ai thấy ông đều phải khách khí tới ba phần, lại không nghĩ tới Mạc Cửu Khanh có thể mời tới vị Giang Đại thần y này.

"Giang Đại thần y chớ có khiêm tốn, ta dĩ nhiên là hiểu rõ danh tiếng Giang đại thần y, Cửu Khanh may mắn mời được Giang Đại thần y khiến ta hết sức kinh ngạc, kính xin Giang đại thần y dòi giá, vì tiểu nữ mà trị liệu." Mạc Hạo Thiên cũng biết, nếu ông còn nói thêm gì nữa, chỉ sợ vị thần y có tính tình cổ quái này sẽ bỏ đi mất.

Giang thần y liếc mắt nhìn Mạc Cửu Khanh, lại thấy Mạc Cửu Khanh đứng đứng đứng một bên, giống như đang trách móc Mạc Hạo Thiên không thêm đề ý tới nàng chút nào, trong lòng ông không khỏi thờ dài, sau đó liền nói: "Tướng Quân đại nhân xin dẫn đường."

Hắn chẳng qua là phụng mệnh làm việc, hàng loạt những thứ khác sẽ không hỏi tới. Việc này dù sao cũng là chuyện riêng của chủ tử.

Song Mạc nhị tiểu thư bây giờ so với năm ngoái lúc hắn nhìn thấy đã thay đổi quá nhiều, đừng nói là chính hắn, ngay cả chủ tử cũng khiếp sợ.

Lão Liễu quản gia đi trước dẫn đường, đi trước là Giang thần y và Mạc Hạo Thiên, theo sau là Từ Tang và Từ Tô, mặc dù trên mặt không biểu lộ cảm xúc nhưng mỗi người đều có ý định khác nhau.

Từ Tang nhìn Giang thần y đi phía trước, không ngờ bản thân hắn chỉ tùy tiện tới y quán mời một đại phu, lại mời được thần y uy danh lan xa cả trên giang hồ và triều đình, thật sự không nghĩ tới điều này.

Song càng khiến nàng nghĩ không ra, là vì sao lão giả này lại dễ dàng theo mình đi như vậy.

Điều này thật đúng là không ngờ, không phải là mọi người đều nói thần y y thuật cao siêu, tính tình tương đối cổ quái, hơn nữa cũng tương đối cao ngạo sao?

"Tướng Quân? Uyển Uyển bây giờ toàn thân co quắp, phải làm sao đây? Ta sai người đi gọi đại phu có tới không?!" Vừa mới bước tới tiểu viện của Mạc Uyển Uyển, thân ảnh Tô Liên đã vọt ra khỏi tiểu viện, nhìn thấy Mạc Hạo Thiên liền khóc lóc nước mắt nước mũi tùm lùm nói.

Mạc Hạo Thiên vừa nghe Tô Liên nói thì trong lòng cũng nóng không dứt, ông quay đầu nhìn về phía Giang thần y nói: "Giang đại thần y, làm phiền ngài đi vào thay tiểu nữ chữa trị một phen đi. Tiểu nữ hiện nay đã rất nghiêm trọng rồi."

Giang thần y gật đầu một cái đang muốn đi vào tiểu viện của Mạc Uyển Uyển thì thân thể Tô Liên đang khóc thút thít ở một bên lập tức té vào trong ngực của Mạc Hạo Thiên tự động chấn động, đột nhiên từ trong ngực Mạc Hạo Thiên đứng lên nói: "Giang thần y?"

Mạc Cửu Khanh ở phía sau thấy vậy, hơi nhíu mày, nàng sẽ chờ nhìn Tô Liên chuẩn bị giải thích cái gì.

"Chính là Giang thần y, sao vậy?" Mạc Hạo Thiên thấy vậy trông rất nhìn Tô Liên nói.

"Tướng Quân... Uyển Uyển là nữ nhi, trên người nổi lên bệnh sởi có thể nào bị nhìn được, cho dù là Giang thần y... Cũng không tiện..." Tô Liên thấy Mạc Hạo Thiên nhìn mình, có chút ngập ngừng nói.

Mà Giang thần y vừa nghe Tô Liên nói xong, trầm giọng nói: "Vị phu nhân này lo lắng cũng là đúng, nói chung phu nhân cũng phải hiểu rõ, lão hủ chữa trị cho người bệnh, nếu không thuận tiện lão hủ sẽ dùng tư tằm chuẩn mạch, như vậy phu nhân cũng không cần phải lo lắng rồi."

Lời nói của Giang thần y vừa dứt, chút nghi ngờ trong lòng Mạc Hạo Thiên cũng biến mất, liền nhìn Giang thần y nói: "Vậy liền làm phiền Giang thần y rồi."

Giang thần y trầm giọng nói: "Trong lúc Lão hủ chữa trị cho người bệnh, hy vọng không có người quấy rầy, cũng mong Tướng Quân đại nhân tha lỗi."

Mạc Hạo Thiên thấy vậy, cũng nghiêm túc gật đầu nói: "Giang thần y yên tâm, ta lại ở đây chờ, sẽ không để cho bất kì ai quấy rầy."

"Nhưng mà... Tướng Quân..." Tô Liên vừa nghe Giang thần y nói lời vừa rồi, vẻ mặt liền có chút thay đổi, bây giờ sắc mặt càng thêm phần xám xịt muốn hết sức ngăn cản.

"Tô Liên ngươi câm miệng! Giang thần y há là nói mời tới là có thể mời tới sao, nếu ngươi cứ ở đây nói như vậy, đắc tội với Giang thần y, đến lúc đó bệnh Uyển Uyển sẽ kéo dài tới khi nào?" Mạc Hạo Thiên vừa nghe Tô Liên nói xong, liền trầm giọng cắt ngang.

Tô Liên bị Mạc Hạo Thiên quát một tiếng như vậy, thân thể run lên kịch liệt, không dám nói thêm lời nào nữa, nhưng vẻ mặt cũng tái nhợt xuống.

Mạc Cửu Khanh thấy vậy, không khỏi cong khóe miệng, nàng nhất định coi xem, đợi lát nữa đến đường cùng thì Mạc Uyển Uyển phải thu xếp như thế nào!

"Cửu Khanh, chuyện ngày hôm nay, con có biết lỗi chưa?" Thấy Giang thần y tiến vào, Mạc Hạo Thiên quay đầu nhìn về phía Mạc Cửu Khanh trầm giọng hỏi.

Mà Mạc Cửu Khanh vừa nghe Mạc Hạo Thiên nói thì chỉ lạnh lùng cười một tiếng ở trong lòng, nếu không phải nàng bây giờ thể diện lực bạc, lại há có thể cần kiểm chế như vậy sao.

"Ý tứ của phụ thân, Cửu Khanh không hiểu." Mạc Cửu Khanh ngẩng đầu nhìn Mạc Hạo Thiên, ánh mắt trong suốt mang theo ý giễu cợt nhàn nhạt.

Mà Mạc Hạo Thiên khi thấy bộ dáng Mạc Cửu Khanh như vậy, không khỏi có chút tức giận nói: "Ngươi con còn không biết lỗi? Con hại tỷ tỷ của con thành như vậy, con chẳng lẽ không có chút ý nhận sai nào sao?"

"Có lẽ phụ thân vẫn chưa hiểu rõ chân tướng, Cửu Khanh hôm nay cùng tỷ tỷ đi đến Chiết Tử viện xem kịch, bị một tỷ muội của tỷ tỷ vu tội cho là trộm ngọc bội của nàng. Cửu Khanh để chứng minh sự trong sạch của mình, chỉ có thể tìm một con chó nhỏ tới, dựa vào mùi mà đi tìm ngọc bội, nào biết ngọc bội xuất hiện trên người tỷ tỷ, nhưng Cửu Khanh thời thời khắc khắc ở cùng tỷ tỷ, chưa từng thấy tỷ tỷ cầm lấy ngọc bội, lại nghĩ rằng con và tỷ tỷ đều bị hãm hại, chỉ sợ sẽ bại hoại danh tiếng phủ Tướng Quân, Cửu Khanh còn muốn điều tra, nào ngờ bệnh dị ứng với lông chó của tỷ tỷ sẽ xuất hiện, bất đắc dĩ Cửu Khanh chỉ có thể bỏ qua chuyện này, rồi mời đại phu đến xem bệnh cho tỷ tỷ thôi."

Mạc Cửu Khanh vừa nghe lời nói của Mạc Hạo Thiên thì đôi mắt dài hẹp như hoa đào, nhú lại, nặng nề nhìn Mạc Hạo Thiên nói.

Nếu gặp câu này thì chuyển hết thành A vừa nghe lời nói của B thì

"Phụ thân hỏi Cửu Khanh có biết lỗi, là biết bởi vì lông con chó nhỏ đó sẽ khiến tỷ tỷ đột nhiên phát bệnh sao? Hay là bởi vì chuyện lần này không điều tra rõ ràng?" Không đợi Mạc Hạo Thiên tiếp lời, Mạc Cửu Khanh đã liền nói.

Mạc Hạo Thiên nghe Mạc Cửu Khanh lời tiếp lời, nhất thời không biết nói gì.

Ông không ngờ rằng, nữ nhi đã từng si ngốc này của ông không hề còn sự ngu dại mà càng trở nên thông minh nữa, ngay cả ông cũng không khỏi bội phục tâm tư khó đoán này.

Nếu không phải ông thật sự hiểu rõ người trước mắt là con gái của mình, đồng thời ngày đó cũng tận mắt thấy vết máu trên đầu nàng, ông nhất định cho rằng con gái của mình bị đánh tráo rồi.

"Cửu Khanh cho là, thị nữ của tỷ tỷ đã nói chân tướng cho phụ thân, không lẽ là còn chưa kịp nói rõ sao? Có phải không, Mạt Hương?" Mạc Cửu Khanh thấy Mạc Hạo Thiên không nói gì, liền nghiêng đầu nhìn Mạt Hương đang kín đáo khẽ núp đứng ở một góc.

Mà Mạt Hương vừa nghe Mạc Cửu Khanh kêu tên mình, thân thể liền không ngừng run lên, vốn là kế hoạch của tiểu thư không hề sơ hở, đây tới mời tới đại phu cũng sẽ theo lời nàng, sau đó các nàng sẽ đẩy tất cả lỗi lầm lên người Mạc Cửu Khanh, làm cho Mạc Cửu Khanh không cách nào cãi lại, nhưng không ngờ Mạc Cửu Khanh lại nhanh hơn các nàng đã sớm mời đại phu tới, hơn nữa còn là Giang thần y, chuyện bây giờ càng thêm rối loạn, trước kia nàng cũng bởi vì Mạc Cửu Khanh giải thích trăm ngàn chỗ hở, nhưng bây giờ phải làm sao đây?

Mạt Hương cố gắng trấn định, nhìn Mạc Cửu Khanh nói: "Ý tứ của Nhị tiểu thư, Mạt Hương không phải quá rõ ràng, Mạt Hương chẳng qua là căn cứ vào những điều mình thấy mà trình bày với Tướng Quân thôi."

Mạc Cửu Khanh vừa nghe Mạt Hương nói xong, vẫn cười một tiếng nói: "Quản sự của Chiết Tử viện, chuyện ngày hôm nay hẳn có thể đứng ra làm chứng. Phụ thân nếu không tin con, vậy thì cứ mời quản sự Chiết Tử viện tới để hỏi cho ra lẽ. Cửu Khanh tin tưởng hẳn rất nguyên ý đi một chuyến."

Bên kia Mạt Hương vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói xong, hoàn toàn hoảng hốt, nàng quả thực không nghĩ tới Mạc Cửu Khanh vậy mà lại có nhiều chuẩn bị như thế, bây giờ nàng đã không còn đường lui.

Mà Mạc Hạo Thiên nghe Mạc Cửu Khanh nói xong, trong lòng cũng đã sáng tỏ rất nhiều, ông nhìn ánh mắt của Mạt Hương thì càng thêm tin tưởng những lời Mạc Cửu Khanh vừa nói đều không phải lời nói dối.

Trong lòng ông thất vọng đồng thời lại có chút áy náy.

"Lão gia, bây giờ quản điều này cũng không phải là thời điểm đâu! Giang thần y này giờ còn chưa ra ngoài, Uyển Uyển bây giờ vẫn còn nguy hiểm như

vậy, nói những lời này thì làm được gì, bắt kẻ ra sao, Uyển Uyển cũng vì Cửu Khanh mang tới con chó mà bệnh phát." Tô Liên một bên thấy vậy, lập tức lên tiếng nói.

Bây giờ tình thế đối với các nàng đã rất không tốt rồi, vì vậy nhất định phải nắm lấy cơ hội duy nhất này, đánh cho Mạc Cửu Khanh một cái tát thật đau!

"Vị phu nhân này nói sai rồi." Mạc Hạo Thiên đang đứng ở bên cạnh vừa định lên tiếng thì Giang thần y đã từ phòng Mạc Uyển Uyển đi ra.

Mạc Hạo Thiên vừa thấy Giang thần y thì lập tức tiến lên phía trước đón ông, nói: "Giang thần y nói vậy là có ý gì? Uyển Uyển rốt cuộc sao rồi?"

"Lão hủ đã kiểm tra cho Mạc đại tiểu thư, Mạc đại tiểu thư hoàn toàn không có dấu hiệu dị ứng với lông chó, ngược lại là dấu hiệu mẫn cảm với phấn hoa, chính là trong phòng thiếu thư có phấn hoa của cây thược dược. Có thể là Mạc đại tiểu thư dị ứng với phấn hoa. Lão hủ đã kê đơn thuốc, chỉ cần uống đúng giờ và theo đơn thì không quá hai ngày là có thể hồi phục." Giang thần y nhìn thị nữ mang cây thược dược ra ngoài nhàn nhạt nói.

Mà Mạc Hạo Thiên vừa nghe Giang thần y nói xong, ánh mắt liền lập tức sầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngốc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 22: Người Sau Lưng Là Ai?

Dịch giả: Tùy Nhã

Biên: Kidlove

"Giang thần y người thật sự xem kĩ càng rồi sao? Tiểu nữ không sao có thể bị dị ứng phấn hoa đâu! Tiểu nữ rõ ràng là bị dị ứng lông chó mà!" Tô Liên thấy sắc mặt Mạc Hạo Thiên biến đổi liền lập tức ra mặt, nhìn Giang thần y nói.

Giang thần y nghe Tô Liên nói xong, khuôn mặt vốn đã có vài phần âm trầm, giờ phút này lại càng không dễ coi.

"Lão hủ hành nghề y vài năm, chưa bao giờ bị ai chất vấn qua y thuật của mình. Cho dù là tiên hoàng cũng chưa từng như vị phu nhân đây. Xem ra vị phu nhân này còn có cao nhân khác, vậy hãy mời đến chữa trị cho Mạc đại tiểu thư, lão hủ xin cáo từ!" Giang thần y nhìn Tô Liên, ngữ khí trầm thấp nói.

Vừa nghe Tô Liên và Giang thần y nói chuyện, Mạc Hạo Thiên chỉ kém là chưa cho Tô Liên một cái tát.

Y danh của Giang thần y truyền bá bốn phương, hẳn đương nhiên sẽ không hoài nghi, lúc trước Giang thần y cũng chữa trị cho tiên hoàng, còn trị khỏi bệnh cũ của tiên hoàng, hẳn há lại có thể hoài nghi năng lực Giang thần y.

"Tô Liên nguoi lui ra! Nữ tặc nhà nguoi biết cái gì!?" Mạc Hạo Thiên quay đầu quát lớn Tô Liên.

Thấy bộ dáng âm trầm của Mạc Hạo Thiên, trong lòng Tô Liên liền run lên kịch liệt. Bà dĩ nhiên là biết rõ danh xưng của Giang thần y. Mạc Uyển Uyển vốn là không dị ứng với lông chó, toàn bộ lí do giải thích, cũng là vì che giấu để hãm hại Mạc Cửu Khanh tuyệt đối không được sai lầm, căn bản không hề bị dị ứng.

Việc Mạc Cửu Khanh mời Giang thần y đến vốn đã vượt qua dự liệu của các nàng, chỉ cần qua sự việc dị ứng lông chó để đánh hạ nàng ta, mặc dù không thể nói gì với Giang thần y, hơn nữa người sáng suốt cũng có thể nhìn ra nội tình trong đó. Nếu Giang thần y thức thời thì sớm phải biết mình nên đứng về phía nào.

Hơn nữa bà càng tin tưởng, Mạc Uyển Uyển nhất định sẽ có ám chỉ với Giang thần y, Giang thần y này đương nhiên cũng là người sáng suốt, vốn nghĩ như vậy nên trong lòng Tô Liên cũng trấn định rất nhiều.

Nhưng bà thật không ngờ, sự tình ngày hôm nay vốn phát sinh trên người Mạc Cửu Khanh, vậy mà lại có thể thoái thác toàn bộ chuyện này, hơn nữa còn vạch trần lời nói dối của Mạc Hương, hiện tại Giang thần y này cũng nói Uyển Uyển là dị ứng với phấn hoa.

Đã nói như thế, Mạc Cửu Khanh liền triệt để vô can, đến lúc đó Mạc Hạo Thiên không chỉ có cảm thấy thẹn trong lòng khi trách tội Mạc Cửu Khanh, chính mình lại vì chuyện này mà sinh ra khoảng cách trong lòng với Mạc Hạo Thiên.

Nghĩ như vậy, trong lòng Tô Liên liền bất an, tình thế nhất thời trở nên cấp bách nên mới ra lời chất vấn Giang thần y.

Trông thấy bộ dáng của Mạc Hạo Thiên giờ phút này, Tô Liên cũng hận không thể cho chính mình một cái tát, trước kia bà chưa từng mất bình tĩnh như vậy!

Trợn mắt dữ dằn liếc Mạc Cửu Khanh một cái, Tô Liên càng thêm căm ghét Mạc Cửu Khanh. Từ sau khi Mạc Cửu Khanh không còn ngu dại, thì càng trở nên khó chơi hơn, nếu sau này nó đối đầu với mình thì chẳng bằng nhân lúc còn sớm mà diệt trừ đi (chẳng bằng diệt trừ ngay từ sớm).

Mạc Cửu Khanh thấy Tô Liên hung hăng trừng mắt nhìn mình thì hơi nhú mảy, sau đó lập tức khiêu khích trở lại.

Tô Liên thấy vậy càng tức nghẹn, nếu không phải Mạc Hạo Thiên ở đây, chỉ sợ bà đã sớm tiến lên hung hăng dạy dỗ Mạc Cửu Khanh rồi.

"Phu nhân nhà ta thiếu suy nghĩ, hi vọng Giang thần y không để bụng." Mạc Hạo Thiên có chút áy náy nhìn Giang thần y.

Mà Giang thần y thấy Mạc Hạo Thiên đã nói như vậy, cũng không nói gì nữa, ông sao phải so đo với một vị phu nhân chứ, như vậy chẳng phải lòng dạ ông cũng quá nhỏ mọn rồi.

"Tướng Quân đại nhân không cần để trong lòng, cũng là lão hủ bụng dạ hẹp hòi quá rồi." Giang thần y khách khí nói với Mạc Hạo Thiên.

Nghe Giang thần y nói vậy, trong lòng Mạc Hạo Thiên cũng yên tâm rất nhiều, tức thì lại ngẫm nghĩ nên hỏi những nghi ngờ ở trong lòng mình: "Ta còn có chút ít nghi hoặc, vẫn cần Giang thần y giải đáp. Tiểu nữ từ nhỏ chưa từng dị ứng với phấn hoa, vì sao lần này lại đột nhiên như vậy?"

Giang thần y nghe lời nói của Mạc Hạo Thiên, thì dường như đã biết Mạc Hạo Thiên nhất định sẽ hỏi vậy, bình tĩnh nói: "Bây giờ là ngày xuân, chất dầu ở trong phấn hoa có nhiều chất đường dễ bị người hít vào, lỗ mũi sẽ khó mà tiêu hóa, sau đó lại tự sinh ra mười loại kháng thể. Nếu như kháng thể này tiếp xúc với phấn hoa thì sẽ càng ngày càng tăng lên, số lượng cũng lớn hơn sẽ làm cho da bị dị ứng, Mạc đại tiểu thư ngấm ra cũng là một người yêu hoa. Ta vừa vào phủ đã thấy không ít hoa thực được, bị dị ứng cũng là chuyện bình thường."

Mạc Hạo Thiên nghe Giang thần y giải thích cũng thấy lời nói của Giang thần y rất hợp lý, như vậy xem ra, Mạc Uyển Uyển bị dị ứng với phấn hoa cũng là bình thường.

Mà một bên Tô Liên nghe Giang thần y giải thích có lý như vậy, trong lòng cũng sa sầm đi vài phần. Bây giờ nhìn biểu tình của Mạc Hạo Thiên nàng cũng rõ, Mạc Hạo Thiên nhất định tin tưởng Giang thần y rồi.

Bây giờ việc nói Mạc Uyển Uyển bị dị ứng với lông con chó kia đã không thể thành rồi, bà nhất định phải nghĩ cách khiến sự việc lần này lớn biến thành nhỏ, nhỏ coi như không có.

"Vậy làm phiền Giang thần y kê đơn thuốc cho tiểu nữ rồi. Chuyện lần này rất cảm ơn Giang thần y, hôm khác ta sẽ mang theo tiểu nữ đến nhà bái phỏng, cảm ơn Giang thần y ra tay cứu giúp." Mạc Hạo Thiên nhẹ giọng nói lời cảm ơn với Giang thần.

Giang thần y nghe Mạc Hạo Thiên nói, khoát tay đáp: "Tướng Quân đại nhân không cần cảm tạ ta, muốn cảm tạ hay thì cảm tạ Mạc Nhị tiểu thư đi, nghe thị nữ của nàng nói, Mạc Nhị tiểu thư phải đem vòng tay của mình cầm rồi, để đòi lấy bạc đến chỗ ta mời ta đến xem bệnh đấy. Lần này nếu không phải Mạc Nhị tiểu thư cầu khẩn như vậy, ta cũng sẽ không tự mình đến đây, chắc rằng Tướng Quân đại nhân cũng biết, ta đã sớm mặc kệ việc sống chết trong triều."

Mạc Cửu Khanh nghe Giang thần y nói, nhanh như chớp liếc nhìn Giang thần y, Từ Tô và mình nói chuyện, hẳn đã nghe được khi nào? Chính mình cũng không hề phát hiện.

Hơn nữa vị thần y này và mình còn chưa từng gặp mặt, vì sao phải giúp đỡ mình?

Trong lòng tuy không nghĩ ra Giang thần y vì sao phải làm như vậy, nhưng Mạc Cửu Khanh không hề bối rối, nàng tiến lên phía trước nhìn Giang thần y nói: "Giang thần y cũng không nên thôi phỏng cho Cửu Khanh như vậy, tỷ tỷ là thân nhân của Cửu Khanh, mặc kệ có làm gì thì cũng đều là đáng cả."

Mà Mạc Hạo Thiên nghe Giang thần y nói vậy thì, trong nội tâm liền chấn động, từ lời nói của Giang thần y không khó nghe ra chuyện trên người Mạc Cửu Khanh không có đồng nào, thỉnh Giang thần y đến chữa bệnh cho Mã Uyển Uyển còn phải cầm vòng tay của mình để có bạc.

"Có nhi nữ hiểu chuyện như Cửu Khanh, ta cũng cảm thấy rất vinh hạnh, nhưng lần này vẫn là rất cảm ơn Giang thần y. Nếu Giang thần y không chê, vậy thì lưu lại dùng bữa tối đi." Tuy rằng trong lòng có nghi hoặc có phần nộ, nhưng trên mặt của Mạc Hạo Thiên không chút biến sắc, nhìn Giang thần y nói.

Mà Giang thần y nghe Mạc Hạo Thiên nói, vậy chỉ khoát tay nói: "Đa tạ ý tốt của Tướng Quân đại nhân, nhưng cái này không cần, trong y quán của ta vẫn còn những người khác cần trị liệu, đa tạ ý tốt của Tướng quân đại nhân."

"Giang thần y nói rất đúng, cứu người quan trọng hơn, cứu người quan trọng hơn, đã như vậy ta cũng không giữ lại Giang thần y nữa, ngày nào đó nhất định đến bái phỏng."

Mạc Hạo Thiên nghe Giang thần y nói vậy, cũng không lại giữ người lại nữa, những việc vặt trong nhà lần này, hẳn nhất định phải quản lý thật tốt.

"Phụ thân, để con đi tiễn đưa Giang thần y." Mạc Cửu Khanh thấy vậy, tức thời lên tiếng nói.

Nghe Mạc Cửu Khanh mà nói, Mạc Hạo Thiên gật đầu đáp ứng: "Cũng tốt, Cửu Khanh thay ta tiễn Giang thần y đi. Tỷ tỷ con đang ở trong phòng, ta còn phải tới xem."

"Giang thần y lần này không giữ nữa." Mạc Hạo Thiên ôm quyền nói với Giang thần y.

Giang thần y gật đầu nói: "Tướng Quân xin dừng bước."

Mà Mạc Cửu Khanh thấy vậy, không nói một lời liền đổi theo Giang thần y.

Đến khi khuất bóng Mạc Hạo Thiên, Mạc Cửu Khanh nhìn về phía Từ Tô ra ý bảo Từ Tô dẫn thị nữ sau lưng đi chậm lại.

"Không biết ta và Giang thần y có từng gặp qua hay chưa?" Mạc Cửu Khanh nghiêng đầu liếc Giang thần, nhưng cũng nhanh như chớp thu hồi ánh mắt, nhìn về phía trước nói.

"Mạc Nhị tiểu thư quá lo lắng rồi, ta và Mạc Nhị tiểu thư cũng không quen biết." Giang thần y nghe Mạc Cửu Khanh nói, chỉ cười nhạt một tiếng nói.

"Như thế ta cũng xin nói thẳng, vì sao Giang thần y giúp ta như vậy?" Mạc Cửu Khanh nghe Giang thần y nói, vậy thì cũng không pha thêm trò, đi thẳng vào vấn đề mà hỏi.

Nghe lời nói của Mạc Cửu Khanh, Giang thần y ghé mắt nhìn Mạc Cửu Khanh một cái nói: "Mạc Nhị tiểu thư không nên suy nghĩ nhiều, ta lần này giúp đỡ Mạc Nhị tiểu thư đều là do chỉ thị của chủ tử, chủ tử nhà ta cũng nhờ ta nói với Mạc Nhị tiểu thư, không cần tìm hiểu thân phận của hân, chờ thời điểm thích hợp, hân tự nhiên sẽ xuất hiện."

Mạc Cửu Khanh ngược lại thật không ngờ Giang thần y sẽ nói ra thẳng thắn như vậy, tuy rằng nàng cũng đoán được sau lưng Giang thần y có người sai khiến, nhưng thật không ngờ Giang thần y lại thừa nhận dứt khoát như vậy.

"Nói như vậy, chủ tử của ông biết ta sao?" Mạc Cửu Khanh nghe Giang thần y nói, khóe môi cong lên, bình thản nói.

Dưới đáy mắt hoa anh đào có một dòng dòng nước tao nhã chảy trong chốc lát, tất nhiên chỉ có lưu chuyển trong mắt.

Giang thần y nghe Mạc Cửu Khanh nói, cười khổ nói: "Mạc Nhị tiểu thư không cần đoán siêu đoán vẹo lời lão hủ, chủ tử nhà ta từng nói qua, hân một khi muốn cho tiểu thư biết hân là ai tất sẽ xuất hiện. Mạc Nhị tiểu thư hiện tại mỗi bước đi đều rất mạo hiểm, hay là trước hãy suy xét xem một con đường thỏa đáng về sau."

Nói đến đó cũng đã đi tới cửa lớn, Mạc Cửu Khanh nghe Giang thần y nói chỉ cười nhưng không tiếp lời.

Một lúc lâu sau, Mạc Cửu Khanh mới đậm thanh nói: "Vậy thì vẫn nên đa tạ chủ tử của ông xuất thủ tương trợ, nếu anh hùng đã bắt lưu danh, như vậy ta cũng không còn nợ các người bất cứ chuyện gì, về sau cũng đừng mong kiếm lợi lộc gì từ chỗ ta."

Giang thần y nghe những lời nói của Mạc Cửu Khanh, chỉ đứng ở cửa lớn quay đầu nhìn thân ảnh Mạc Cửu Khanh đang dựa vào khung cửa đại môn hơi nhướn mày nhưng lại mang theo vài phần khí tức của bọn tiểu lưu manh ngoài phố chợ, rõ ràng rất thô tục vậy mà giờ phút này lại mang theo vài phần bất đồng, có chút du côn lại có chút ngạo nghễ, khí chất như tự hợp.

Mạc Cửu Khanh bây giờ đã không còn ngu dại, trở nên khôn khéo lại mang quý khí rất bất đồng so với Mạc Cửu Khanh ban đầu, nhưng điểm duy nhất giống nhau chính là ánh mắt sáng rực rỡ trong đôi mắt dường như sẽ vĩnh viễn không bao giờ bị dập tắt.

Chợt sáng lên một cái, nhìn qua thì cho rằng một giây tiếp theo sẽ tắt lịm, nhưng một giây sau lại càng thêm rực rỡ.

Ông cũng biết, chỉ cần còn điểm ấy giống nhau, chủ tử của mình nhất định sẽ một lòng nhớ về cố nhân, vĩnh viễn sẽ không buông tha cho nữ tử trước mắt.

"Mạc Nhị tiểu thư yên tâm đi, chủ tử nhà ta cũng đã nói, hân giúp Mạc Nhị tiểu thư, cũng không phải muốn được đền đáp, là tùy tính mà thôi." Giang thần y chấp tay nói với Mạc Cửu Khanh.

Mạc Cửu Khanh gật đầu nói: "Ta tiễn đến đây thôi, Giang thần y đi thông thả."

Giang thần y gật gù đầu, cùng Mạc Cửu Khanh đồng thời quay người, một người đi về đại môn tượng trưng cho quyền lợi cùng uy nghiêm, một người rời xa nơi a dua lừa gạt.

"Tùy tính mà làm sao? Người cổ đại thật đúng là tùy tính vô cùng đây." Mạc Cửu Khanh quay người, hân khí xoẹt qua trong đôi mắt anh đào, đồng thời đôi môi mỏng khẽ mở giọng nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 23: Kẻ Đại Ngu Lật Người

Dịch giả: Tùy Nhã

Biên: meomoon86

Mạc Cửu Khanh tiến Giang thần y đi, vừa mới trở lại trong phủ thì Lão Liễu quản gia đã hầu bên cạnh.

"Nhị tiểu thư, lão gia mời người qua." Lão Liễu quản gia nhìn thấy Mạc Cửu Khanh, hết sức kính cẩn nói.

"Đ dẫn đường đi." Mạc Cửu Khanh nhàn nhạt nói.

Mạc Cửu Khanh hiển nhiên đã ngờ tới việc Mạc Hạo Thiên có thể gọi mình qua nên nàng cũng không lo sợ.

Đối với sự bình tĩnh của Mạc Cửu Khanh, lão Liễu cũng rất bội phục. Nhị tiểu thư này, từ sau khi không còn ngốc nghếch tựa như biến thành một người khác vậy. Ngay cả hẳn bây giờ khi thấy Nhị tiểu thư, ít nhiều cũng thấy ân chút bóng dáng của Tướng Quân đại nhân lúc còn trẻ.

Có lẽ Nhị tiểu thư như vậy mới thật sự là Nhị tiểu thư.

Trước kia nàng ngây ngốc mười năm coi như là lão thiên gia khảo nghiệm.

Ông mới nghĩ như thế, Mạc Cửu Khanh đã nhanh chóng tới thư phòng của Mạc Hạo Thiên, điểm này Mạc Cửu Khanh ngược lại không nghĩ tới, nàng còn tưởng rằng Mạc Hạo Thiên bây giờ đang ở trong phòng của Mạc Uyển Uyển.

"Tướng Quân đại nhân, Nhị tiểu thư tới." Lão Liễu quản gia ở bên ngoài cung kính gõ cửa.

Mạc Hạo Thiên trong thư phòng vừa nghe tiếng liền nhàn nhạt nói: "Vào đi."

Lão Liễu đẩy cửa ra cho Mạc Cửu Khanh, chờ Mạc Cửu Khanh tiến vào thì mình đứng ở ngoài cửa chờ.

"Phụ thân." Lúc Mạc Cửu Khanh đi vào cũng vừa thấy Mạc Hạo Thiên để quyển sách trên tay vào trong ngăn kéo bên trái.

Mạc Hạo Thiên thấy Mạc Cửu Khanh nhẹ giọng nói: "Cửu Khanh, ngồi đi. Trước mặt ta không cần câu nệ như vậy."

"Đa tạ phụ thân." Mạc Cửu Khanh hành lễ với Mạc Hạo Thiên rồi đi tới một bên ghế ngồi xuống.

Nàng thuộc loại người có thể ngồi thì tuyệt đối không đứng. Mạc Hạo Thiên cũng nói như vậy rồi, nếu nàng còn tỏ ra xấu hổ thì thật quá mức.

"Cửu Khanh, con biết ta gọi con tới đây là vì chuyện gì không?" Mạc Hạo Thiên nhìn Mạc Cửu Khanh ngồi, trông mắt trầm xuống, thử dò xét nói.

Vừa nghe lời nói của Mạc Hạo Thiên, Mạc Cửu Khanh đã biết ý tứ của ông.

"Cửu Khanh ngu muội, không biết phụ thân gọi Cửu Khanh lần này tới đây là có chuyện gì, hi vọng phụ thân chỉ rõ cho." Mạc Cửu Khanh hơi hạ mắt để che giấu một tia giễu cợt trong đáy mắt.

Mạc Hạo Thiên vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói, ông quan sát Mạc Cửu Khanh một lượt mới nói: "Vừa rồi ta nghe Giang thần y nói, con đổi vòng tay lấy bạc trong tiệm cầm đồ để mời đại phu cho tỷ tỷ con. Nhưng đi nương con vừa rồi cũng nói với ta, nàng mỗi tháng đều cho con ngân lượng tương ứng. Vậy vì sao con còn đến tiệm cầm đồ cầm vòng tay để đổi lấy bạc?"

Mạc Cửu Khanh vừa nghe Mạc Hạo Thiên nói thì lòng bàn tay trong ống tay áo liền nắm chặt, ra sức chuẩn bị làm công tác tình cảm.

"Phụ thân có điều không biết, Cửu Khanh ngu xuẩn mười năm, chưa bao giờ nhận ngân lượng của đích nữ phủ Tướng Quân. Có lẽ là di nương cũng phát ngân lượng tương ứng cho Cửu Khanh, nhưng khi đến tay của Cửu Khanh cũng không còn bao nhiêu. Ban đầu hai thị nữ Cửu Khanh cũng tới tìm di nương, nhưng bị Tô bà bà bên người di nương đuổi đi, một thị nữ của Cửu Khanh còn bị Tô bà bà đánh cho một trận." Mạc Cửu Khanh vừa nói vừa ngẩng đầu, dưới đáy mắt hoa đào hình như còn có chút hơi nước.

"Tô bà bà còn nói, một kẻ ngu thì dùng ngân lượng làm gì. Cửu Khanh mặc dù đầu óc ngu xuẩn nhưng trong lòng không ngu, mẫu thân khi còn sống thường dạy Cửu Khanh phải hướng thiện nhưng người bên cạnh lại giống như sài lang hồ báo. Bây giờ Cửu Khanh cũng hiểu được, có lẽ làm kẻ ngu mới là lối thoát cho Cửu Khanh." Không đợi Mạc Hạo Thiên lên tiếng, Mạc Cửu Khanh đã nói tiếp.

Chẳng biết lúc nào lệ nàng đã rơi đầy mặt.

Mạc Hạo Thiên thấy bộ dáng của Mạc Cửu Khanh như vậy, trong lòng không khỏi đau xót.

Con gái của mình mới lớn vậy mà đã chịu nhiều khổ nạn như thế, mà người phụ thân như ông rõ ràng cùng sống dưới một mái nhà lại chưa bao giờ hay.

"Thì ra là trong phủ này, vẫn còn có cầu nô tài táng tận lương tâm như thế. Cửu Khanh, phụ thân thật sự xin lỗi con. Năm đó mẫu thân con bị bệnh qua đời, ta chưa từng chăm sóc tốt cho con, sau đó còn khiến con bị ngu dại, bị khi dễ mười năm nay.

Ta lại chẳng quan tâm con, con có oán ta trách ta đều là phải.

Bây giờ nhìn con, ta thấy mình thật tàn nhẫn, đã lạnh nhạt với nữ nhi của mình hơn mười năm. Ta thật không là đủ tư cách làm phụ thân, ta không mong con có thể tha thứ cho ta, nhưng sau này ta sẽ đền bù thật tốt cho con, tuyệt đối sẽ không để cho ai khi dễ con." Nhìn bộ dáng khóc nghẹn ngào của

Mạc Cửu Khanh, trong lòng Mạc Hạo Thiên tự thấy thẹn, nói.

Mạc Cửu Khanh chỉ thấy khinh thường những lời Mạc Hạo Thiên nói. Nhưng một nơi nào đó trong trái tim nàng vẫn rất đau xót.

Nàng cố áp chế một lúc mới tiêu tán chút oán khí ở lồng ngực.

Mặc dù nàng vừa mới nói thân thể cũ ngu xuẩn như vậy, đầu óc ngu xuẩn nhưng không có nghĩa là tâm cũng ngu xuẩn.

Nhưng nàng không phải là người cũ, nàng là Mạc Cửu Khanh của thế kỷ hai mươi mốt. Mạc Cửu Khanh từ nhỏ không nơi nương tựa. Mạc Cửu Khanh sống cùng sài lang hồ báo phân so tàn nhẫn mà tìm cách sinh tồn, như vậy thân tình là của người ngu Mạc Cửu Khanh, không phải là Mạc Cửu Khanh hai tay nhuộm đầy máu tươi.

"Cửu Khanh, con hôm nay cầm vòng tay ở tiệm cầm đồ, đúng không..." Mạc Hạo Thiên thấy Mạc Cửu Khanh không nói gì, cũng biết Mạc Cửu Khanh sẽ không dễ dàng tha thứ cho mình, trong lòng ông mặc dù khổ sở tiếc nuối nhưng vẫn muốn hết sức đền bù.

"Đó là giá trang mẫu thân trước khi qua đời để lại cho Cửu Khanh. Cửu Khanh đi theo tỷ tỷ đi ra ngoài, vốn cũng không có ngân lượng, may mà lúc đó còn có món giá trang mà mẫu thân để lại cho nữ nhi này. Đúng lúc Cửu Khanh mang theo vừa đủ mới được Giang thần y tới. May mắn hơn là tỷ tỷ không sao." Mạc Cửu Khanh vừa nghe Mạc Hạo Thiên nói thì lập tức phục hồi tinh thần, về mặt mang theo vài phần vui mừng nói.

Tất cả ý nghĩ trong đầu nàng cũng biến mất trong chốc lát.

Nàng thừa nhận cừ hận của thân thể cũ thì cũng nên có sự báo trả.

Nếu thân thể cũ đã chết, vậy nàng sẽ thay thân thể cũ báo thù, sẽ từ từ đòi lại từng khoản từng khoản một. Chỉ có đòi lại tất cả các khoản nợ của thân thể cũ nàng mới có thể chân chính là Mạc Cửu Khanh.

Tính cách phong khoáng không thích trói buộc, trời đất bao la tiêu dao tự tại mới là Mạc Cửu Khanh nàng đây.

"Ai, cụ thể là tiệm cầm đồ nào, để ta bảo lão Liễu tới chuộc về cho con. Đó là vật mà mẫu thân để lại cho con, cho dù thế nào ta cũng sẽ chuộc nó về." Mạc Hạo Thiên nghe Mạc Cửu Khanh nói thì liền áy náy nói.

Mạc Cửu Khanh vừa nghe Mạc Hạo Thiên nói, lắc lắc đầu nói: "Có lẽ vòng tay kia vốn cũng không phải thuộc về Cửu Khanh."

"Nói bừa! Con là đích nữ của phủ Tướng Quân, là nhi nữ của Mạc Hạo Thiên ta. Làm gì có thứ gì không thuộc về con, là tiệm cầm đồ nào, ta lập tức sẽ sai lão Liễu tới chuộc lại cho con!" Nghe Mạc Cửu Khanh nói như vậy, Mạc Hạo Thiên không phải không tức giận song trong lòng áy náy với Mạc Cửu Khanh nên vô cùng phóng đại.

Bởi vì ông sợ suýt lại để cho con gái mình có ý nghĩ như vậy khiến trong lòng nó tự ti là ông không đúng rồi.

Mạc Cửu Khanh vốn hiểu rõ nhân tâm tính con người nên dễ dàng biết được sự biến hóa trong lòng của Mạc Hạo Thiên, nàng biết mình cần nói gì thì mới có nhiều chỗ tốt.

Quả thật nếu đúng như những gì Mạc Cửu Khanh nghĩ trong lòng, Mạc Hạo Thiên càng thấy bản thân thẹn với nàng.

"Ồ tiệm cầm đồ Nam Môn Hạo Nhiên." Mạc Cửu Khanh do dự một lúc song vẫn nói ra tên tiệm cầm đồ đó.

Mạc Hạo Thiên vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói, nhìn điệu bộ ngần ngại của nàng liền an ủi: "Cửu Khanh không cần suy nghĩ nhiều, đó là đồ của mẫu thân con để lại cho con, đương nhiên phải về trong tay con. Con coi như phụ thân bù đắp cho con được một chút đi."

Mạc Cửu Khanh gật đầu, trong lòng xẹt qua một dòng nước ấm. Nàng nhìn Mạc Hạo Thiên nói: "Cửu Khanh đa tạ phụ thân. Chuyện của tỷ tỷ, Cửu Khanh thật sự rất xin lỗi, vốn là tỷ tỷ hào tâm mời Cửu Khanh ra ngoài chơi, nhưng con không nghĩ lại gây phiền toái cho tỷ tỷ."

Vừa nghe Mạc Cửu Khanh nhắc tới Mạc Uyển Uyển thì lửa giận trong lòng Mạc Hạo Thiên lại bốc lên, tuy nhiên đang ở ngay trước mặt Mạc Cửu Khanh nên cố gắng kìm nén nói: "Chuyện của tỷ tỷ, con không cần suy nghĩ nhiều, vốn con không hề liên quan mà con còn bị vu oan. Con yên tâm đi, chuyện này phụ thân sẽ làm chủ cho con, tất nhiên Vương thượng thư sẽ phải đưa nhi nữ tới tạ lỗi với con."

"Đa tạ phụ thân đã tin tưởng Cửu Khanh. Cảm ơn phụ thân." Mạc Cửu Khanh vừa nghe Mạc Hạo Thiên nói thì chợt đứng dậy cúi người xá lạy trước mặt Mạc Hạo Thiên.

Mạc Hạo Thiên thấy vậy, lập tức đứng dậy đỡ lấy Mạc Cửu Khanh nói: "Ta là phụ thân con, ta không tin con thì còn tin tưởng ai nữa. Những lời đồn đãi bịa đặt con không cần để tai, thanh giá tự thanh. Mà chính con phải là người chứng minh bản thân mình trong sạch."

Mạc Cửu Khanh gật gật đầu nói: "Cửu Khanh biết, phụ thân nếu không còn chuyện gì phân phó, Cửu Khanh xin cáo lui trước."

Mạc Hạo Thiên gật gật đầu nói: "Đi đi, sớm nghỉ ngơi đi."

Mạc Cửu Khanh vừa định rời đi thì Mạc Hạo Thiên lại nói: "Cửu Khanh, sau này con cùng dùng bữa chung với ta đi."

Vừa nghe Mạc Hạo Thiên nói thì Mạc Cửu Khanh lắc đầu đáp: "Đa tạ phụ thân, nhưng Cửu Khanh đã nhiều năm dùng com một mình như vậy cũng thành quen, lẽ nghi không đến nơi đến chốn còn có thể khiến phụ thân mất mặt, con vẫn không nên tới thì hơn."

Mạc Hạo Thiên vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói như vậy trong lòng hơi thở dài, nhưng cũng không miễn cưỡng nữa.

"Cửu Khanh có một điều thỉnh cầu, hi vọng phụ thân có thể đáp ứng." Thấy Mạc Hạo Thiên không nói lời nào, Mạc Cửu Khanh chợt lên tiếng nói.

"Con nói đi." Mạc Hạo Thiên dĩ nhiên là hết sức đáp ứng yêu cầu của Mạc Cửu Khanh.

"Cửu Khanh chỉ hy vọng, sau này nếu là không có chuyện gì, người làm trong phủ không được tùy tiện tới quấy rầy sự yên tĩnh của Cửu Khanh. Cửu Khanh không thích phải đối kháng với ai, nhưng nếu có người tới khi dễ Cửu Khanh, như vậy Cửu Khanh cũng sẽ không giống như trước để bị khi dễ. Việc này còn hy vọng phụ thân có thể ân chuẩn." Đôi mắt hoa đào của Mạc Cửu Khanh có chút u ám, một tia nhượng bộ cũng không có.

Từ trong ánh mắt của Mạc Cửu Khanh, Mạc Hạo Thiên có thấy được sự kiên định của nàng. Hơn nữa, ông cảm thấy yêu cầu này của Mạc Cửu Khanh cũng rất hợp lý nên liền gật đầu đáp ứng.

Đối với nô tài trong phủ, trong lòng ông cũng tính toán bắt đầu chỉnh đốn một phen.

Sau khi Mạc Cửu Khanh lui ra, Mạc Hạo Thiên lập tức gọi lão Liễu tới.

"Đến tiệm cầm đồ Nam Môn Hạo Nhiên chuộc vòng tay về cho Cửu Khanh, dù bao nhiêu bạc đều phải chuộc về đây." Mạc Hạo Thiên nhìn lão Liễu trầm giọng phân phó.

Lão Liễu tức thì lĩnh mệnh nhanh chóng rời đi.

Nhưng Mạc Hạo Thiên không biết thời điểm ông đang phân phó lão Liễu thì Mạc Cửu Khanh đã phân phó Hồi Oanh.

"Hồi Oanh, em đến tiệm cầm đồ Nam Môn Hạo Nhiên đi, đem tờ giấy này giao cho ông chủ Hạo Nhiên ở tiệm cầm đồ đó. Nói với hắn nếu có người tới chuộc cái cái vòng tay này thì bảo hắn tận lực nâng cao giá, hơn nữa một chút cũng không có ý nhượng lại, sau chúng ta và hắn chia 4:6." Mạc Cửu Khanh phân phó Hồi Oanh và Tử Tô.

Một kế hoạch hoàn hảo như vậy, cho dù là ai cũng không thể nghĩ đây chính là kẻ đã từng không biết gì, lúc nào cũng chỉ ha hả cười khúc khích như kẻ ngu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 24: Nàng Sẽ Không Thay Đổi

Dịch: Tinna My

Biên: Kidlove

Đúng như Mạc Cửu Khanh đoán, lão Liễu đi đến tiệm cầm đồ Hạo Nhiên, lão bản kia cũng làm theo lời của Mạc Cửu Khanh, cuối cùng mạnh bạo chiếm được một khoản, cũng rất tự giác chia cho Mạc Cửu Khanh 4:6.

Dù sao hắn cũng không tổn thất thứ gì mà lại kiếm một khoản, điều này ngược lại khiến hắn rất hài lòng.

Hồi Oanh sau khi trở lại thì đem bạc giao cho Mạc Cửu Khanh, Cửu Khanh cũng không có nhận, ngược lại còn cho Hồi Oanh và Tử Tô giữ lại một ít để dùng.

"Tiểu thư, chúng ta không cần! Người đem bạc cho chúng ta, vậy Người dùng gì?" Tử Tô hiểu rõ ý Mạc Cửu Khanh, nói gì cũng không thu những bạc kia.

Hồi Oanh cũng như thế, cùng Tử Tô một dạng đều rất kiên quyết.

Mạc Cửu Khanh thấy vậy, không khỏi chau lông mày, nói: "Các em cầm đi, một lát nữa sẽ có người đem tiền tới cho ta, ta sẽ không thiếu tiền dùng."

Tử Tô và Hồi Oanh thấy Mạc Cửu Khanh nói như vậy, mặc dù không tin nhưng biết đợi lát nữa sẽ có người đến nên đem bạc thu lại và khóa chặt vào một hộc tủ.

"Tiểu thư, những bạc này chúng ta cũng không muốn, chúng ta không thiếu cái gì, cũng không mua cái gì nên để ở trong ngăn kéo, nếu sau này tiểu thư cần có thể lấy ra dùng." Tử Tô đưa chìa khóa của hộc tủ cho Mạc Cửu Khanh, nói.

Mạc Cửu Khanh đưa mắt nhìn chìa khóa trong tay nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Tất cả chìa khóa trong thiên hạ này không có cái nào có thể làm khó ta, cho nên đối với ta mà nói, cái chìa khóa này đối có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Cái chìa khóa này em giữ đi.”

Dứt lời, nhét chìa khóa trở về tay Từ Tô.

Từ Tô vừa định nói gì đó, lại nhìn đôi mắt hoa đào như có như không đang cười nhìn mình của Mạc Cửu Khanh, rõ ràng trong đôi mắt ấy không cho phép nàng nghi ngờ cũng khiến nàng không thể nào phản kháng.

Bây giờ tiểu thư rất có khí thế, cho dù nhìn người cười, cũng làm cho người ta cảm thấy khí thế kia rất đáng sợ.

"Kia. . . Vậy cũng tốt, cái chìa khóa em thay tiểu thư giữ lại, nếu tiểu thư cần đến, cứ tới tìm em lấy." Từ Tô không dám từ chối, lấp bắp nói.

Mạc Cửu Khanh thấy vậy, vuốt vuốt tóc Từ Tô cười nói: "Đúng vậy, như thế mới ngoan. Tiểu thư nhà em tính khí gì cũng tốt, chính là không thích như mấy lão nhân gia đẩy tới đẩy lui, điểm này rất không thích, cho nên các em phải nhớ kỹ, biết không?"

Từ Tô và Hồi Oanh nhìn bộ dáng Mạc Cửu Khanh như vậy, cuống quýt gật đầu, không dám nói thêm nửa lời.

"Được rồi, đã chuẩn bị xong, một chút sẽ đến thật nhiều đồ tốt, lên tinh thần đến đây đi." Mạc Cửu Khanh cũng biết bộ dáng khi nãy của mình hù được Từ Tô và Hồi Oanh, nhưng kiếp trước nàng có rất nhiều thói quen, không phải nói thay đổi thì có thể thay đổi được.

Hơn nữa nàng cũng không có ý định đổi, nếu nàng bây giờ là người ngu sống lại - Mạc Cửu Khanh, như vậy nàng có thể nguy trang, đối với nàng mà nói việc nguy trang là việc đơn giản nhất.

Kiếp trước nàng chìm nổi từ nhỏ, phải lăn lộn đánh đấm giữa một mặt trái mặt phải của xã hội, việc nguy trang có ích không nhỏ đối với nàng, nàng cũng hiểu rất rõ tính cách con người.

Dĩ nhiên, tuyệt kỹ độc môn của nàng cũng không dùng lại ở đây. Mặc dù kém hơn so với xú nữ nhân Bạch Ngao Tuyết thì tóm lại nàng cũng không yếu chút nào.

Dù sao đã từng một thời ở cùng một tổ chức, nhưng nàng và xú nữ nhân đều cùng lúc nổi danh như nhau.

Song nàng vẫn thường nói trắng ra Ngao Tuyết đoán mệnh, thật không nghĩ rằng người đoán mệnh lại chính là mình, lúc nàng mới cảm được khối ngọc bội đó ít ngày đã bị nó chết rồi, thật đúng là gặp báo ứng mà.

Không hiểu sau khi Bạch Ngao Tuyết biết chuyện của nàng thì có lạnh lùng cười một tiếng mắng nàng nửa tiếng đáng đời không nhỉ?

Mạc Cửu Khanh vẫn đắm chìm ở giữa suy nghĩ của mình, nhưng trong mắt Từ Tô và Hồi Oanh thì lại cảm thấy nàng giống như đã trở về bộ dạng ngu dốt ngày trước.

Đã từng là Mạc Cửu Khanh ngu dại, chuyện nàng làm nhiều nhất là tựa vào bên cạnh cửa sổ, nhìn chim bay xẹt qua, nhìn mây cuốn mây tan lại trôi qua một ngày.

Bộ dáng kia giống như rất tịch mịch.

"Tiểu thư?" Từ Tô lặng lẽ đi tới bên cạnh Mạc Cửu Khanh, vỗ vỗ bả vai nàng nói.

Mạc Cửu Khanh vừa nghe tiếng bước chân Từ Tô đến gần, vốn buông lỏng thần kinh trong nháy mắt lại căng thẳng, nàng xoay người lại chính xác nắm cổ Từ Tô.

Từ Tô bị ánh mắt của Mạc Cửu Khanh làm cho hết hồn.

Ánh mắt rất lạnh, ngập tràn hung ác cùng hơi thở chết chóc.

Cứ nghĩ đến đây, Từ Tô cũng cảm thấy kinh hãi, tiểu thư sao có thể có ánh mắt như vậy, đây không phải là tiểu thư.

"Sao vậy?" Trong nháy mắt, Mạc Cửu Khanh thu lại vẻ mặt ban nãy, lạnh nhạt nhìn Từ Tô nói.

Từ Tô nhìn Mạc Cửu Khanh đã phục hồi bộ dạng cười như không cười giống như bắt cần đời, đâu còn bộ dạng hung ác chết chóc nữa.

Có lẽ là chính mình nhìn lầm thôi.

Trong lòng an ủi chính mình, Từ Tô nhẹ giọng nói: "Em xem tiểu thư vẫn nhìn ngoài cửa sổ, cho là có cái gì hấp dẫn tiểu thư nên tới đây nhìn một chút."

"Không có gì, chẳng qua là cảm thấy bầu trời hôm nay rất xanh. Nhìn rất thoải mái." Mạc Cửu Khanh cười nhạt nói.

Nàng dứt lời thì đặt hai tay đặt ở trên cửa sổ, đầu cũng thuận thế gối lên cánh tay, bộ dáng miễn cưỡng giống như con mèo nhỏ mới vừa tỉnh ngủ, nhìn qua ôn thuận vô cùng, nhưng tùy thời đưa ra móng tay nhọn.

"Tiểu thư, lần trước đại phu kê đơn thuốc, bây giờ nhân lúc còn nóng hãy uống đi." Hồi Oanh bung tới một chén thuốc đen nhánh, nhìn mặt mày ủ rũ của Mạc Cửu Khanh nói.

Mạc Cửu Khanh nhìn thấy Hồi Oanh bung thuốc tới, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Nàng thật sự ghét nhất loại thuốc bắc này.

Nhắc tới cũng kỳ quái, nàng từng sống giữa mưa bom bão đạn, sống hay chết cũng vô số lần, nhưng nàng lại không hề sợ hãi, nhưng chỉ đối với loại thuốc bắc này lại luôn có sự kháng cự ở sâu trong lòng.

Một thời đã từng ở rừng rậm của Việt Nam, nàng còn trực tiếp đem hơi nóng con dao rồi trực tiếp lấy đạn ra khỏi cánh tay, khi đó cũng không hề có thuốc gây tê tốt nhưng nàng vẫn nhận được đau đớn.

Nhưng đối với thuốc bắc, nàng thật là không nhận được.

"Mứt hoa quả đâu?" Mạc Cửu Khanh nhìn Hồi Oanh trong tay không có mứt hoa quả, không khỏi lên tiếng hỏi.

"Đại phu nói, loại thuốc bắc này uống xong không thể ăn thứ quá ngọt, tiểu thư người nhin một chút, uống thuốc bắc thân thể sẽ tốt hơn rất nhiều, thân thể người bây giờ rất yếu, không chú ý một chút sẽ ngã bệnh." Hồi Oanh thấy Mạc Cửu Khanh bộ dáng khô não nên vội lên tiếng an ủi.

Bây giờ nàng cũng đã hiểu, tiểu thư nhà các nàng bất luận làm chuyện gì đều không quan tâm hơn thua bộ dáng dày dặn kinh nghiệm, chỉ khi đối mặt với thuốc bắc mới trở về đúng số tuổi. À tiểu thư nhà các nàng dù làm việc gì cũng sẽ là bộ dạng dày dặn kinh nghiệm nhưng chỉ khi đối mặt với thuốc bắc thì mới trở về đúng số tuổi.

Bây giờ nhìn lại, thuốc bắc thật đúng là đồ tốt!

Mạc Cửu Khanh dĩ nhiên là không biết trong lòng Hồi Oanh đang nghĩ gì, nhưng vì cần sớm điều dưỡng thân thể tốt để sớm dùng tới sở học tự vệ của kiếp trước nên đành phải nhắm mắt uống thuốc bắc vào.

À bởi vì thân thể này từ nhỏ không đầy đủ dinh dưỡng lại còn bị đánh nhiều nên rất yếu ớt, bây giờ chỉ cần gặp trời mưa thì xương đùi sẽ bị đau, tuổi nhỏ như vậy còn bị phong thấp, Mạc Cửu Khanh cũng cảm thán cho thân thể yếu ớt này.

"Ta uống xong rồi, nhanh đi chuẩn bị mứt hoa quả cho ta." Mạc Cửu Khanh ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch chén thuốc bắc, đem chén giao cho Hồi Oanh cũng không quên vội vàng thúc giục.

Hồi Oanh thấy Mạc Cửu Khanh uống sạch thuốc bắc, cũng rất hài lòng cười cười, rồi đi chuẩn bị mứt hoa quả cho Mạc Cửu Khanh.

"Tiểu thư, người vẫn giống hệt khi còn bé, mỗi khi phu nhân cho người uống thuốc bắc đều phải đồ trái đồ phải, cuối cùng còn phải lấy cho người một khối mứt hoa quả lớn thì người mới chịu uống thuốc bắc. Bây giờ cũng như vậy." Từ Tô không khỏi cười khi nhìn về mặt nhăn lại của Mạc Cửu Khanh vì bị uống thuốc bắc.

Mạc Cửu Khanh vừa nghe lời nói của Từ Tô thì trí nhớ trong đầu cũng thoáng hiện hình ảnh khi còn bé của thân thể cũ.

Trong trí nhớ của thân thể cũ hiện lên nữ tử vĩnh viễn đều dịu dàng đang ở bên tai dạy bảo, lời nói mềm nhẹ nhưng không hề bị ngán, dù có nhớ lại vẫn không thể quên thời gian...

Song... đây đều không phải là của nàng, xem rồi sẽ quên thôi.

"Tiểu thư, Liều quản gia tới." Hồi Oanh lấy mứt hoa quả trở về, thấy Liều quản gia đi tới nên cũng thuận tiện thông báo một tiếng.

Mạc Cửu Khanh vừa nghe thấy bảo lão Liều tới, chỉ nhìn Từ Tô nói nhẹ: "Một lát các em chỉ cần để ý dọn đồ, những thứ khác đều không cần nói."

Từ Tô mặc dù không hiểu ý tứ của Mạc Cửu Khanh nhưng vẫn gật đầu tính toán làm theo.

"Nhị tiểu thư, vòng tay của ngài lão nô đã thu hồi lại rồi." Liều quản gia vào nhà, trong tay còn cầm một hộp gấm giao cho Từ Tô.

Mạc Cửu Khanh vừa nghe lão Liều nói vừa từ trong tay Từ Tô nhận lấy hộp gấm nói: "Thật sự là vòng tay của ta! Hi vọng Liều quản gia thay ta tới chỗ phụ thân lần nữa, cảm ơn, đây là vật duy nhất mẫu thân để lại cho ta, nếu ngay cả vòng tay này cũng bị mất, ta không còn mặt mũi nào gặp mặt với mẫu thân."

Liều quản gia thở dài một hơi khi nhìn về mặt xấu hổ lại khổ sở của Mạc Cửu Khanh.

"Nhị tiểu thư người yên tâm đi, ta sẽ thay người nhắn nhủ với Tướng Quân, mấy thứ bên ngoài là Tướng Quân phân phó ta đặt mua cho Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư nếu thích thì giữ lại, nếu không thích thì sai nha đầu tới nói cho ta biết, ta lại đi đặt mua lần nữa cho Nhị tiểu thư." Lão Liều một bên an ủi Mạc Cửu Khanh, một bên nói rõ lại lịch của mấy rương đồ phía bên ngoài.

Mạc Cửu Khanh vừa nghe lão Liều nói, có chút kinh ngạc lại có chút cảm động nói: "Phụ thân có lòng như vậy, Cửu Khanh thật rất cảm động. Cũng

khó vì Liễu quân gia phí tâm."

"Nhị tiểu thư nói gì vậy chứ, căn bản không phí tâm, chỉ cần Nhị tiểu thư vui vẻ là được rồi." Lão Liễu vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói, cũng vội vàng nói.

"Tướng Quân còn dặn dò ta nói cho Nhị tiểu thư, buổi tối ngày mai, mời Nhị tiểu thư cùng Tướng Quân đi vào hoàng cung dự tiệc." Lão Liễu thấy Mạc Cửu Khanh không nói gì, chỉ cảm thấy nàng cảm động, lần nữa lên tiếng nói.

Mạc Cửu Khanh vừa nghe lão Liễu nói, trên mặt có chút giật mình, nhưng trong lòng đối với chuyến đi Hoàng Cung có kế hoạch khác. Đây là lão thiên cũng đang giúp nàng.

"Ta nhất định sẽ không để cho phụ thân mất thể diện! Kính xin Liễu quân gia chuyển lời phụ thân, ngày mai ta sẽ tới đúng giờ." Mạc Cửu Khanh hai tay nắm chặt, nhìn Liễu quân gia nói.

Liễu quân gia cũng biết mình không còn chuyện gì ở đây, lên tiếng nói: "Nhị tiểu thư yên tâm đi, Nhị tiểu thư nói lão nô sẽ thay Nhị tiểu thư chuyển đạt, Nhị tiểu thư nghỉ ngơi thật tốt, Tướng Quân nói trong cung lễ tiết phong phú, cũng rất hao phí tinh thần, Nhị tiểu thư sớm đi nghỉ ngơi chuẩn bị tốt tinh thần.

Mạc Cửu Khanh gật đầu một cái, lại để cho Hối Oanh tiễn Liễu quân gia, trong ánh mắt hoa đào sáng lên nhìn rương chứa đồ ở bên tường ngoài cửa.

Lần này cung yến, nàng sẽ làm tất cả mọi người hiểu rõ, rốt cuộc Mạc Cửu Khanh đến là ai!

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 25: Có Người Nghe Lén?

Dịch: Hồng Hồng

Biên: Kidlove

"Tù Tô, em đi thăm dò một chút xem vì sao đột nhiên trong cung lại tổ chức cung yến." Sau khi Liễu quân gia rời đi, Mạc Cửu Khanh liền phân phó Tù Tô đang đứng ở một bên.

Nàng luôn cảm thấy cung yến lần này có chút kỳ quặc, không có chuyện gì lại tổ chức cung yến thật không giống với tác phong cẩn kiem của vị đương kim hoàng đế này.

Sau khi Tù Tô rời đi, Mạc Cửu Khanh dựa vào trí nhớ của thân thể cũ để tìm tới thư phòng của mẫu thân trước kia.

Thân phận mẫu thân của thân thể cũ này cũng là thân phận đích nữ, phụ thân là đế sư của đương kim hoàng thượng, trong triều đình cũng là một nhân vật có mầu mặt nhưng ngay từ đầu ngoại công của Mạc Cửu Khanh đã không đồng ý cho nữ nhi của mình ở chung một chỗ với Mạc Hạo Thiên, vì sự xuất hiện của Mạc Hạo Thiên, hai cha con đã nhiều lần cãi nhau rồi trở mặt.

Mẫu thân Mạc Cửu Khanh bất chấp tất cả gả cho Mạc Hạo Thiên, kể từ đó không còn quan hệ với ngoại công của nàng, mà ngoại công của Mạc Cửu Khanh rất nổi giận về hành động của nữ nhi nên một mực đều không chịu tha thứ, mãi cho đến sau này lão nhân gia nghe tin nữ nhi của mình đã mất thì hối hận đã không còn kịp.

Ông từ quan một mực sống tĩnh tâm không màng thế sự ở một viện nhỏ trong kinh thành Nhưng ông vẫn đặc biệt quan tâm tới Mạc Cửu Khanh, nhưng vì quan hệ với Mạc Hạo Thiên nên không thể từng giây từng phút đến nhìn Mạc Cửu Khanh, về sau Mạc Cửu Khanh si ngốc thì lão nhân gia vẫn thường xuyên tới thăm nàng, ông cũng từng nghĩ đến chuyện mang nàng rời đi.

Nhưng lúc đó mặc dù Mạc Cửu Khanh thật sự ngu dại nhưng trong lòng nàng vẫn chất chứa một chấp niệm nên một mực không chịu ly khai. Tuy về sau lão nhân gia vẫn thường xuyên đến thăm Mạc Cửu Khanh nhưng lại bị Tô Liên tận lực ngăn cản, lần đến thăm Mạc Cửu Khanh gần đây nhất cũng đã là hơn một tháng rồi.

Lần gặp mặt tiếp theo là khi Mạc Cửu Khanh đã thay đổi linh hồn.

Nhớ lại trước kia mỗi lần ông đến thăm đều mang kẹo cho mình, khi còn bé luôn được lão nhân gia ôm vào trong lòng cùng ngâm thơ đọc sách, trong lòng Mạc Cửu Khanh cảm thấy thật ấm áp.

Đây là nàng mượn tình thân của thân thể cũ, mặc kệ đời này sẽ làm gì, nàng sẽ cố gắng đối xử thật tốt với lão nhân gia, khiến tuổi già lão nhân gia luôn vui vẻ, chờ sau đó nếu gặp được thân thể cũ rồi, mặc kệ làm cái gì, nàng đều sẽ đem tất cả những thâm tình đã mượn này hoàn trả lại cho nàng.

"Tiểu thư là đang nghĩ tới Thiệu gia sao?" Hối Oanh thấy Mạc Cửu Khanh không nói lời nào thì tưởng rằng tiểu thư lại nhớ tới ca ca của mình.

Trước kia khi Mạc Cửu Khanh ngu dại cũng là như thế, chỉ cần thật lâu không nói lời nào thì là nhớ đến ca ca của mình, nếu ai hỏi nàng bị làm sao vậy? Chắc chắn nàng sẽ rung rung nước mắt thì thảo hai chữ "Ca ca".

Mà Đại thiếu gia vốn xung đột với lão gia cũng không phải là chuyện nhỏ, từ khi phu nhân qua đời, Đại thiếu gia càng sinh ra hận thù nồng đậm với lão gia nên tình nguyện đi trấn thủ biên quan cũng không muốn quay lại cái phủ Thái Bình tướng quân này nữa.

Mạc Cửu Khanh nghe Hồi Oanh nói xong thì hơi ngẩn người, lập tức nói khẽ: "Đúng vậy, đã hai năm rồi ca ca chưa có trở về thăm ta, chỉ sợ là đã quên ta rồi."

Thực ra trí nhớ về vị ca ca này của thân thể cũ ít càng thêm ít nhưng dù sao vẫn còn nhớ được là tốt rồi.

"Em nghe nói, hai năm qua ở biên giới Tây Nguyệt cố tình khiêu khích, vốn Đại thiếu gia có ý định trở về, nhưng năm nay chiến sự càng thêm kịch liệt nên Đại thiếu gia khó có thể trở về được. Nếu không phải Đại thiếu gia luôn trông coi ở biên giới, chỉ sợ hiện tại dân chúng ở biên giới phải sống trong cảnh lầm than rồi. Nhưng Đại thiếu gia tuyệt đối không quên tiểu thư, cứ cách khoảng một hai tháng Đại thiếu gia vẫn viết thư cho tiểu thư, em tin tưởng không bao lâu nữa, thư của Đại thiếu gia sẽ đến đây thôi." Hồi Oanh vừa nghe Mạc Cửu Khanh thì rất nhanh lên tiếng giải vây cho ca ca của Mạc Cửu Khanh.

Nghe Hồi Oanh nói như vậy, nàng cũng đã hiểu rõ ca ca của thân thể cũ này vì đối nghịch với Mạc Hạo Thiên nên đã tòng quân, nhưng khi đến biên cảnh, trong lòng chỉ có Mạc Cửu Khanh và sự an bình của biên cảnh.

Điểm ấy ngược lại khiến cho Mạc Cửu Khanh rất bội phục, kiếp trước lúc nàng phát lời thề vì bảo hộ sự an bình của nhiều người vô tội, nàng phải làm rất nhiều việc trong tội, cho dù phải đánh đổi cả tính mạng của mình, khi cầm lấy súng tính mạng nàng đã không còn thuộc về mình nữa, nhưng nàng không hề hối hận.

"Ta chỉ nói giỡn mà thôi, thế mà Hồi Oanh lại coi là thật? Mỗi lần ca ca gửi thư về nhà, ta chẳng phải đều giữ gìn đầy sao, ca ca vì bảo vệ bá tánh lưu lạc khắp nơi là rất đúng." Mạc Cửu Khanh cười nhẹ nói.

Mà Hồi Oanh nghe những lời nói của Mạc Cửu Khanh thì cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nàng hiểu rõ trong lòng Đại thiếu gia, tiểu thư quan trọng biết bao nhiêu, vì thế nếu để Đại thiếu gia biết tiểu thư như vậy, nhất định Đại thiếu gia sẽ rất đau khổ.

"Tiểu thư người về sau đừng nói như vậy, nếu Đại thiếu gia nghe được chỉ sợ lại tự trách chính mình." Hồi Oanh vỗ vỗ ngực, nhìn Mạc Cửu Khanh rồi nói.

Mạc Cửu Khanh cảm thấy ngạc nhiên khi nhìn thấy bộ dáng của Hồi Oanh, nếu đúng theo những lời Hồi Oanh nói thì không lẽ vị ca ca này của Mạc Cửu Khanh là một người muội khổng?

"Được rồi được rồi, ta biết rồi. Em nhanh tìm giúp ta một bộ quần áo mặc cho ngày mai đi, ngày mai ta không muốn vào cung lại bị chế giễu vì ăn mặc lôi thôi đâu." Mạc Cửu Khanh nhìn Hồi Oanh còn đang định thuyết giáo thì vội nói trước một bước.

Hồi Oanh nghe lời của Mạc Cửu Khanh cũng hiểu được đạo lý này, từ khi tiểu thư năm tuổi đều không có tiền cung, lần tiền cung này cần phải chuẩn bị thật tốt một phen.

Dù sao bây giờ tiểu thư đã không còn giống như trước kia! Nhất định phải làm cho tiểu thư kinh diễm bốn phương mới được!

"Đúng rồi, quần áo không nên quá màu sắc, màu trắng là được nhất đó." Mạc Cửu Khanh vừa trông thấy một màu đỏ rực ở góc giường thì như nghĩ tới điều gì nên nhanh chóng xoay người phản phó Hồi Oanh.

"Tiểu thư không thích màu sắc diễm lệ sao? Tiểu thư bây giờ khí sắc còn chưa tốt lắm, nếu là mặc trang phục diễm lệ một chút có thể lộ ra thêm một chút khí sắc đó." Hồi Oanh có chút khó hiểu nhìn Mạc Cửu Khanh rồi giải thích.

Mạc Cửu Khanh nghe Hồi Oanh nói thì chỉ cười nhạt một tiếng: "Không phải cứ diễm lệ mới có thể phô trương, giữa thời loạn thế cho dù chỉ khoác lên mình một bộ y phục màu trắng thì dù tính cách phô trương cũng không thể che dấu được. Nghe ta, đi mau đi."

Mạc Cửu Khanh cũng lười giải thích với nàng khi thấy bộ dáng không hiểu gì cả của Hồi Oanh.

Tuy trong lòng Hồi Oanh vẫn còn hy vọng Mạc Cửu Khanh có thể mặc diễm lệ một chút, nhưng nàng biết rõ khi Mạc Cửu Khanh đưa ra quyết định thì ai cũng không thể thay đổi.

Mạc Cửu Khanh nhìn Hồi Oanh rồi đi mới tựa người trên giường mềm, nàng hiếm thấy mới thả lỏng bản thân mà nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thời tiết đầu mùa xuân có chút se lạnh, gió lạnh từ bên ngoài cửa sổ thổi vào, lạnh lạnh quét qua hai gò má Mạc Cửu Khanh làm cho nàng thanh tỉnh thêm vài phần.

Cuối cùng cũng nhận thức rõ được cục diện bây giờ, đây là một thời đại không tương, nàng đã không còn là Mạc Cửu Khanh của thế kỉ hai mốt rồi. . .

"Tiểu thư, em thăm dò được rồi!"

Mạc Cửu Khanh vừa muốn chớp mắt một chút, giọng nói của Từ Tô lại truyền vào.

"Tiểu thư, em vừa mới nghe được tin tức từ thị vệ của đại Tướng quân. Ngày mai Hoàng Cung tổ chức cung yến là vì ăn mừng Ngũ vương gia trở về đó." Từ Tô vừa mới bước vào cửa đã trông thấy Mạc Cửu Khanh không hề chớp mắt nhìn mình, ngay lập tức nàng nhanh chóng nói ra tin tức mà nàng vừa mới nghe ngóng được.

Mạc Cửu Khanh nghe Từ Tô nói xong, đầu nhỏ cố gắng tìm kiếm một chút thông tin về Ngũ vương gia nhưng tất cả đều là trống không. Vốn thân thể cũ ngu đại nên trí nhớ cũng không nhiều mà nàng lại ít khi đi ra ngoài nên càng không biết Ngũ vương gia là ai rồi.

"Ngũ vương gia?" Mạc Cửu Khanh không tin nhìn Từ Tô.

Hiển nhiên Từ Tô cũng biết Mạc Cửu Khanh không rành về chuyện của Ngũ vương gia: "Ngũ vương gia Quân Diễm Thần là đệ đệ ruột thịt của đương kim hoàng thượng, năm ngoái rời khỏi Kinh Thành chẳng biết đi đâu, hôm nay lại truyền tin ngài ấy vừa mới trở về. Hơn nữa Ngũ vương gia là người được dân chúng rất tin yêu, khi đại quân Tây Nguyệt xâm phạm, chính Ngũ vương gia mang quân đi xuất chinh, đánh cho đại quân Tây Nguyệt phải bỏ chạy. Nhưng mà tính tình Ngũ vương gia có chút cổ quái, từ nhỏ vốn cao ngạo không đặt ai vào trong mắt, ngay cả đương kim hoàng đế cũng bị đối xử như vậy ạ."

Từ Tô sùng bái đến đầu rạp xuống đất khi kể về chuyện tình của Quân Diễm Thần nhưng vẫn không tránh khỏi sự sợ hãi.

"Có phải người người oán trách khuôn mặt kinh thế không?" Mạc Cửu Khanh trông thấy bộ dáng Từ Tô như vậy, tay đưa lên vén sợi tóc vương trên mắt, khoé mắt khẽ liếc Từ Tô.

"Đúng vậy, đúng ạ! Làm sao tiểu thư lại biết! Ngũ vương gia lớn lên tựa như thiên thần vậy đó, chúng tiểu dân như chúng ta đều cam nguyện làm hạt bụi đây!" Từ Tô hoàn toàn không hề nhìn thấy ánh mắt giễu cợt của Mạc Cửu Khanh.

"Vậy em đã từng nhìn thấy hắn?" Mạc Cửu Khanh nhàn nhạt nói.

"Ồ. . . Cái này thì không phải. Mỗi lần Ngũ vương gia xuất hiện nơi đông người đều mang theo mặt nạ hoặc là mũ rộng vành, tất cả mọi người đều chưa được trông thấy diện mạo chân chính của ngài ấy, cũng có một vài người đã được trông thấy nên mới nói ngài ấy lớn lên người người oán trách." Nghe được ngữ khí lạnh lạnh của Mạc Cửu Khanh, Từ Tô không chút suy nghĩ liền nói ra.

"Vậy có khi nào em nghĩ tới có khi hắn lớn lên vô cùng xấu xí. Vô cùng xấu xí không có cách nào gặp người, cho nên mới phải mang theo mặt nạ hoặc mũ rộng vành. Người người oán trách không chỉ ... vì dung mạo hắn lớn lên quá xinh đẹp? Quá xấu cũng khiến cho người người oán trách có biết không hả?" Tay Mạc Cửu Khanh chống cằm nghiêng người nằm ở trên giường mềm, vừa nhìn Từ Tô vừa nghiêm túc nói.

Sau khi nghe Mạc Cửu Khanh nói, Từ Tô cũng rất nghiêm túc ngẫm nghĩ một phen: "Tiểu thư, ý của tiểu thư em hiểu. Nhưng hôm nay những lời này người thuận miệng nói với em thì được, nếu sau này lại nói như vậy trước mặt người ngoài để người ta nghe được thì chắc chắn sẽ gây ra đại sự đó!"

Hiển nhiên Mạc Cửu Khanh hiểu rõ đại sự của Từ Tô nghĩa là gì, dù là cổ đại nhưng lại không khác bao nhiêu với hiện đại, Quân Diễm Thần giống như thần tượng đang lóe sáng ở thời hiện đại, nếu như mình ở trước đám đông nói Quân Diễm Thần như vậy, chỉ sợ gặp phải không ít sự phi nhổ của dân chúng.

"Được rồi, cái này ta hiểu mà. Hiện tại tiểu thư nhà em rất thông minh đó, chỉ là một kẻ Quân Diễm Thần mà thôi, ta còn không hiếm lạ đâu. Em đi xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi. Mạc Cửu Khanh miễn cưỡng phát phát tay, quay người nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nghe Mạc Cửu Khanh nói như vậy, Từ Tô cũng không biết nên giận hay nên cười. Tiểu thư của mình từ khi hết ngốc luôn là một bộ dáng cả lơ phất phơ, một chút thực nữ của tiểu thư quan gia đều không có, lại mang theo chút vô lại, rất khó để nàng hình dung nổi đây chính là tiểu thư ngày ngốc ngày xưa.

Dù là như vậy nhưng nàng rất yêu thích tiểu thư của bây giờ, có tinh thần, có khoái hoạt.

Từ Tô nhẹ nhàng đóng cửa lại. Mạc Cửu Khanh vốn là đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên giường đột nhiên hai mắt liền mở ra. Một vệt ánh sáng xẹt qua trong đôi mắt hoa đào của nàng.

Khoé môi nàng hơi cong, khẽ mở cặp môi đỏ mọng, giọng nói mềm mại giờ phút này nghe thật có khí phách.

"Còn muốn nghe lén đến khi nào? Nếu không xuất hiện, ta không ngại giúp người một tay đâu."

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 26: Chỉ Tin Chính Mình

Dịch: Kidlove

Đầu mùa xuân đã có sự ấm áp nhưng vẫn còn lạnh, ở nơi viện cũ rách xa xôi càng có thêm sự đơn bạc thê lương.

Mạc Cửu Khanh vẫn nghi ngờ bản thân nàng không có giá trị gì, vì sao lại khiến người khác chú ý. Ban nãy nàng nói chuyện với Tử Tô, nàng cũng đã phát hiện trên nóc nhà có người, nhưng nàng không lên tiếng là vì muốn xem người trên nóc nhà định làm gì.

Nếu không phải vì kiếp trước thánh lực của nàng hơn người thì nàng sẽ không dễ dàng nghe thấy động tĩnh khác với ngày thường trên mái ngói.

Cho nên mới nói, tất cả sự rèn luyện khổ cực của đời trước lại vì để nàng đầu trí so đũa khi ở nơi này.

“Thánh lực của Mạc nhị tiểu thư thật hơn người khiến tại hạ bội phục, song tại hạ chỉ là tình cờ đi ngang qua, mong rằng Mạc nhị tiểu thư tha lỗi, tại hạ lập tức rời đi.” Không lâu lắm có một tiếng nói trầm ổn vang lên ở trên đỉnh đầu của Mạc Cửu Khanh.

Mạc Cửu Khanh khẽ cười nhẹ nhàng nói với người trên nóc nhà vừa tới: “Ban ngày người nói với ta là người đi ngang qua đây, vậy cũng không sợ nửa đêm ra cửa gặp quỷ à?”

Thân thể người trên nóc nhà hơi khựng lại khi nghe Mạc Cửu Khanh nói, hần tự hiểu nếu hần không nói rõ ý định của việc hần tới đây thì chỉ sợ Mạc nhị tiểu thư – người ở trong miệng chủ tử nói khó dây dưa lại khôn khéo này cũng không định để cho hần rời đi.

“Mạc nhị tiểu thư tha lỗi, ta chỉ là một hạ nhân thay chủ tử làm việc mà thôi. Còn hi vọng Mạc nhị tiểu thư không khó dễ tại hạ.” Nam tử trên nóc nhà ngừng lời một lúc, hần tự nhận mình đã giải thích rất tốt.

“Được, đã nói như vậy, ta tự nhiên sẽ không làm khó người. Song người lại thấy ta nói về điều kiện đàm phán mà không hề kinh hãi, nói rõ người biết ta không hề ngu dại, vậy để ta đoán một chút về chủ tử của người nhé, người đó có phải là nam tử đeo mặt nạ không dám cho ai nhìn thấy mà ta đã gặp ở Chiết Tử viện không?” Mạc Cửu Khanh vân vê sợi tóc ở trên trán quấn ở trên đầu ngón tay, giống như đang lơ đãng nói.

“Mong rằng Mạc nhị tiểu thư chú ý tìm tòi, chủ tử nhà ta cũng không giống như hình dung của Mạc Nhị tiểu thư đã thấy đâu, tin tưởng Mạc nhị tiểu thư đã có sự hiểu lầm chủ tử nhà ta, nếu sau này nhìn thấy, Mạc Nhị tiểu thư nhất định sẽ có sự nhìn nhận thay đổi đối với chủ tử nhà ta.” Nam tử ở trên nóc nhà nghiêm cẩn không đồng ý với lời nói của Mạc Cửu Khanh.

“Vậy à? Vậy cũng phải chờ lần gặp sau hãy nói tiếp, người trở về nói cho chủ tử người biết, nếu sau này còn tới phủ tướng quân nghe trộm cơ mật gì nữa thì tốt nhất không nên tới chỗ ta, ta và người không có can thiệp chuyện của nhau thì mới cùng có lợi, nếu ngày nào đó ta không có tâm tình tốt thì sẽ khiến người có đi mà không có về.” Mạc Cửu Khanh không thêm đề ý tới lời nói của nam tử kia, nàng cũng đoán được một ít mục đích chủ yếu của nam tử tới phủ tướng quân rồi.

Mà nam tử kia cũng không hề biết lời nói của mình đã lộ ít nhiều thông tin bị Mạc Cửu Khanh chụp được.

Nàng tin tưởng nam tử kia có thân phận, nếu từ trong lời nói đã không tìm được manh mối thì dĩ nhiên nó chẳng khác với suy nghĩ của nàng.

“Đa tạ lòng tốt của Mạc Nhị tiểu thư, tại hạ nhất định sẽ truyền đạt nguyên lời nói của Mạc Nhị tiểu thư cho chủ tử, sau này cũng sẽ cẩn thận không quấy rầy sự nghỉ ngơi của Mạc Nhị tiểu thư.” Tiếng nói của nam tử vẫn như cũ nghiêm cẩn trả lời nàng.

Nhưng trong lòng hần ít nhiều cũng chú ý tới lời nói của Mạc Cửu Khanh, vốn dĩ là một kẻ ngu ở trong phủ Tướng Quân, coi như nàng không còn ngu si nữa thì cũng không thể thông minh đến gạt náy mình, mặc dù võ lực của hần không thể bằng chủ tử, nhưng ít nhiều hần cũng là cao thủ số một số hai, cho nên trong lòng hần dĩ nhiên còn có sự khinh thường đối với một nữ tử tay không bắt được gà.

“Đúng rồi, người nếu mỗi lần hành động đều tạo tiếng vang quá lớn ở bên chân trái như vậy thì ta đề nghị người sớm đi gặp đại phu xem một chút đi, tuy chi là thương nhẹ nhưng nếu coi thường nó thì sẽ càng ngày càng chuyển biến xấu.” Mạc Cửu Khanh nghe thấy tiếng động vang lên ở trên nóc nhà thì đã biết nam tử kia đã rời đi nên chột lên tiếng nói.

Lúc này, nam tử vốn đang muốn rời đi vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói vậy thì dừng chân một cái khiến một khối gạch ngói bị đạp hụt tróc ra rơi xuống mặt đất.

“Đa tạ Mạc nhị tiểu thư nhắc nhở, lúc này cáo từ.” Nam tử vốn còn muốn hỏi rõ ràng vì sao Mạc Cửu Khanh lại biết chân trái mình bị thương, nhưng khi thấy cánh cửa khác ở trong sân mở ra thì vội vàng rút lui.

Nhưng lời cảm ơn lần này của nam tử là xuất phát từ đáy lòng.

Cho dù người có võ lực cao cũng không thể phát hiện ra việc chân hần bị thương, vậy mà một nữ tử yếu đuối như vậy chỉ nghe một chút tiếng động lại có thể biết được chân trái hần bị thương, như vậy, nếu không phải là võ công của nàng cao hơn hần rất nhiều thì chính là lỗi tai của nàng rất thánh.

Nhưng bất kể lý do là gì thì hần đều phải hồi báo với chủ tử!

Hần vốn chỉ nghe lệnh chủ tử đi qua phủ Tướng quân điều tra động tĩnh của Mạc Hạo Thiên, nhưng hần nhất thời lại đi nhầm tới căn phòng của đích nữ

ngu ngục mà Lan Niệm mới đề cập ngày hôm nay.

Từ tò mò sau khi nghe một chút đối thoại của Lan Niệm, lúc đó hắn chỉ cảm thấy tên Lan Niệm kia nói mơ hồ như vậy, hắn vốn tính toán rồi đi lại không ngờ bị phát hiện.

“Tiểu thư?” Tô Từ và Hồi Oanh nghe thấy tiếng ngói rơi xuống đất liền vội vàng đi tới phòng Mạc Cửu Khanh, ngay cả cửa cũng không kịp gõ mà đã xông vào, các nàng chỉ sợ Mạc Cửu Khanh xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn.

“Tiểu thư, có chuyện gì đã xảy ra sao?” Hồi Oanh nhìn mảnh ngói vỡ vụn ở bên ngoài, hỏi.

Mà lòng đang treo của Từ Tô khi nhìn thấy Mạc Cửu Khanh bình an nằm ở trên giường mềm cũng hạ xuống.

“Ồ... Cũng không có chuyện gì, chỉ là một con chuột nhỏ đi lạc đường, sau đó ta chỉ điếm một hai thì đã rồi đi rồi.” Mạc Cửu Khanh miễn cưỡng vờn vai một cái, đôi mắt hoa đào vẫn vương vương nhìn Từ Tô, nói.

“Ban nãy em nghe thấy tiếng vang, thật sự là bị hù chết, em còn tưởng Tô di nương lại tới gây phiền toái cho tiểu thư.” Trong lòng Từ Tô vẫn còn sợ hãi, vừa vỗ ngực vừa nói.

Khỏe môi Mạc Cửu Khanh hơi nhếch lên khi nghe lời nói của Từ Tô, nói: “Tô di nương á, bây giờ sợ rằng không có thời gian tới tìm ta gây phiền toái đâu, tỷ tỷ ta đang bị một thân dị ứng phấn hoa chỉ sợ ngày mai không thể đi dự cung yến được, Tô di nương bây giờ chỉ sợ còn đang rất buồn rầu.”

Vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói, Từ Tô lập tức vỗ tay: “Đáng đời các nàng! Ai bảo làm chuyện xấu muốn hại tiểu thư! Bây giờ ông trời mở to mắt rồi, ngài sẽ không để tiểu thư bị thương tổn đâu.”

Mạc Cửu Khanh lúc này không thể không giật giật cánh môi khi nghe Từ Tô nói, nhưng nàng cũng không nói gì thêm.

Nàng không tin thần, không tin phật, nàng lại càng không tin ông trời.

Khi còn bé nàng không có cơm ăn, nàng nghe người lớn tuổi nói, nếu thành tâm cầu nguyện Phật, Phật tổ, Bồ tát thì nhất định sẽ được quan tâm, nhưng nàng từng cầu nguyện, còn tận sức bò lên núi thật cao để lạy đức Phật cao cao tại thượng kia đang rũ mắt nhìn xuống chúng sinh song nàng vẫn không có lấy được một miếng cơm ăn.

Sau đó, ở viện mồ côi, nàng nghe nữ tu sĩ bảo phải tin chúa Giê-xu, chúa Giê-xu luôn sống cùng chúng ta, nàng nghĩ nếu là chúa Giê-xu có thể cho nàng một bữa cơm no, một bộ quần áo tránh rét thì nàng sẽ thành tâm tin chúa Giê-xu.

Nhưng vẫn như cũ, chúa Giê-xu vẫn không có cho nàng một bữa cơm no, một bộ quần áo tránh rét.

Vậy nên nàng vứt bỏ những ý niệm này, ai cũng không tin, nàng chỉ tin chính bản thân nàng.

Nếu ai cũng không thể cho nàng an toàn, không thể cho nàng no bụng trong ngày đông giá rét, vậy thì nàng sẽ vì chính bản thân mình, chỉ cần không đói chết, không bị lạnh chết thì đều sẽ có biện pháp.

Sau đó nàng được tổ chức chọn trúng, khi còn sống ở giữa xác chết nơi đất hoang, nàng đã tự nói với mình, người trên thế giới này có thể bảo vệ nàng cũng chỉ có mình nàng mà thôi.

Cho nên bây giờ nàng không phát biểu bất kỳ ý kiến gì với lời nói của Từ Tô.

“Đúng rồi, Từ Tô. Ngũ Vương gia kia trở về khi nào?” Mạc Cửu Khanh chợt nhớ tới nam tử mới rồi đi ban nãy nên lên tiếng hỏi.

Từ Tô suy tư một chút rồi trả lời Mạc Cửu Khanh: “Nghe nói là mới trở về không lâu, Ngũ vương gia hành tung bất định, cụ thể trở về lúc nào thì mọi người cũng không biết.”

Mạc Cửu Khanh gật đầu, nói: “Sắc trời không còn sớm nữa, các em đi nghỉ ngơi đi.”

Nàng vẫy tay ra hiệu cho Từ Tô và Hồi Oanh lui đi, còn mình thì suy nghĩ về nam tử mới rồi đi vừa nãy, nàng cũng đã đoán được chủ tử trong miệng nam tử kia là nam nhân đeo mặt nạ giúp đỡ mình ở Chiết Tử viện.

Mà nếu như nàng đoán không sai thì nam tử đeo mặt nạ kia chính là người ở trong miệng Từ Tô đã nói, người được cả dân chúng Linh Nam sùng bái tôn trọng Ngũ Vương gia - Quân Diễm Thần!

Mạc Cửu Khanh không hiểu sao lại nghĩ tới rung chuyển thế cục trong triều hiện nay, Ngũ vương gia đột nhiên trở về chẳng lẽ là vì có bí mật gì không thể cho người khác biết sao?

Trong lòng nàng suy tư về thế cục hiện nay cũng đồng thời suy nghĩ tới hướng đi của mình. Nếu không phải vì thay đổi trước báo thù, nàng chỉ sợ sẽ rời ngay khỏi cái đất thị phi này mà vô tư đi du sơn ngoạn thủy rồi.

Hoặc cũng có thể ở nơi này sáng tạo một thời đại hoàng kim mới cho chính mình, tiếp tục làm một đạo tặc Giang Nam danh chấn thiên hạ nghe một chút cũng đã thấy rất uy phong, vô cùng tốt đấy.

So với nữ nhân xấu xí Bạch Ngạo Tuyết đòi trước đảm nhiệm nắm giữ hành tung của nàng thì tự mình một người rất tốt.

Mạc Cửu Khanh ngón ngang suy nghĩ mà rất nhanh ngủ thiếp đi.

Nàng cũng không hề hay biết dưới một ngọn đèn dầu tỏa sáng trong một phủ ở nơi nào đó thuộc kinh thành, một nam tử có dung nhan tuyệt trần đã sớm bỏ mặt nạ ra, hiện đang nghiêng người nằm trên giường mềm, vật áo màu xanh hơi lộ rõ xương quai xanh tinh xảo trắng nõn, một tay cầm bình đựng rượu được thiết kế tinh xảo, đôi mắt phượng đen nhánh đang híp lại mang vẻ tà nịnh tùy ý giữa đêm khuya.

(Mèo: cái cảnh đặc tả của các truyện sắc, đam. Má ơi, thèm nhô dãi)

“Bốn vương đã sớm nói, tiểu hồ ly kia không dễ chọc. Đông Lư, sau này ngươi không cần lại đi phủ tướng quân nữa.” Đúng như suy đoán thân phận nam tử của Mạc Cửu Khanh, hẳn chính là Ngũ vương gia Quân Diễm Thần tôn quý nhất Linh Nam, hẳn hơi cong đôi môi, nói khẽ.

“Đa tạ chủ tử.” Nam tử được gọi là Đông Lư vừa nghe Quân Diễm Thần nói, cũng hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm. Hắn cũng không muốn lại cùng nữ tử giao hoát kia giao thiệp đâu.

“Ôi chào, Đại thiếu gia ngài chẳng lẽ không hiếu kỳ về Mạc tiểu thư kia sao?” Lan Niệm thấy đáng vẻ không để ý lắm của Quân Diễm Thần mà nhìn không được nóng nảy hỏi.

Hắn vậy mà thật vất vả mới thấy vị Đại thiếu gia này có hứng thú với một nữ tử, cho nên hắn không thể bỏ qua như vậy được! Hắn đã ảo tưởng một người Vương gia có thân phận tôn quý với một đích nữ ngu dại gặp nhau rồi phát ra tia sét ái tình đấy!

“Thu hồi những ý nghĩ buồn cười của ngươi đi, ngươi nếu rảnh rồi quá mà suy nghĩ lung tung, vậy ta sẽ không ngại phái ngươi ngay hôm nay tự thân đi cứ điểm Tây Nguyệt chơi hai ngày đâu.” Quân Diễm Thần ngửa đầu đem bình đựng rượu uống một hớp, rượu chảy giống như độ cong hàm dưới, dưới ánh sáng ánh lên một màu trắng bạc trong suốt óng ánh.

Lan Niệm vội vàng phát tay khi vừa nghe Quân Diễm Thần nói: “Không được, không được, đa tạ ý tốt của Đại thiếu gia, ta còn cần về nhà tắm rửa một cái rồi ngủ. Ngày mai ta còn phải đi theo Ngài ứng phó cục diện rồi rắc rối chứ.”

Quân Diễm Thần lật người lại về phía Lan Niệm, nắm tay bắt ra, bình đựng rượu vững vàng rơi trên bàn cách đó không xa.

Lan Niệm vừa nhìn động tác Quân Diễm Thần thì cảm giận bất bình nói thảm mấy câu, sau đó cũng rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Mạc Cửu Khanh rời giường sớm một chút, lại để cho Từ Tô đi tìm hiểu một phen thì biết Mạc Hạo Thiên sẽ về phủ hồi muộn, Mạc Cửu Khanh lại để Hôi Oanh lưu ý động tĩnh bên phía Mạc Uyển Uyển, nàng giao cho Từ Tô mấy tờ giấy đi ra ngoài chọn mua một chút đồ.

Thời thế loạn lạc, có hai loại người có thể sống lâu nhất, một là kẻ không có chút tiếng tăm gì, loại người còn lại chính là loại người nàng lựa chọn, mượn cơ hội lần này trở thành người tỏa sáng rực rỡ nhất.

Dù sao cũng là loạn thế, nàng không để ý nơi này loạn thế khuấy đảo một hồi, cục diện thiên hạ, người nào thắng thua đều gắn với thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Sóng Gió Trước Tiễn Cung

Dịch: Kidlove

Tất cả đều được chuẩn bị sắp xếp, Liễu quân gia cũng đã phái người tới thông báo, Mạc Cửu Khanh đứng nhìn khuôn mặt phản chiếu ở trong gương đồng trước mặt.

Gương mặt giống nhau như đúc, tất cả đều không hề thay đổi trừ trẻ tuổi hơn so với tuổi kiếp trước của nàng.

Mười lăm tuổi, cuộc sống lại hoàn toàn bất đồng, nhưng ít nhiều người nào cũng không tốt hơn người nào.

Mười lăm tuổi kiếp trước, nàng phải sống trong luyện ngục vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời, nàng phải cố gắng tìm kiếm sinh tồn trong bóng tối, lúc đó nàng đã bắt đầu phải đảm nhận nhiệm vụ. Mà Mạc Cửu Khanh mười lăm tuổi sống ở nơi này lại làm kẻ ngu.

Cho nên mới nói, hai người các nàng chẳng ai tốt hơn ai cả, chỉ khác biệt là số mệnh khác nhau nhưng dù vậy thì cả hai đều trải qua cuộc sống rất thâm.

Song nàng đã tới nơi này, mà Mạc Cửu Khanh ở nơi này lại lựa chọn phương thức rời đi.

Bắt đầu từ bây giờ, nàng chính là Mạc Cửu Khanh, nàng sẽ sống làm một kẻ ngu Mạc Cửu Khanh, nàng sẽ bắt đầu lại tất cả mọi thứ, lần này nàng sẽ là nhà cái, nàng sẽ là người xáo bài.

“Tiểu thư, xong chưa?” Tiếng Từ Tô vang lên ở ngoài cửa.

Vốn nàng và Hồi Oanh đều có tính toán để tiểu thư nhà mình ăn mặc lộng lẫy một phen, nhưng nàng không nghĩ rằng tiểu thư nhà nàng lại sớm đuổi các nàng ra ngoài, còn đóng chặt cửa chính và cửa sổ không cho các nàng nhìn lên!

Mạc Cửu Khanh đang nhìn mình trong gương đồng thì trừng mắt trả lời Từ Tô: “Tối đây”

Nàng dứt lời, liền xoay người rời đi.

Trong nháy mắt Mạc Cửu Khanh xoay người, trong gương đồng hiện ra một dung nhan vui vẻ nhưng khó dò, khuôn mặt kiết ngạo không chịu trói buộc thể hiện ở giữa lông mày tràn ngập sự tính toán mưu lược.

Lần này, nàng sẽ cho thế nhân biết rằng, người nào sống mới là kẻ ngu!

Từ Tô và Hồi Oanh nghe tiếng nói của Mạc Cửu Khanh thì sửa lại áo bào một chút, cả hai đứng ở bên cửa chờ đợi Mạc Cửu Khanh ra ngoài.

Các nàng bây giờ không còn là thị nữ của kẻ ngu trong phủ Tướng Quân mà là thân phận thị nữ của đích nữ phủ Tướng quân Mạc Cửu Khanh, cho dù làm gì cũng không thể mất mặt tiểu thư!

“Két.” Cánh cửa gỗ hoa văn chạm trổ chậm rãi được đẩy ra, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Từ Tô và Hồi Oanh, còn có thị nữ được Liễu quân gia phái tới đều không hẹn cùng nhìn về phía cửa, chờ đợi nữ tử này giờ các nàng vẫn đang chờ.

Ánh tà dương chìm xuống, ánh lửa cháy lên như vẻ mặt của Mạc Cửu Khanh, lưu quang trong đôi mắt hoa đào hẹp dài chuyển động cực nhanh, khuôn mặt nở nụ cười như hoa đào chính là như vậy.

Nàng vốn từng không đủ dinh dưỡng, trong thời gian này được điều dưỡng tốt hơn, gò má gầy gò nay đã dần hồi lại, ánh mắt trước kia vốn vẫn đục ngổc lờ mờ nay đã không còn thấy nữa, thay vào đó là con ngươi trong suốt như tinh hòa, gò má đỏ thắm giảm đi tái nhợt, đôi môi ửng đỏ khẽ mím lại thể hiện con người chủ nhân quyết cường.

Tóc đen được cắt tỉa cẩn thận tỉ mỉ, búi tóc được cài trâm xinh đẹp, gió thổi nhẹ nhàng khiến từng đợt từng đợt sợi tóc vụn ôm sát dung nhan khiến khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn được pháp họa gọt giữa tinh xảo.

Mạc Cửu Khanh mặc một thân trường y thanh nhã nguyệt sắc, vây quanh những đóa hoa thược dược đỏ tươi khiến nàng vừa có khí chất cao ngạo lại trầm tĩnh.

“Đi thôi.” Mạc Cửu Khanh nhìn ánh mắt kinh diễm của mấy người Từ Tô thì nhếch miệng, nhẹ giọng nói.

Mấy người Từ Tô Hồi Oanh nhìn Mạc Cửu Khanh dẫn đầu đi ra ngoài mới vội vàng đuổi theo, mặc dù họ biết tiểu thư nhà mình không xấu xí nhưng bởi vì ngu đại nhiều năm nên cũng đã che giấu đi vẻ đẹp bản thân mình nhiều năm mới khiến người khác khó chú ý tới nàng.

Nhưng bây giờ tiểu thư các nàng không còn ngu đại nữa, trong đôi mắt hoa đào lại sáng quắc khí thế ngạo nghễ, dĩ nhiên cho dù ai nhìn cũng sẽ không dám coi thường.

Các nàng chưa từng nhìn thấy tiểu thư ăn mặc như vậy nên đáy lòng các nàng đều tự ca ngợi tiểu thư nhà mình.

“Tiểu thư! Người người người...Người thật là đẹp!” Từ Tô một đường đuổi theo bước chân Mạc Cửu Khanh lấp bắp nói.

Mạc Cửu Khanh vừa nghe Từ Tô nói thì bước chân dừng lại, nàng hơi liếc xéo Từ Tô nói: “Xem ra bọn tiểu thư đã từng không xinh đẹp xuất chúng, để cho các em đều bỏ quên, song sau này, bọn tiểu thư đều xinh đẹp để các em vô phương xem nhẹ sự tồn tại của ta.”

Nàng dứt lời, còn nhẹ nhàng nháy đôi mắt hẹp dài hoa đào của mình với Từ Tô.

Mạc Cửu Khanh nhanh bước rời đi mà không để ý tới phản ứng của Từ Tô nữa.

Mặc dù Mạc Cửu Khanh đã quyết tâm sống lại, nhưng có nhiều thứ vẫn không thể thay đổi được, thật ra thì nàng vẫn không thể thích ứng với bước chân của nữ tử cổ đại bởi vì kiếp trước nàng không có thời gian để đi bộ ưa nhà.

Cho nên, mấy người Từ Tô và Hồi Oanh đều phải chạy theo mới đuổi kịp bước chân của Mạc Cửu Khanh.

Tuy Mạc Cửu Khanh đi nhanh nhưng bước chân không hề xấu xí, thân hình nàng tiêu sái khiến người sau lưng nhìn chăm chú nàng có cảm giác bóng lưng tiêu sái đó sẽ biến mất ngay một giây tiếp theo.

“Hôm nay các em không thể cùng ta tiến cung, ở trong phủ nhất định phải cẩn thận một chút. Ta nghĩ Tô Liên sẽ không bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào để

tổn thương các em, ta không hy vọng bởi vì ta mà các em bị thương, cho nên lúc ta không có mặt, các em chỉ cần cố gắng bảo vệ bản thân mình tốt là được, biết chưa?” Khi thấy cửa phủ ở gần phía trước, bước chân Mạc Cửu Khanh chậm lại chờ Tử Tô và Hồi Oanh đuổi kịp, lúc này mới nhẹ giọng nói.

Trong lòng hai người Tử Tô và Hồi Oanh cảm động trước những lời Mạc Cửu Khanh nói, song cả hai cũng không quên nói lời khiến Mạc Cửu Khanh an tâm: “Tiểu thư yên tâm đi, chúng em bây giờ sẽ không để bị nhục mạ, giống như Người nói, nếu người nào thương tổn ta một phần, ta phải hoàn trả toàn bộ lại người đó!”

Lúc này, Mạc Cửu Khanh nghe Tử Tô nói mới gật đầu một cái, hiển nhiên nàng rất hài lòng với câu trả lời của Tử Tô.

Người bên cạnh nàng phải có quyết tâm và ý nghĩ như vậy.

Không có người nào sinh ra đã kém người một bậc như vậy, nếu người nghĩ như vậy thì sau này người không thể trách số mạng hay trách ai mà chỉ có thể trách chính mình.

“Các em nhớ đấy, các em là người của ta, trừ ta ra, không ai có thể chi phối các em, chớ nói là tổn thương. Nếu sau này định đi theo ta thì phải nhớ kỹ lời ta nói.” Thấy xe ngựa cách đó không xa, Mạc Cửu Khanh khẽ nói.

Giọng nói lạnh nhạt lại mang theo khí phách khiến Tử Tô và Hồi Oanh đều không thể phản kháng hay cự tuyệt.

“Chúng em biết!” Tử Tô và Hồi Oanh nhìn nhau cười một tiếng, cả hai nhìn bóng lưng Mạc Cửu Khanh và nói.

Mà khi Mạc Cửu Khanh nghe lời nói của cả hai thì nhoen miệng cười.

“Nhị tiểu thư, Người cuối cùng cũng đã tới. Tướng quân đã ngồi trong xe ngựa phía trước, lão nô đưa người qua.” Liễu quân gia từ xa nhìn thấy Mạc Cửu Khanh, vội vàng lên tiếng.

Mạc Cửu Khanh cũng tăng nhanh bước chân đi tới, nói: “Thật là phiền toái quân gia rồi, còn phải người tới đây cho ta biết.”

Mạc Cửu Khanh dứt lời nhưng không thấy Liễu quân gia trả lời, lúc này nàng mới ngẩng đầu thì bắt gặp Liễu quân gia nhìn mình không chớp mắt, trong mắt ông không hề che giấu hoài niệm và kinh diễm.

“Liễu quân gia?” Mạc Cửu Khanh tự nhiên nhìn ra hoài niệm trong mắt Liễu quân gia, đây là ông đang nhớ tới mẫu thân của thân thể cũ sao.

Dù sao mẫu thân thân thể trước vẫn luôn đối xử tốt với quân gia, nên quân gia cũng rất chiều cô Mạc Cửu Khanh ngu dại.

“À, a, á. . . Người xem lão nô thật là hoa mắt, nhìn Nhị tiểu thư chợt nghĩ đến phu nhân, thật đúng là. . .” Liễu quân gia vỗ vỗ đầu óc của mình, rất là tự trách nói.

Mạc Cửu Khanh nhẹ nhàng cười một tiếng khi vừa nghe Liễu quân gia nói: “Liễu quân gia chớ suy nghĩ nhiều, đi thôi, đừng làm cho phụ thân chờ quá lâu.”

Mạc Cửu Khanh vừa dứt lời liền bước một bước đi ra khỏi đại môn phủ Tướng Quân.

Lúc này, Liễu quân gia thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo Mạc Cửu Khanh, còn thay Mạc Cửu Khanh phát rèm xe ngựa lên, nói: “Tướng Quân đại nhân, Nhị tiểu thư tới.”

Sớm một chút đã chuẩn bị một cầu thang gỗ, Tử Tô đỡ Mạc Cửu Khanh lên xe ngựa.

Nắng chiều phai màu bầu trời có chút tối, ven đường đã nổi lên ngọn đèn lồng, từng một điểm ánh sáng chiếu lên khuôn mặt Mạc Cửu Khanh, Mạc Hạo Thiên vừa nghe thanh âm của Liễu quân gia thì ngẩng đầu lên nhìn Mạc Cửu Khanh.

“Phụ thân, Cửu Khanh đến chậm, kính xin phụ thân tha lỗi.” Tiến vào xe ngựa, Mạc Cửu Khanh nhìn Mạc Hạo Thiên nhẹ giọng nói.

Mà lúc này Mạc Hạo Thiên cũng đang có chút thất thần nhìn khuôn mặt Mạc Cửu Khanh.

Nửa đêm tĩnh mịch, chung quy hẳn đều nhớ tới dung nhan người vợ cũ.

Nhưng mỗi lần nhớ tới đều là một tảng lớn tiếc nuối và tự trách, người ấy đã qua đời, chối bỏ hẳn trong những năm dài thảng rộng.

“Cửu Khanh. . .” Mạc Hạo Thiên nhìn Mạc Cửu Khanh, trong giọng nói mang theo vài phần áy náy.

Mạc Cửu Khanh làm sao nghe không ra áy náy trong giọng nói của Mạc Hạo Thiên chứ, trong lòng nàng cũng đoán được đây là bởi vì liên quan đến khuôn mặt của bản thân mình, Tử Tô cũng thường xuyên nói với nàng rằng khuôn mặt của nàng rất giống với người mẫu thân đã chết, cho nên nàng không hề quái dị khi thấy Liễu quân gia và Mạc Hạo Thiên thất thần khi nhìn thấy khuôn mặt này.

Nhưng nếu bây giờ áy náy có ích thì những tổn thương kia có thể xóa bỏ hay sao?

Nếu tất cả đều là kinh nghiệm của nàng thì nàng sẽ không thể tha thứ.

Khi thân thể cũ mười lăm tuổi, đối với nàng mà nói chẳng qua chỉ là một đoạn hồi ức không phải do nàng trải qua, nàng chỉ là một người khách nên nàng không thể chi phối kết cục này.

“Phụ thân, sắc trời cũng không còn sớm, chúng ta hay là trước hết cứ lên đường đi, nếu để cung yến bắt đầu sẽ không tốt đâu.” Mạc Cửu Khanh ngồi xuống ở góc xe ngựa cách xa chỗ ngồi Mạc Hạo Thiên.

Mạc Hạo Thiên nhìn Mạc Cửu Khanh ngồi ở trong góc, tâm ông vẫn là chìm xuống, cuối cùng cũng nhận xuống những điều định nói.

“Không vội, lần này tiến cung, phụ thân sớm đã đáp ứng dẫn theo tỷ tỷ con cùng đi, tỷ tỷ của con còn chưa tới, chúng ta đợi thêm một chút.” Mạc Hạo Thiên trầm giọng nói, che giấu đi mất mát trong mắt mình.

Mạc Cửu Khanh chỉ cười nhạt khi nghe Mạc Hạo Thiên nói.

Mạc Hạo Thiên vẫn luôn cảm thấy đáng về Mạc Cửu Khanh hôm nay khác lạ, càng hồ hững lãnh đạm ông hơn, thật xa cách giống như bọn họ không phải cha con mà chỉ là người xa lạ vậy.

Mặc dù thường ngày, Mạc Cửu Khanh đối với ông cũng rất lạnh nhạt nhưng không giống như hôm nay.

“Cửu Khanh, tỷ tỷ của con sớm một chút đã cầu xin phụ thân, phụ thân cũng đã đồng ý, phụ thân cũng không phải là cố ý muốn giấu giếm con.” Mạc Hạo Thiên cảm thấy không ổn nên cũng nói lời giải thích.

Mạc Cửu Khanh nghe vậy, nhẹ giọng nói: “Phụ thân quá lo lắng. Tỷ tỷ có thể cùng Cửu Khanh tiến cung, Cửu Khanh cao hứng còn không kịp đấy.”

Mạc Hạo Thiên còn định nói thêm điều gì với Mạc Cửu Khanh thì nghe giọng nói Mạc Uyển Uyển truyền đến từ bên ngoài.

“Phụ thân, Uyển Uyển đến chậm, ngài cũng đừng tức giận nhé.”

Vừa nghe thấy tiếng nói thì rèm xe ngựa cũng đã được vén lên.

Mạc Cửu Khanh ngồi ở góc, Mạc Uyển Uyển hiển nhiên cũng không chú ý tới nàng, ngược lại Tô Liên đi theo tới thấy Mạc Hạo Thiên liền nói: “Tướng Quân, ngài cũng đừng trách cứ Uyển Uyển, bởi vì có thể cùng với ngài tiến cung, Uyển Uyển rất vui vẻ, chọn y phục đều không cảm thấy hài lòng nên mới trì hoãn chút thời gian.”

Sắc mặt Mạc Hạo Thiên có chút khó coi khi vừa nghe Tô Liên nói vậy, ông lại nghĩ về Mạc Cửu Khanh tới sớm, rõ ràng Mạc Uyển Uyển không tuân thủ giờ giấc, nói: “Tới thì nhanh lên xe ngựa đi, không nên lèo nhèo chậm trễ nữa.”

“Ồ. . . Đây là?” Ngay khi Mạc Hạo Thiên nghiêng người, Tô Liên liền thấy Mạc Cửu Khanh ngồi ở trong một góc.

“Di nương, Cửu Khanh cùng phụ thân tiến cung, hai người thị nữ của ta ở lại trong phủ, Cửu Khanh rất là không yên lòng nên Cửu Khanh có thể đem hai người thị nữ của ta giao cho di nương chứ? Đợi Cửu Khanh từ trong cung trở lại sẽ đem người mang về.” Mạc Cửu Khanh thấy Tô Liên nhìn mình, ở nơi mà Mạc Hạo Thiên không thấy được khoe mặt, cười một tiếng tà nịnh nói với Tô Liên.

Trong phút chốc, ánh mắt nàng cũng âm thầm lưu chuyển tà mị và tao nhã.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 28: Hồng Nhan Xương Khô

Dịch: ngọc huyền

Biên: Kidlove

Vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói xong, Tô Liên tự nhiên hiểu rõ lời nói của Mạc Cửu Khanh, ngoài cười mà như không cười, nói: “Cửu Khanh, con cứ yên tâm đi, di nương ta đây mà, chắc chắn sẽ giúp con chiếu cố thật tốt với hai người thị nữ kia.”

Mạc Cửu Khanh sâu hiểm khó dò cười một tiếng, nói: “Vậy thì nhờ cậy di nương rồi, Cửu Khanh không mong sau khi trở về sẽ không tìm được hoặc thấy thị nữ bị thương. Dù sao trong phủ này cũng có rất nhiều hạ nhân không coi Cửu Khanh là đích nữ phủ Tướng Quân mà đối đãi.”

Mạc Hạo Thiên nghe lời nói của Cửu Khanh cũng hiểu rằng nàng đang lo lắng cho hai người thị nữ của mình nên ông lên tiếng.

"Chúng ta phải đi rồi, hai người thị nữ khỏe mạnh do người chăm sóc, trong phủ cũng có chút quy củ cần phải được chỉnh, " Mạc Hạo Thiên nghiêng đầu nhìn Tô Liên, trong mắt mang theo vài phần hào quang khó lường.

Tô Liên nghe Mạc Hạo Thiên nói như vậy, mặc dù trong lòng hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng trên mặt cũng là ôn nhu cười nói: "Tướng Quân ngài cứ yên tâm, thị nữ Cửu Khanh cũng chính là thị nữ của thiếp, thiếp tự nhiên sẽ đối đãi thật tốt."

Mạc Hạo Thiên nghe Tô Liên nói vậy, cũng không nói thêm nữa, ông quay đầu nhìn về phía Liễu quân gia nói: "Có thể đi rồi"

Liễu quân gia hành lễ với Mạc Hạo Thiên rồi cẩn thận buông rèm xuống, đi phân phó phu xe có thể lên đường rồi.

Cho đến khi xe ngựa biến mất ở góc đường, Tô Liên vẫn còn đứng ở bên ngoài phủ Tướng Quân, khăn tay đều bởi vì tức giận mà bị bà bóp nhiều thành nếp nhăn.

"Phu nhân, trời tối, nên trở về thôi. " Một thị nữ cẩn thận lên tiếng khi thấy Tô Liên vẫn đứng ở ngoài cửa.

Tô Liên nghe thấy lời của thị nữ nói mới nhớ ra mình còn đứng ở ngoài cửa, lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Đi! Trở về!"

Bà dứt lời, xoay người mang theo thị nữ tiến vào phủ Tướng Quân phủ.

Mạc Cửu Khanh tiểu tiện nhân kia, may là sớm một chút đã nghĩ tới bản thân bà sẽ gây bất lợi cho thị nữ của nó, lúc này mới ở trước mặt Mạc Hạo Thiên nói như vậy, nếu chờ nó từ hoàng cung trở về, Mạc Hạo Thiên nhìn thấy vết thương trên người hai thị nữ kia tất nhiên sẽ truy cứu trách nhiệm.

Đến lúc đó chỉ sợ hình tượng tốt đẹp của bà ở trong lòng Mạc Hạo Thiên sẽ bị hủy, Mạc Cửu Khanh tiểu tiện nhân đã nghĩ tới những điều này nên mới bình tĩnh giao thị nữ của nó cho bà!

"Phu nhân, người đừng nóng giận, nhị tiểu thư mặc dù nói để cho người giúp một tay chăm sóc thị nữ của nàng, nhưng nếu là thị nữ của Nhị tiểu thư phạm sai lầm bị trừng phạt thì không phải là trách nhiệm của người. " Thị nữ mặt Tô Liên âm trầm, ngay sau đó cẩn thận nói.

Trong mắt Tô Liên chợt lóe tinh quang khi nghe xong lời nói của thị nữ

Đúng vậy, nếu là bản thân hai người thị nữ xảy ra vấn đề phạm sai lầm, bà làm chủ mẫu phủ Tướng Quân , tự nhiên nên nghiêm gia quản giáo, đến lúc đó coi như Mạc Cửu Khanh muốn thay thị nữ báo thù, cũng là không thể.

"Hừ! Mạc Cửu Khanh người muốn tính kế, ta thì có bậc thang qua cầu ! Hai đứa thị nữ nhỏ nhò cũng thật đúng là thành bảo bối rồi? ! Người không để cho ta động, ta càng muốn động!" Tô Liên nắm chặt khăn trong tay, ánh mắt độc ác tàn nhẫn nói.

Trong lòng thị nữ cũng rất đặc ý khi nhìn thấy dáng vẻ này của Tô Liên.

Vốn Mạc Cửu Khanh vẫn là kẻ ngu đần, Từ Tô và Hồi Oanh nhìn thấy nàng còn phải thấp thòm lo sợ, hiện tại hạ nhân trong phủ tướng quân này, thấy các nàng đều muốn gọi một tiếng tỷ tỷ, nàng cũng không có đãi ngộ như vậy, tại sao thị nữ của một cái kẻ ngu lại có thể có đãi ngộ như vậy!

Càng nghĩ trong lòng nàng càng cảm thấy không công bằng, mặc dù nàng không thể làm gì hai con tiện tì kia, nhưng nàng chỉ muốn ở bên tai Tô Liên hỏi nói mấy câu châm chọc, nàng cũng không tin còn không trị được hai tiểu tiện tì này!

"Nếu là người ra chủ ý, vậy người nghĩ cách cho bốn phu nhân, để cho hai thị nữ của kẻ ngu kia mắc mưu. Nếu là người làm tốt thì người cũng biết, nếu như không chế không tốt, đến lúc đó kẻ ngu kia nổi giận , bốn phu nhân cũng sẽ không quản người." Tô Liên mặc dù cảm thấy đề nghị này của thị nữ không tồi nhưng bà cũng sẽ không chủ động ra tay, Tô Liên bà cũng là người có tâm cơ

Những chuyện như vậy, nếu là mượn tay người khác, làm tốt thì có thể đưa lại chỗ tốt cho bà nhưng nếu làm không tốt cũng không cùng có bao nhiêu quan hệ.

Thị nữ kia nghe Tô Liên nói vậy thì, trong lòng căng thẳng, oán hận nhìn liếc mắt Tô Liên một cái, nhưng vẫn tuân mệnh nói: "Nô tỳ biết."

Mạc Cửu Khanh đang trên đường đi tới Hoàng Cung, cũng không biết hai người thị nữ của mình bị gài bẫy.

Ngồi ở trong xe ngựa, Mạc Cửu Khanh cũng không nói chuyện, từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi.

Mà một bên Mạc Uyển Uyển, trong tay áo tay hung hăng nắm chặt, âm ngoan liếc mắt nhìn Mạc Cửu Khanh một cái, liền cúi đầu.

Nàng thật đúng là không nghĩ tới, lần này Mạc Hạo Thiên tiến cung vậy mà lại mang theo Mạc Cửu Khanh.

Nếu Mạc Cửu Khanh là kẻ ngu như vậy đối với nàng uy hiếp còn không đủ lớn, nhưng trước mắt lại là Mạc Cửu Khanh khó dây dưa lại giáo hoạt , chỉ sợ lần cung yến này, sẽ không như nàng dự đoán rồi!

Một lát sau, Mạc Uyển Uyển mới chuẩn bị tốt tâm tình, ánh mắt dịu dàng nhìn Mạc Cửu Khanh, nói "Cửu Khanh, đợi lát nữa tiến vào Hoàng cung, nếu như phụ thân còn có chuyện khác không thể ở đây thì muội đi với tỷ nhé?"

Mạc Cửu Khanh nghe Mạc Uyển Uyển nói vậy thì, miễn cưỡng nâng mi mắt lên, nói: "Tốt, đa tạ tỷ tỷ chiếu cố."

Mà Mạc Hạo Thiên thấy hai tỷ muội chung sống hòa thuận, trong lòng ông cũng bớt đi vài phần lo lắng.

Lần này ông quyết tâm mang Cửu Khanh tham gia cung yến cũng chỉ là suy nghĩ tạm thời, ông thiếu đứa nhỏ này nhiều như vậy, bây giờ cũng nên đền bù thiếu thốn cho nàng thật tốt, vì vậy ông tự nhiên muốn mang nàng ra khỏi cửa để báo cho người trong thiên hạ ngu nữ nhà mình giờ đã không còn ngốc nữa rồi.

Cũng là vì muốn Cửu Khanh mở mang con mắt, làm quen một chút với bạn mới.

Mạc Cửu Khanh ngược lại không có suy nghĩ giống Mạc Hạo Thiên, nàng lần này tham gia cung yến, cũng chỉ vì thực hiện mục đích của mình.

Thân phận đích nữ phủ Tướng quân đối với nàng mà nói cũng không quan trọng. Thân phận ông ngoại của nàng cũng đã đủ hiển hách, nàng cũng không tiếc một cái danh hiệu đích nữ phủ Tướng Quân.

Cái nàng cần chẳng qua là sự nhận thức của đương kim hoàng thượng. Chỉ cần có được cái nhận thức này, hành động của nàng sẽ không bị hạn chế, nàng cũng có thể nhẹ nhõm đoạt lại quyền lợi của mình trong phủ Tướng Quân.

Tô Liên cái lão bà này bận rộn trông coi Tướng Quân nhiều năm, trong phủ Tướng Quân có rất nhiều thứ, chỉ sợ Tô Liên đều đã kiểm soát ở đây không ít, nàng nếu có thể tìm ra những thứ này, việc lật đổ Tô Liên cũng sẽ càng thêm dễ dàng.

Hơn nữa, trong trí nhớ của thân thể cũ, thân thể cũ đã từng được tiên hoàng khâm thủ thân phận Quận chúa, nhưng vì tiên hoàng đã qua đời, còn thân thể cũ thì lại ngu dại, nên rất nhiều người đã quên lãng thân phận này của thân thể cũ, mặc dù không có quen lãng thì cũng đều cố ý bỏ quên.

Đối với Hoàng gia mà nói, nếu dính quan hệ với một cái kẻ ngu chính là một vết nhơ.

Cho nên nàng dù không ngu, rất nhiều người đều cố ý quên mất thân phận khác của nàng, lâu ngày cũng sẽ không nhớ lại, lần này nàng tiến cung, là vì muốn các đại thần trong triều, ngay trước mặt thiên hạ, để cho bọn họ đều nhận rõ thân phận của mình!

Không phải là đích nữ phủ Tướng Quân, không phải người ngu, mà là đương triều An Hạp Quận chúa!

Cho dù là Tô Liên nhìn thấy nàng, đều phải hành lễ, nàng muốn chính là cái thân phận này, cái nàng muốn là đoạt lại cái thân phận này sau đó hung hăng đánh lên mặt Tô Liên.

Ở nơi loạn thế này, nữ nhi thật không có địa vị, nếu chỉ dựa vào thân phận đích nữ phủ Tướng Quân, nàng hành động rất bất tiện.

Nhưng nếu trở về thân phận An Hạp Quận chúa, thì đối với nàng mà nói cũng coi là một thân phận tốt giữa dòng loạn thế này.

Thứ nàng muốn không nhiều lắm, chỉ cần báo thù, chỉ cần ở giữa dòng loạn thế sống như cá gặp nước, như vậy là đủ rồi.

"Tướng Quân đại nhân, đến Hoàng Cung rồi." Phu xe bên ngoài xe ngựa cung kính lên tiếng nói.

Mạc Hạo Thiên nghe, vậy chỉ nhàn nhạt lên tiếng: "Biết rồi."

Ông Dứt lời, liền dẫn đầu xuống xe ngựa.

Mạc Cửu Khanh và Mạc Uyển Uyển cũng đi theo ông xuống xe ngựa.

Đứng ở bên ngoài tường thành Hoàng Cung, nơi tượng trưng cho thân phận và quyền uy Hoàng Thành, Cửu Khanh khó tránh khỏi cảm giác bị ảnh hưởng bởi sự trang trọng uy nghiêm kia.

Đây thành cung có thủ canh phòng nghiêm ngặt, nhìn qua giống như một con sư tử đang ngủ say, mặc dù ngủ say nhưng vẫn mang theo khí thế vương giả của nó.

Khi còn bé, nàng không phải chưa từng nghe nói trong hoàng cung rất nhiều chuyện xưa ân oán tình cừ, nhưng hôm nay nàng lạc người vào cảnh giới kỳ lạ, đứng ở nơi này như trôi qua dòng thời gian mờ bóng, mặc dù mục nát nhưng bên ngoài hoàng cung vẫn uy nghiêm như cũ, Cửu Khanh vẫn là khó tránh khỏi cảm giác bị thương nhè nhẹ.

Bao nhiêu nữ nhân muốn đi vào trong này, dù là ở trong này hao phí cả tuổi thanh xuân cũng sẽ không tiếc, trong này chính là tượng trưng cho quyền lợi cùng thân phận cao quý.

Cũng không biết vô tình nhất chính là bậc Đế Vương, một đêm ân sủng, tỉnh lại chính là phồn hoa kết thúc. Họ Lại phải sống trong khổ sở chờ đợi dung nhan già cỗi

Đây là bi ai cả đời của nữ nhân, nhưng thiên hạ này không biết có bao nhiêu thiếu nữ tha thiết ước mơ có thể đi vào nơi này, cảnh xuân tươi đẹp nở rộ hơn thế, suy tàn cũng là ở nơi đây.

Một chỗ như vậy, cả đời nàng cũng không muốn tiến vào, nơi này chính là cái lồng chim xinh đẹp, Hoàng đế thích tất cả các chủng loại chim, mặc dù hẳn không thích những con chim này thì, hẳn cũng không để cho những con chim này bay đi, hẳn muốn nhốt nó trong lồng cho đến chết.

Suy nghĩ một chút thật đúng là bị ai.

"Cửu Khanh, đi thôi." Bên tai truyền đến giọng nói của Mạc Hạo Thiên, Mạc Cửu Khanh cũng thu hồi suy nghĩ trong lòng, nài đi theo Mạc Hạo Thiên đi về phía thâm nghiêm phòng bị của Hoàng cung

Vượt qua cánh cửa này, cuộc đời của nàng sẽ hoàn toàn thay đổi, vận mệnh của nàng, hoặc là số mệnh của kẻ ngu này sẽ thay đổi, mà tất cả sẽ tự nàng thay đổi, vận mệnh của nàng vĩnh viễn do nàng tự mình nắm trong tay.

Đây là con đường nàng lựa chọn, nàng sẽ không có hối hận cùng lý do để lui lại

Mạc Cửu Khanh hít một hơi thật sâu rồi đi theo Mạc Hạo Thiên vào nơi tốt cùng quyền lợi của đất nước.

"Mạc Tướng Quân đừng bước.

Cả hai mới vừa đi đến cửa cung thì nghe thấy tiếng nói trầm ồm vang lên ở phía sau.

Mạc Cửu Khanh đang cước bộ cùng Mạc Hạo Thiên, nàng thấy Mạc Hạo Thiên dừng bước cũng dừng bước theo.

"Mặt tướng hãy qua gặp Tam vương gia. " Mạc Cửu Khanh vừa định nhìn người thì thấy Mạc Hạo Thiên tham bái người đó.

"Mạc Tướng Quân không cần khách khí, hôm nay có thể gặp gỡ Mạc Tướng Quân cũng là do Bôn vương may mắn, còn vị này chính là thiên kim tiểu thư Mạc Uyển Uyển, đúng không?" Tam vương gia vừa nói vừa nhìn về phía Mạc Uyển Uyển.

"Uyển Uyển qua gặp Tam vương gia. Tam vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế." Âm thanh dịu nhẹ của Mạc Uyển Uyển cũng đúng lúc vang lên.

Mạc Hạo Thiên vừa nghe câu hỏi của Tam vương gia, không khỏi có chút lúng túng, đích nữ của mình vẫn còn đứng ở bên cạnh, nhưng Tam vương gia trước sau cũng chỉ nhìn mỗi Mạc Uyển Uyển. . .

"Ồ. . . Không biết vị thiên kim này là?" Tam vương gia lúc này mới phát hiện ra Mạc Cửu Khanh, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Mạc Cửu Khanh nói.

"Tam vương gia có điều không biết, đây chính là tiểu nữ của mặt tướng, Mạc Cửu Khanh." Mạc Hạo Thiên thấy Tam vương gia hỏi, lập tức đáp lại.

Mạc Cửu Khanh hít một hơi thật sâu rồi đi theo Mạc Hạo Thiên vào nơi tốt cùng quyền lợi của đất nước.

"Mạc Tướng Quân đừng bước."

Cả hai mới vừa đi đến cửa cung thì nghe thấy tiếng nói trầm ồm vang lên ở phía sau.

Mạc Cửu Khanh đang cước bộ cùng Mạc Hạo Thiên, nàng thấy Mạc Hạo Thiên dừng bước cũng dừng bước theo.

"Mặt tướng hãy qua gặp Tam vương gia. " Mạc Cửu Khanh vừa định nhìn người thì thấy Mạc Hạo Thiên tham bái người đó.

"Mạc Tướng Quân không cần khách khí, hôm nay có thể gặp gỡ Mạc Tướng Quân cũng là do Bôn vương may mắn, còn vị này chính là thiên kim tiểu thư Mạc Uyển Uyển, đúng không?" Tam vương gia vừa nói vừa nhìn về phía Mạc Uyển Uyển.

"Uyển Uyển qua gặp Tam vương gia. Tam vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế." Âm thanh dịu nhẹ của Mạc Uyển Uyển cũng đúng lúc vang lên.

Mạc Hạo Thiên vừa nghe câu hỏi của Tam vương gia, không khỏi có chút lúng túng, đích nữ của mình vẫn còn đứng ở bên cạnh, nhưng Tam vương gia trước sau cũng chỉ nhìn mỗi Mạc Uyển Uyển. . .

"Ồ. . . Không biết vị thiên kim này là?" Tam vương gia lúc này mới phát hiện ra Mạc Cửu Khanh, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Mạc Cửu Khanh nói.

"Tam vương gia có điều không biết, đây chính là tiểu nữ của mặt tướng, Mạc Cửu Khanh." Mạc Hạo Thiên thấy Tam vương gia hỏi, lập tức đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 29

Tô Liên vừa nghe Mạc Cửu Khanh nói, tự nhiên cũng hiểu rõ lời nói của Mạc Cửu Khanh, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Cửu Khanh người cứ yên tâm đi, di nương ta, chắc chắn giúp người chiếu cố cho hai thị nữ đó thật tốt."

Mạc Cửu Khanh âm trầm, cười một tiếng nói: "Vậy thì đành nhờ cậy di nương rồi, hai thị nữ đó là người của Cửu Khanh, Cửu Khanh không muốn sau khi trở về thấy họ không hoàn chỉnh hay bị thương. Dù sao trong phủ đây, còn có rất nhiều hạ nhân, không đối đãi với Cửu Khanh như một đích nữ của phủ tướng quân."

Mạc Hạo Thiên vừa nghe Cửu Khanh nói, nếu nghe Cửu Khanh lo lắng cho hai người thị nữ của mình thì tướng quân này cũng không nên làm gì.

"Chúng ta phải đi rồi, phiền người chăm sóc cho hai người thị nữ của Cửu Khanh khỏe mạnh, trong phủ đây có chút quy củ, cũng nên chỉnh đốn lại." Mạc Hạo Thiên nghiêng đầu nhìn Tô Liên, trong mắt mang theo vài phần khó lòng.

Tô Liên vừa nghe Mạc Hạo Thiên nói như vậy, dù trong lòng hận căm rắng nghiêng lợi, nhưng trên mặt cũng hiền hòa cười một tiếng nói: "Tướng Quân ngài cứ yên tâm đi, thị nữ của Cửu Khanh chính là thị nữ của ta, ta đương nhiên sẽ đối đãi thật tốt."

Mạc Hạo Thiên vừa nghe Tô Liên nói, lập tức cũng không nói thêm nữa, quay đầu nhìn về phía Liễu quân gia nói: "Có thể đi."

Liễu quân gia nhìn Mạc Hạo Thiên rồi hành lễ, rồi cẩn thận phủ rèm xuống, đi dặn dò phu xe có thể lên đường rồi.

Cho đến bóng dáng xe ngựa đã khuất xa ở góc đường, Tô Liên còn vẫn đứng ở bên ngoài cửa phủ Tướng Quân, khăn tay bị nàng nắm tới mức nhăn nhúm.

"Phu nhân, trời tối rồi người đi về trước đi." Một thị nữ thấy Tô Liên vẫn đứng ở ngoài cửa, cẩn thận lên tiếng nói.

Tô Liên vừa nghe lời của thị nữ nói, mới phát hiện mình còn đứng ở ngoài cửa, lạnh lùng một hừ một tiếng rồi nói: "Đi! Trở về!"

Dứt lời, liền xoay người đưa theo thị nữ tiến vào phủ Tướng Quân.

Tiểu tiện nhân Mạc Cửu Khanh kia, nàng ta đã sớm biết nàng sẽ đối đãi bất lợi với thị nữ của nàng ta nên lúc này mới nói trước mặt Mạc Hạo Thiên như vậy, nếu nàng ta từ Hoàng Cung trở về, nhìn thấy vết thương trên người hai thị nữ, Mạc Hạo Thiên tất nhiên sẽ truy cứu trách nhiệm.

Đến lúc đó chỉ sợ hình tượng tốt đẹp của nàng trong lòng Mạc Hạo Thiên sẽ bị hủy hoại trong chớp lát, tiểu tiện nhân Mạc Cửu Khanh này đã nghĩ tới những việc này nên mới dám bình tĩnh đem thị nữ của chính mình mà giao cho nàng như vậy!

"Phu nhân, ngài đừng nóng giận, mặc dù nhị tiểu thư nói để cho người giúp nàng một tay chăm sóc hai thị nữ, nhưng nếu thị nữ của Nhị tiểu thư phạm phải sai lầm, bị trừng phạt thì không phải là trách nhiệm của người." Thị nữ thấy dáng bộ trầm ngâm của Tô Liên liền cẩn thận nói.

Tô Liên vừa nghe lời của thị nữ kia nói, trong mắt cũng chợt lóe tinh quang.

Đúng vậy, nếu hai người thị nữ đó phạm phải sai lầm, nàng thân là nữ chủ nhân của phủ Tướng Quân, đương nhiên nên nghiêm túc dạy dỗ, đến lúc đó Mạc Cửu Khanh muốn thay thị nữ báo thù cũng không thể làm được.

"Hừ! Mạc Cửu Khanh người muốn tính kế thì ta cũng có cái cầu cái thang mà qua! Hai thị nữ nhỏ nhỏ đúng là làm bảo bối của ta rồi?! Người không để cho ta đụng, ta càng muốn đụng!" Tô Liên nắm chặt khăn trong tay, ánh mắt âm ngoan nói.

Thị nữ kia thấy dáng bộ của Tô Liên như vậy, trong lòng cũng rất đặc ý.

Lúc Mạc Cửu Khanh là kẻ ngu dân, Từ Tô và Hồi Oanh nhìn thấy nàng còn phải thấp thỏm lo sợ, bây giờ hạ nhân trong phủ tướng quân này, thấy các nàng cũng phải gọi một tiếng tỷ tỷ, nàng còn không được có đối xử như vậy, tại sao thị nữ của một kẻ ngu lại có thể được đối xử như vậy!

Càng nghĩ trong lòng nàng càng cảm thấy không công bằng, mặc dù nàng không thể làm gì hai tiện ti kia, nhưng nàng chỉ ở bên tai Tô Liên mà nói mấy câu mát, nàng không tin còn không trị được hai tiểu tiện ti này!

"Nếu người là người ra chủ ý và nghĩ cho bốn phu nhân biện pháp như vậy và làm cho hai thị nữ của kẻ ngu kia mắc mưu. Người cũng biết nếu người làm không tốt đến lúc đó kẻ ngu kia nổi giận lên, bốn phu nhân cũng sẽ không thể giúp người." Mặc dù Tô Liên cảm thấy lời đề nghị này của thị nữ đúng, nhưng Tô Liên là người có tâm cơ, đương nhiên sẽ không chủ động mà xuất thủ.

Nhưng chuyện như vậy, nếu mượn tay người khác, làm tốt rồi sẽ đưa nàng đến chỗ tốt, nếu là không tốt nàng cũng không bị liên lụy.

Thị nữ kia vừa nghe Tô Liên nói, trong lòng căng thẳng, oán hận liếc mắt nhìn Tô Liên một cái, nhưng vẫn lĩnh mệnh nói: "Nô tỳ biết."

Lúc này Mạc Cửu Khanh đang trên đường đi đến Hoàng Cung, lại không biết hai người thị nữ của mình bị hãm hại.

Ngồi ở trong xe ngựa, Mạc Cửu Khanh cũng không nói một lời, nhắm hai mắt lại mà nghỉ ngơi.

Mạc Uyển Uyên dùng tay mà nắm chặt lấy tay áo, âm ngoan liếc mắt nhìn Mạc Cửu Khanh một cái, rồi cúi đầu.

Nàng thật sự không ngờ đến, lần này Mạc Hạo Thiên tiến cung lại mang theo Mạc Cửu Khanh.

Mạc Cửu Khanh là kẻ ngu như vậy đối với nàng thì cũng có gì trở ngại, nhưng trước mắt cũng là một cái khó dây dưa lại giảo hoạt Mạc Cửu Khanh, chỉ sợ cung yến lần này, sẽ không như dự đoán của nàng rồi!

"Cửu Khanh, đợi lát nữa khi tiến cung, nếu phụ thân có những chuyện khác không có ở đây, con đi theo tỷ tỷ được không?" Một lát sau, Mạc Uyển Uyển mới chuẩn bị được tâm tình, ánh mắt hiền hòa nhìn Mạc Cửu Khanh nói.

Mạc Cửu Khanh vừa nghe Mạc Uyển Uyển, miễn cưỡng híp mi mắt lại nói: "Vâng, đa tạ tỷ tỷ đã chiếu cố."

Mạc Hạo Thiên thấy hai tỷ muội chung sống hòa thuận, trong lòng cũng yên tâm.

Lần này quyết tâm mang Cửu Khanh tham gia cung yến, cũng là ý nghĩ tạm thời, hấn nợ đứa nhỏ này nhiều như vậy, bây giờ cũng nên đền đáp tốt lại, bỗng nhiên muốn đưa nàng ra ngoài, báo cho tất cả mọi người trong thiên hạ, con của mình đã không còn ngốc rồi.

Hồn nữa cũng để cho Cửu Khanh mở mang tầm nhìn, quen biết thêm bằng hữu.

Ngược lại Mạc Cửu Khanh lại không có suy nghĩ như Mạc Hạo Thiên, lần này nàng đồng ý đến tham gia cung yến, cũng vì thực hiện mục đích riêng của mình.

Thân phận là con gái phủ Tướng Quân đối với nàng mà nói, cũng không có quan trọng bao nhiêu. Thân phận ông ngoại của mình cũng đã đủ hiển hách, nàng cũng không tiếc một cái danh hiệu con gái phủ Tướng Quân phủ.

Cái nàng cần, chẳng qua là cái nhìn của đương kim hoàng thượng. Chỉ cần lấy được nhìn cái này, hành động của nàng cũng sẽ không bị cản trở, có thể nhẹ nhõm mà đoạt lại quyền hành trong phủ Tướng Quân.

Tô Liên lão bà bận rộn trông coi trong phủ Tướng Quân nhiều năm, trong phủ Tướng Quân rất nhiều việc, chỉ sợ Tô Liên xen vào không ít việc ở đây, nếu nàng nếu có thể tìm ra những cái này, muốn lật đổ Tô Liên cũng không khó.

Hơn nữa trí nhớ trong bản thân mình, mình đã từng là tiên hoàng khâm thủ thân phận Quận chúa, nhưng khi tiên hoàng qua đời, bản thân còn bị ngu đại, rất nhiều người đều quên lãng thân đi thân phận của nàng, có thể không quên nhưng cũng đều cố ý quên.

Đối với Hoàng gia mà nói, nếu có quan hệ với một kẻ ngu, như vậy cũng là tai tiếng.

Cho nên khi nàng không ngu, rất nhiều người đều cố ý quên mất thân phận khác của nàng, lâu ngày cũng sẽ không nhớ lại, lần này nàng tiến cung, là muốn cho đại thần trong triều và trước mọi người trong thiên hạ, để cho bọn họ đều biết rõ thân phận của nàng!

Không phải con gái phủ Tướng Quân, không phải là người ngu, mà là đương triều An Hợp Quận chúa!

Cho dù là Tô Liên nhìn thấy nàng, đều phải hành lễ, nàng muốn là cái thân phận này, muốn chính mình đoạt lại thân phận này sau đó khẳng khái tát vào mặt Tô Liên.

Ở chốn loạn thế này, nữ nhi thật không có có địa vị, nếu là chỉ dựa vào thân phận đích nữ phủ Tướng Quân, hành động của nàng rất bất tiện.

Nhưng nếu được trở về thân phận An Hợp Quận chúa, với nàng mà nói cũng coi là một thân phận tốt giữa dòng loạn thế này.

Thứ nàng muốn không nhiều lắm, chỉ cần báo thù, có thể sống ở giữa dòng loạn thế này như cá gặp nước, chỉ lần này thôi cũng đã đủ.

"Tướng Quân đại nhân, đến Hoàng Cung rồi." Phu xe bên ngoài xe ngựa cung kính lên tiếng nói.

Mạc Hạo Thiên vừa nghe, liền nhẹ nhàng nói: "Biết."

Dứt lời, liền đưa đầu xuống xe ngựa.

Mạc Cửu Khanh cùng Mạc Uyển Uyển cũng đi theo xuống xe ngựa.

Đứng ở bên ngoài thành cung tượng trưng cho thân phận cùng quyền uy Hoàng thành, Cửu Khanh khó tránh khỏi vẫn cảm giác được trang trọng uy nghiêm nhẹ nhàng kia.

Đây thành cung cổ thủ canh phòng nghiêm ngặt, nhìn qua giống như một đầu sư tử hùng vĩ đang ngủ say, mặc dù ngủ say lại mang theo khí chất vương giả của nó.

Khi còn bé không phải là nàng không có nghe nói qua, trong hoàng cung rất nhiều chuyện ân oán tình thù, nhưng hôm nay nàng lạc người vào cảnh giới kỳ lạ, đứng ở nơi này như trôi qua dòng thời gian, mặc dù cô xưa nhưng bên ngoài hoàng cung vẫn uy nghiêm, Cửu Khanh vẫn khó tránh khỏi cảm giác có chút đau thương.

Bao nhiêu nữ nhân muốn vào trong này, dù hao phí cả tuổi thanh xuân ở đây cũng không tiếc, trong này chính là tượng trưng cho quyền lợi cùng thân phận tôn quý.

Không biết người vô tình nhất là Đế Vương, một đêm ân sủng, tỉnh lại chính là tấm khăn phồn hoa rơi xuống. Lại khổ sở ở bên trong đến trắng tóc, chờ dung nhan cũ.

Đây là đau khổ cả đời của nữ nhân, nhưng thiên hạ này không biết có bao nhiêu thiếu nữ tha thiết ước mơ có thể đi vào nơi này, cảnh xuân tươi đẹp nở rộ hơn thế, suy tàn cũng là ở nơi đây.

Một chỗ như vậy, cả đời nàng cũng không muốn tiến vào, nơi này chính là cái lồng chim xinh đẹp, Hoàng Đế thích tất cả các chủng loại chim, mặc dù hắn không thích những con chim, hắn cũng không để cho những con chim chạy đi, tình nguyện nhốt vào trong lồng chim cho đến chết.

Suy nghĩ một chút thật đúng là đau thương.

"Cửu Khanh, đi thôi." Bên tai truyền đến giọng nói của Mạc Hạo Thiên, Mạc Cửu Khanh cũng thu lại cảm xúc trong lòng, đi theo Mạc Hạo Thiên về phía thâm nghiêm phòng bị của Hoàng Cung.

Vượt qua cánh cửa này, cuộc đời của nàng sẽ hoàn toàn thay đổi, vận mệnh của nàng, số mệnh của kẻ ngu này sẽ thay đổi, mà tất cả sẽ từ chính nàng làm thay đổi, vận mạng của nàng chính là chính nàng nắm giữ.

Đây là con đường nàng lựa chọn, không có lý do gì để nàng hối hận mà trở lại.

Hít một hơi thật sâu, Mạc Cửu Khanh đi theo Mạc Hạo Thiên, đi vào nơi tận cùng quyền lợi của một đất nước.

"Mạc Tướng Quân dừng bước." Mới vừa đi đến cửa cung, một giọng nói trầm ổn ở phía sau liền vang lên.

Mạc Cửu Khanh thấy Mạc Hạo Thiên dừng bước, cũng dừng lại.

"Mặt tướng tham kiến Tam vương gia." Vừa định xem người đó là ai bỗng Mạc Cửu Khanh nghe được Mạc Hạo Thiên cất giọng tham bái.

"Mạc Tướng Quân không cần khách khí, hôm nay có thể gặp gỡ Mạc Tướng Quân cũng là may mắn của Bôn vương, vị này chính là thiên kim tiểu thư của Mạc tướng quân sao?" Tam vương gia nhìn về phía Mạc Uyển Uyển nói.

"Uyển Uyển tham kiến Tam vương gia. Tam vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế." Giọng nói nhẹ nhàng của Mạc Uyển Uyển cũng cùng lúc vang lên.

Mạc Hạo Thiên vừa nghe câu hỏi của Tam vương gia, không khỏi lúng túng, đích nữ của chính mình vẫn còn đứng ở bên người, nhưng Tam vương gia lại nhìn về phía Mạc Uyển Uyển trước...

"Ồ... Không biết vị thiên kim này là?" Tam vương gia là mới phát hiện ra Mạc Cửu Khanh, không khỏi bàng hoàng nhìn về phía Mạc Cửu Khanh nói.

"Tam vương gia có điều không biết, đây là tiểu nữ của mặt tướng, Mạc Cửu Khanh." Mạc Hạo Thiên thấy Tam vương gia hỏi, lập tức lên tiếng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 30: Người Hay Ác Ma

Dịch: Tùy Nhã

Biên: Kidlove

"Ngũ vương gia đến!" Giọng nói của tiểu thái giám lạnh lùng, đặc biệt vang dội trong không gian cung yến.

Hoàng Thượng vừa mới ngồi xuống nghe thanh âm của tiểu thái giám đột nhiên đứng lên, nhanh chóng đi xuống bậc thang.

Mà Mạc Cửu Khanh vừa nghe được giọng nói của tiểu thái giám cũng muốn truy tìm ánh mắt nhìn mình khi nãy nhưng ánh mắt kia đã biến mất lần nữa. Mạc Cửu Khanh nhìn nam tử ở phía bên phải đối diện với mình, tuy chỉ thấy bóng lưng nhưng cũng khiến nàng hơi nhũn mảy.

Nghe được âm thanh của tiểu thái giám cung yến vốn đã yên tĩnh giờ phút này càng thêm phần trầm lắng hơn. Trăm quan mạng theo gia quyến của mình tham gia yến hội đều nhìn về phía cửa chính, chỉ chờ nhân vật chính xuất hiện.

Mạc Cửu Khanh cũng nhìn về phía cửa, nàng rất tò mò. Rốt cuộc Ngũ vương gia nổi danh tứ hải Linh Nam này là một nam nhân như thế nào?

Người chưa đến nhưng bóng dáng cao lớn uy nghiêm đã xuất hiện dưới ánh đèn rực rỡ.

Mặc dù nói Mạc Cửu Khanh đã sớm có chuẩn bị nhưng nàng vẫn cảm thấy hắn có chút kinh diễm. Từ Tô nói với nàng Ngũ vương gia rất tuyệt nói Ngũ vương gia tuần mỹ, nàng nghe thì phần lớn đều cười trừ cũng không coi những chuyện này là quan trọng. Dù sao mấy lời khen mỹ nam nàng đã gặp nhiều rồi.

Lại không nói, trước kia trong tổ chức của nàng cũng có rất nhiều mỹ nam, vì hoạt động bí mật nên thân phận là đại minh tinh gì cũng có. Thậm chí chỉ đáng đáp thôi cũng đã khiến bao thiếu nữ si cuồng cho nên nàng cảm thấy, Quân Diễm Thần trong lời thể nhân miêu tả không gì sánh kịp cùng lắm cũng chỉ là con người, có một cái miệng một đôi mắt một lỗ mũi mà thôi.

Nhưng bây giờ thấy Quân Diễm Thần, Mạc Cửu Khanh không khỏi mừng thầm vì chưa nói ra những lời đó. Nếu đã chót nói chỉ sợ lúc này nàng sẽ tự tát mình một cái thật đau.

Đầu tiên đập vào mắt nàng chính là một bộ hắc bào không chút kiêng kỵ. Khi hắn tiến vào, thật trùng hợp, gió bất chợt thổi qua khiến sắc đen của trường bào mặc sức tung bay giống như con bướm đen bay lượn vì sự xuất hiện của hắn.

Sau đó chính là mái tóc dài buông xõa như thác, thẳng tắp rũ xuống bên hông nam nhân mang theo vài phần hơi cuốn, lan tỏa từng tầng hào quang sâu kín. Phía sau từng ngọn hỏa đăng dường như chỉ làm nền cho sự xuất hiện của hắn.

Nam nhân bước đi như tản bộ, chậm rãi, thong thả tiến vào cung yến. Bước chân mặc dù chậm chạp nhưng không làm mất đi sự tao nhã, cặp mắt phượng vừa khinh bạc vừa kiêu ngạo của nam nhân lại cực kì đầu độc. Bất kể nhìn ai dù là rất vô tình cũng mang theo một cảm giác bị áp bức đến nòng nặc.

Gương mặt tuấn tú của nam nhân như điêu khắc làm cho người ta không rét mà run mang theo băng hàn và sự lãnh ngạo.

Nam nhân đi tới, ai cũng thần người, trong ánh mắt hắn lại chỉ có sự thờ ơ giống như tất cả không thể lọt vào mắt hắn.

Mạc Cửu Khanh mặc dù đã sớm nghe về tính cách lạnh lùng của hắn, nhưng hôm nay nhìn thấy vẫn có chút kinh hãi.

Hắn bước vào trong yến hội mà không thêm để ý tới ánh mắt của bất kỳ người nào. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên người hắn như quán quanh thân hình hoàn mỹ, vừa như lọt vào bóng tối, chỉ liếc mắt sang một cái chính là vực thẳm nhưng lại làm cho người ta chìm đắm.

Đôi mắt phượng khinh bạc ẩn hàm sự bạc tình song lại có một phần thâm tình khiến người ta vừa trông vừa mong.

Sự lạnh nhạt chứa đựng sự kiêu ngạo đó, cho dù ai nhìn cũng sẽ chùn bước song lại không ngừng được mà trông lên.

Mọi người đều nhìn về phía hắn. Nam nhân ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng trước mặt, khoe miệng nhẹ nhàng lộ ra một nụ cười tà khí mà câu hồn đoạt phách.

"Thần, tham kiến Hoàng thượng." Đôi môi mỏng xinh đẹp khiến người người phạm tội mấp máy một câu nói nhẹ nhàng nhưng lại khiến Hoàng đế một bên cười đến không thấy mắt.

Mạc Cửu Khanh nhìn Quân Diễm Thần cách đó không xa, hơi thở ra. Đầu ngày mùa xuân còn có chút lạnh, nhưng người nam nhân này lại mang đến một cảm giác còn lạnh giá hơn cả thời tiết. Mà nụ cười yêu tà ban nãy chung quy khiến nàng cảm thấy nam nhân trước mặt này chính là một ác ma.

Một câu nói của hắn có thể cám dỗ người, một nụ cười có thể hấp dẫn người, tâm không vững thân sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Quả nhiên không thua một câu khen ngợi 'công tử như ngọc' kia.

Dường như phát hiện Mạc Cửu Khanh nhìn mình chăm chú, Quân Diễm Thần hơi nhìn lướt qua phía trái bên dưới, đôi mắt thoáng híp dường như có một sự thích thú dào dạt.

"Tiểu đệ! Đệ rốt cuộc đã trở lại! Lần này đi cũng đã hai năm rồi. Nếu đệ vẫn chưa trở lại, ca ca nhất định sẽ điều động binh mã đi tìm đệ đó." Hoàng đế nắm tay Quân Diễm Thần, vui mừng nói.

Mạc Cửu Khanh cũng biết tình cảm của Quân Diễm Thần và Hoàng đế Quân Triệt Miểu từ nhỏ rất sâu đậm, hai huynh đệ họ chưa bao giờ phân ta và người, đương nhiên lại càng không để ý những lễ nghĩa quân thần này. Mà Hoàng đế Quân Triệt Miểu cũng chỉ đứng trước mặt Quân Diễm Thần mới mất đi sự cảnh giác cứng nhắc.

"Lại để cho đại ca phiền lòng rồi. Lần này đệ trở lại sẽ không đi liền." Quân Diễm Thần nhìn huynh trưởng mình, chậm rãi nhẹ nhàng nói.

Cho dù là trước mặt huynh trưởng mình lời nói của Quân Diễm Thần vẫn rất lạnh lùng.

"Tốt tốt tốt, không đi là tốt rồi. Mau tới ngồi xuống, biết đệ trở lại nên huynh đặc biệt mở cung yến, vì đệ đón gió tẩy trần." Hoàng đế vừa nghe Quân Diễm Thần nói, càng thêm vui mừng không kìm chế được, rõ ràng đã quên một đám thần tử của mình.

Quân Diễm Thần cũng tùy ý cho Hoàng đế đưa hắn tới chỗ ngồi của mình. Khi đi ngang qua vị trí của Tam vương gia Quân Kiên Kiêu, Quân Diễm Thần hơi ngừng lại. Mọi người đều cho rằng hắn sẽ nói gì đó nhưng Quân Diễm Thần chỉ liếc nhìn Quân Kiên Kiêu bên cạnh, hờ hững mà bước qua.

Động tác như vậy quả thật giống như đối đãi với người xa lạ.

Ở phía sau, Mạc Cửu Khanh thấy vậy rốt cuộc cũng tin những tin tức mà mấy ngày qua Từ Tô thăm dò được về Quân Diễm Thần.

Quân Diễm Thần và Quân Kiền Kiêu quan hệ quả nhiên là thủy hỏa bất dung. Tam vương gia Quân Kiền Kiêu là nhi tử của quý phi tiên hoàng. Sau khi Tiên hoàng và Hoàng hậu qua đời, Quân Triệt Miếu lên ngôi, mẫu phi của Quân Kiền Kiêu cũng kể từ đó sống trong Phật đường thành tâm niệm Phật ăn chay, không màng thế sự.

Nhưng quan hệ của hai huynh đệ Quân Kiền Kiêu và Quân Diễm Thần đều chưa từng tốt đẹp, cũng có thể nói là ản hàm địch ý.

Quân Diễm Thần là Vương gia nhỏ nhất, trên đó còn có hai Vương gia. Mạc Cửu Khanh cũng chỉ nghe nói một trong số hai người đó thích du ngoạn bốn phương hành tẩu giang hồ, không quản chuyện triều chính. Người còn lại năm xưa tật bệnh triền thân, anh niên mất sớm.

Sau khi Quân Diễm Thần ngồi xuống, Hoàng đế mới trở về vị trí của mình, lúc này còn chưa để quần thần bình thân, sau khi chỉnh lại long nhan mới nhân nhạ nói: "Các khanh hãy bình thân. Hôm nay vì mừng đệ đệ ta trở về cung, ta mở cung yến, các khanh không cần câu nệ hãy vui vẻ là được."

"Đa tạ Hoàng thượng. Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế." Quan đại thần lớn nhỏ đồng thanh hô vang lần nữa.

Bấy giờ mọi người mới trở về ngồi xuống vị trí cũ của mình.

Mạc Cửu Khanh mặc dù ngồi xuống nhưng cũng rất tỉnh tề mà quan sát chung quanh. Từ khi theo Hoàng đế tiến vào cung yến, Quý phi vẫn không nói nói một lời, ngược lại khiến Mạc Cửu Khanh có chút ngạc nhiên. Nhưng khi Quân Diễm Thần tiến vào phòng yến hội, Quý phi liền nhìn Quân Diễm Thần với dáng vẻ như muốn cự tuyệt lại như muốn mời chào, tâm tình trong ánh mắt đầy ý vị sâu xa.

Nhìn quần thần ăn uống, Quý phi chợt tiến tới bên tai Hoàng đế nói mấy câu.

"Ái phi của trẫm nói, để ăn mừng đệ đệ trở về nàng đặc biệt chuẩn bị ca vũ. Cũng nhân cơ hội này, các khanh cùng nhau thưởng thức đi." Hoàng đế giờ tay lên, cung yến vốn náo nhiệt liền trở nên tĩnh lặng.

Mà Hoàng đế vừa mới dứt lời, quan lại các kiểu liền nhất tề vỗ tay, chờ đợi vũ điệu được biểu diễn.

Mạc Cửu Khanh thấy vậy, hơi nhích miệng. Tình cảnh này giống hệt năm đó nàng thi hành nhiệm vụ, giả dạng làm tình nhân của một cái phú thương, xem ra kịch tình nhân cổ đại cung đấu cũng không khác biệt lắm.

Đợi lát nữa đại khái sẽ là tiểu thư của các nhà quan gia tranh nhau biểu diễn đây.

Quá sức nhàm chán song nàng mặt dày mày dạn ăn uống miễn phí trong nhà Bạch Ngao Tuyết, lại thấy băng sơn mỹ nhân Bạch Ngao Tuyết này đi xem màn nhìn kịch cung đấu kia, khiến nàng hoảng sợ không nhẹ.

Nàng chỉ nhớ rõ băng sơn mỹ nhân Bạch Ngao Tuyết kia nghiêm trang nói gì đó như: Nếu ta cũng chuyển kiếp, sẽ không sợ không đấu lại những nữ nhân âm hiểm kia.

Đang lúc Mạc Cửu Khanh suy tư thì một nam nhân cao ngạo ngồi ở phía dưới vị trí của Hoàng đế, một tay chống cằm, một tay vịn trên ghế, mắt phượng mang theo tà khí không chút biểu tình nhìn Mạc Cửu Khanh.

Sau đó nam nhân liền thu hồi tầm mắt, ánh mắt lại hơi đổi. Một động tác nhỏ như vậy, lại bị vị Quý phi bên cạnh Hoàng đế thấy rõ ràng.

Từ lúc Quân Diễm Thần tiến vào phòng yến hội, tầm mắt của nàng ta vẫn không rời khỏi hắn, tự nhiên cũng nhìn thấy hành động dứt khoát nhìn như tùy ý kia của Quân Diễm Thần nhưng kì thực lại là động tác cố ý.

Nàng ta biết Quân Diễm Thần đã nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ hắn chưa từng liếc nhìn bất kì một nữ nhân nào, ngay cả chính nàng hắn cũng không để trong mắt. Nhưng hôm nay hắn lại chủ động nhìn nữ tử kia, trong lòng không khỏi thêm phần ghen ghét.

Trong phòng yến hội, vũ nương có dáng múa uyển chuyển xinh đẹp khiến mọi người chăm chú nhìn đến mê mẩn, nhưng trong lòng mỗi người lại có tâm tư khác nhau.

Kết thúc màn biểu diễn của vũ nương, trăm quan đều vỗ tay khen hay. Không khí càng trở nên sôi nổi, Quý phi quyết không thể để cho nó lại chìm xuống, nàng chợt nảy ra một ý, nói: "Hoàng thượng, thần thiếp thấy mọi người đều rất thích màn biểu diễn này, cũng tin gia quyền của các vị đại thần đây đều đã chuẩn bị trở tài, không bằng để cho mọi người cùng biểu diễn đi?"

Hoàng đế vừa nghe Quý Phi nói, nhìn đám thần tử phía dưới cất lời: "Ý của chúng ái khanh như thế nào?"

Chúng đại thần vốn đã sớm có chuẩn bị, vừa nghe xong lời này lại càng thêm cao hứng. Bọn họ mang theo gia quyền tới tham dự cung yến giả như mà được Ngũ vương gia coi trọng thì bất kể là thăng quan tiến chức hay là tiền đồ sau này đều vô cùng rộng mở.

Nếu như không được Ngũ vương gia nhìn trúng thì cũng có thể xem xét một mối tốt với con em quan gia tốt.

Dĩ nhiên có thể một bước lên trời làm Phượng hoàng vẫn là tốt hơn hết, đại thần nào không ôm tâm tư như thế mà mang theo gia quyền đến đây. Đương nhiên cũng biết trước phải phô diễn tài nghệ rồi.

"Ý của tiểu đệ sao nào?" Cho dù hỏi đại thần chỉ là hình thức nhưng Hoàng đế cũng không quên hỏi ý Quân Diễm Thần, hiển nhiên cái hỏi Quân Diễm Thần này chính là lời hỏi thăm.

Quân Diễm Thần không đếm xỉa tới câu hỏi vừa rồi của Hoàng thượng, hần quét mắt một lượt rồi dường như phát hiện ý nghĩa trong lòng quan lại nên trong ánh mắt càng thêm sự cao ngạo và ý cười giễu thế nhân.

"Mọi việc Hoàng huynh cứ làm chủ." Cười tà một tiếng, Quân Diễm Thần thu hồi ánh mắt rồi nói.

Hoàng đế nghe Quân Diễm Thần nói như vậy thì cũng đồng ý với chủ ý của Quý phi, để một loạt tiểu thư của đám quan lại đi chuẩn bị.

Mạc Cửu Khanh thấy các tiểu thư đều đi chuẩn bị, ở chỗ nữ quyến chỉ còn lại phu nhân của các vị đại thần và một mình nàng ngồi yên vị trí cũ không nhúc nhích.

Đáp trả một loạt những ánh mắt tò mò cùng thương hại xung quanh, Mạc Cửu Khanh làm như không thấy, đôi mắt nàng rũ xuống khiến mọi người không ai thấy rõ biểu tình lúc này của nàng.

Bây giờ thứ nàng cần chỉ là kết quả...

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngốc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: Chư Phật Tà Ma Khó Xâm Phạm

Dịch: Crescent Moon + Mã Phương Linh

Biên: Mã Phương Linh

Không lâu sau, các vị tiểu thư tiến lên biểu diễn, văn võ bá quan cũng nghiêm túc thường thức, hoạt động cung yến biến tướng thành buổi xem mắt, chỉ cần hai nhà để mắt lẫn nhau, đối với con đường thăng tiến cũng sẽ được tương trợ, dĩ nhiên là phải tới cửa cầu hôn bái phỏng linh tinh nữa.

Mạc Cửu Khanh mới liếc mắt đã nhìn ra vẻ che đậy, mặc dù không thích những việc này, nhưng nếu không phải vì mục đích của chuyến đi, nàng nhất định sẽ không tới chỗ như thế.

"Cửu Khanh, ăn nhiều một chút đi." Mạc Hạo Thiên thấy Mạc Cửu Khanh vẫn cúi đầu, cho là Mạc Cửu Khanh không được thoải mái liền lên tiếng nói.

Mạc Cửu Khanh vừa nghe Mạc Hạo Thiên nói, khẽ ngẩng đầu nhìn Mạc Hạo Thiên đáp: "Đa tạ phụ thân, chỉ là Cửu Khanh hiện giờ không đói bụng."

Vừa dứt lời, nàng đang định cúi đầu, đột nhiên thấy trên đài cao phía xa kia, nam nhân ánh mắt tà mị vừa liếc mình một cái.

Thấy vậy, Mạc Cửu Khanh liền trực tiếp nhìn thẳng Quân Diễm Thần. Từ cặp mắt phượng bán thiêu, nàng cũng phần nào đoán ra nam nhân này chính là người mà mình đã gặp ở Chiết Tử viện kia.

Nhưng mà... khi đó vì sao hắn phải mang mặt nạ?

Chỉ trong chốc lát, Mạc Cửu Khanh đã thu hồi ánh mắt, nhưng cũng trong nháy mắt khi nàng cúi đầu liền phát hiện một ánh mắt đầy địch ý nhìn mình, ánh mắt như tia lửa, nàng muốn vờ như không phát hiện cũng rất khó.

Lại nghĩ, bản thân nàng từ khi tới đây không biết từ lúc nào đã tự rước phiền toái cho mình.

Nghĩ như vậy, Mạc Cửu Khanh cũng hơi hốt, cong môi cười một tiếng. Đường cong mang theo sự giễu cợt cùng cao ngạo, trong đôi mắt hoa đào hẹp dài lóe lên ánh sáng khó lường.

Cung yến lần này, thật đúng là ai ai cũng đều có thể thấy được, đối diện nàng là một đạo ánh mắt chán ghét. Mạc Cửu Khanh không hề né tránh nhìn sang thì thấy một nam tử diện mục tuấn tú, trong ánh mắt mang theo vài phần chán ghét nhìn nàng.

Nàng không hiểu mình từ khi nào đã đắc tội với nam nhân ấy khiến người ta nhìn mình như vậy. Mạc Cửu Khanh không khỏi đưa tay sờ sờ mặt mình, nàng cho rằng trên mặt mình dính thứ gì đó. Đang lúc Mạc Cửu Khanh nghi ngờ, phía giữa cung yến chậm rãi xuất hiện một thân ảnh uyển chuyển, tay áo nhẹ nhàng như nước, dung nhan được che kín bởi chiếc khăn, chiếc eo nhỏ lác lư qua lại, kỹ thuật rất điêu luyện, mang theo vài phần uyển chuyển vừa xấu hổ lại vừa hấp dẫn.

Mạc Cửu Khanh vừa nhìn đã biết rõ người trên sân kia là ai. Nàng đã sớm ngờ tới Mạc Uyển Uyển cũng đã có chuẩn bị nhưng không nghĩ tới Mạc Uyển Uyển lần này lại có chút thủ đoạn.

Từ Tô thăm dò được Tô Liên cùng Mạc Uyển Uyển bỏ ra rất nhiều tiền để mua Bế Nguyệt La, sau khi bệnh dị ứng phấn hoa được chữa khỏi thì khuôn mặt trở nên hồng phấn là sự thật.

Bé Nguyệt La, loại vật này ở Linh Nam đã ít lại càng ít. Chỉ một lượng nhỏ đã có thể bán ra ngàn vàng. Lần này Tô Liên và Mạc Uyển Uyển mua là để chữa trị dung nhan, dĩ nhiên là dùng không ít ngân lượng. Cũng phải nói, những việc này chẳng lẽ Mạc Hạo Thiên lại không biết sao.

Gia sản trong phủ tướng quân, chỉ sợ cũng sớm bị hai mẹ con Tô Liên và Mạc Uyển Uyển này làm cho tiêu tán thôi.

Nàng bây giờ thật sự rất muốn xem đến lúc Mạc Hạo Thiên biết tài sản mà mình khổ cực tích góp bị hai mẹ con này tiêu xài phung phí thì sẽ ra sao.

Mới chỉ nghĩ đến thôi mà nàng đã cảm thấy rất hưng phấn.

Hơn nữa nàng cũng tin rằng thời điểm này nhất định không còn xa. Lần này nàng để Từ Tô và Hồi Oanh hầu hạ Tô Liên, thứ nhất chính là vì không để cho Tô Liên đánh chủ ý lên hai người bọn họ, thứ hai chính là để Hồi Oanh hành động thêm thuận tiện.

Chỉ cần có thể tìm được sổ sách của Tô Liên, nàng tin rằng có thể một bước khiến địa vị của Tô Liên trong phủ tướng quân trở nên suy bại.

"Mạc Tướng Quân, kỹ thuật nhảy của Mạc đại tiểu thư đây thật là ưu mỹ nha. Mạc Tướng Quân có nữ nhi tài nghệ như vậy, thật là có phúc." Một viên quan ngắm nhìn đáng múa uyển chuyển của Mạc Uyển Uyển, tự đáy lòng khen ngợi, nói.

Mạc Cửu Khanh cũng thấy khăn che mặt của Mạc Uyển Uyển đã bay xuống, nghĩ đến nàng ngay từ đầu cũng chưa có ý định muốn thu lại, chẳng qua là vì có thể để nắm bắt tốt tâm tư của nam nhân nên mới dùng đến khăn che mặt, bây giờ nàng đã đạt được mục đích, đương nhiên muốn bỏ nó xuống rồi.

Chờ màn che vũ khúc của Mạc Uyển Uyển buông xuống, toàn trường phát ra tiếng vỗ tay vang dội, mà Mạc Uyển Uyển cũng dừng lại trong phòng yến hội, cúi chào mọi người đồng thời rất kiêu hãnh mà tiếp nhận những lời ca ngợi xung quanh.

Mạc Uyển Uyển đứng trong phòng thấy mọi người tâm tư đều dồn cả vào mình. Nàng liếc Mạc Cửu Khanh một cái, trong ánh mắt mang theo vài phần khiêu khích cùng ác ý.

Mạc Cửu Khanh thấy vậy, chỉ cười lạnh một tiếng. Nàng sớm biết Mạc Uyển Uyển nhất định có quỷ kế nhưng bây giờ xem ra, quỷ kế như vậy vẫn còn quá thấp kém.

Muốn bêu xấu nàng ở chỗ này sao? Nếu là Mạc Cửu Khanh trước kia, chỉ sợ đã bị mọi người cười nhạo, nhưng nàng bây giờ, lại há dễ dàng để kẻ khác chế giễu!

"Nhảy rất hay, đặc sắc!" Trên đài cao Hoàng thượng nhìn Mạc Uyển Uyển cũng cao giọng ca ngợi.

Mạc Uyển Uyển vừa nghe Hoàng đế ca ngợi thụ sủng nhược kinh quý xuống đất nói: "Thần nữ đa tạ Hoàng thượng ngợi khen."

"Đứng lên đi, trẫm thấy ngươi rất lạ, không biết vị ái khanh nào có nữ nhi ưu tú như vậy?" Quân Triệt Miểu nhìn Mạc Uyển Uyển đầy nghi hoặc hỏi.

Mạc Hạo Thiên vừa nghe Hoàng đế hỏi, lập tức đứng lên nói: "Hồi bẩm Hoàng thượng, tiểu nữ bất tài chính là nữ nhi của mặt tướng."

Quân Triệt Miểu vừa thấy Mạc Hạo Thiên đứng dậy, gật gật đầu nói: "À... Hóa ra là nữ nhi của Mạc ái khanh, nói mới nhớ khi còn nhỏ trẫm đã gặp An Hợp quận chúa rồi!"

Đối với gia đình Mạc Hạo Thiên, Quân Triệt Miểu không biết rõ lắm. Chỉ biết là khi còn bé phụ hoàng từng ngự ban cho đích nữ của Mạc Hạo Thiên là An Hợp quận chúa, cũng bởi năm đó nẫu hậu bị địch bắt, Mạc Hạo Thiên cứu giả có công được phụ hoàng ban thưởng. Hắn cũng là khi còn nhỏ gặp mặt đứa trẻ mập mạp đó một lần, sau đó vợ cả của Mạc Hạo Thiên mất, nữ nhi cũng dần trở nên mờ nhạt trong mắt mọi người. Từ đó, hắn cũng không nghe tin gì nữa.

Sau đây lại nghe nói là bị ngốc, nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều, bây giờ nhìn lại, không phải là rất tốt hay sao.

Quân Triệt Miểu không biết chính lời nói của mình đã khiến cho bầu không khí vốn dĩ vui vẻ trong sân trở nên gượng gạo.

Mạc Hạo Thiên cũng không ngờ hoàng thượng lại nói như vậy, cũng biết là hoàng thượng sẽ không hỏi đến những việc trong nhà đại thần, nhưng không nghĩ tới hoàng thượng đến ngay cả nữ nhi của mình ngốc nghếch cũng không hề biết.

Loại tình cảnh này hiện tại có thể nói là khó khăn đến cực điểm.

Mạc Uyển Uyển vốn quý trên nền đất nghe được Quân Triệt Miểu nói, khóe miệng lộ ra ý cười kiêu ngạo, có chút lúng túng không biết nên thể hiện biểu tình của mình như thế nào.

Nếu như bây giờ không chịu thừa nhận mình là đứa ngu ngốc chết tiệt đó, thì thân phận của nàng ta cũng sẽ bị cười nhạo, bao nhiêu năm nay, nàng đã quên mất mình thực sự không phải là đích nữ, vốn dĩ kẻ đó rất ngốc, mọi người cũng nhanh chóng thay đổi vị trí sang nàng, bây giờ đứa ngốc này đã không còn ngốc nữa, lại còn đi theo đến yến hội, như thế này nàng biết phải biểu hiện ra sao?

Mạc Uyển Uyển mở miệng, vừa định nói thì bỗng có một giọng nói thanh nhã xuất thần từ trong sân truyền đến.

"Hoàng thượng lần này nói sai rồi, An Hợp quận chúa không phải là vị tiểu thư này."

Vốn dĩ Mạc Cửu Khanh định đợi Mạc Uyển Uyển nói xong thì bản thân mới xuất hiện, đúng là không thể ngờ được giữa đường lại xuất hiện Trình Giáo Kim(*)

(*) Ý tác giả là dựa theo câu tục ngữ của người Trung Quốc “Bán lộ sát xuất cá Trình Giáo Kim” chỉ kẻ hoach đã tính toán kỹ càng đang thực hiện thì tự nhiên xuất hiện kẻ không liên quan phá đám làm hỏng việc. Bản thân Trình Giáo Kim là một danh tướng thời Đường Cao Tông, được coi là một trong những đại tướng công thần khai quốc.

Không khỏi nhìn về phía nam tử đang nói chuyện, từ phía nàng có thể nhìn thấy góc mặt nghiêng của nam tử đó, thấy nam tử đó đang ngồi bên dưới Quân Triệt Miếu, thân mình hần vận trường bào sắc xanh đen phẳng phát nét thân tiên giáng trần.

Dung nhan đang mang bệnh có chút trắng xám nhưng dưới ngọn đèn chiếu rọi hần như được phủ thêm một tầng ánh sáng rực rỡ. Đôi môi mỏng vì mang bệnh nên có chút nhợt nhạt, nhưng không hề ảnh hưởng đến vẻ tuấn tú của hần, trái lại càng tôn thêm vẻ dịu dàng, ôn nhuận.

Đúng lúc ấy nét mặt hần mang theo ý cười, con ngươi hẹp dài khẽ cong lên nửa có nửa không liếc nhìn Mạc Cửu Khanh.

Một cái liếc nhìn qua khiến Mạc Cửu Khanh có chút hốt hoảng, nam nhân này cứ như vậy vững vàng ngồi trên ghế, giống như mị ảnh trong đêm tối, giống như đang làm lu mờ ánh trăng, hần chỉ cần ngồi như vậy cũng khiến chư thần tà ma khó xâm phạm, dung nhan ôn hòa mơ hồ trong ánh đèn đuốc, khiến người ta có cảm giác hần đang thấu hiểu cả cõi ta bà(**)

(**)Cõi ta bà: Là một thuật ngữ trong Phật giáo, cõi ta bà không chỉ là một thế giới ta đang ở mà nó bao gồm cả ba nghìn đại thiên thế giới trong phạm vi hóa độ của Phật Thích Ca Mâu Ni.

Nam nhân này khiến nàng có cảm giác quen thuộc khó tả, giống như đã từng quen biết từ trước, nhưng là từ lúc nào thì không thể tìm ra được trong hồi ức của tiền thân.

Quân Triệt Miếu đang ngồi trên cao vừa nghe thấy lời nói của nam nhân đó, hơi ngẩn người rồi nói: “Ồ....chẳng lẽ là trẫm nhìn nhầm?”

“Bẩm hoàng thượng, nữ tử này chính là nữ nhi lớn nhất nhà thần Mạc Uyển Uyển, An Hạp quận chúa mà hoàng thượng nói là nữ nhi thứ hai Mạc Cửu Khanh, Cửu Khanh còn không mau qua đây bái kiến hoàng thượng.” Mạc Hạo Thiên vừa nghe Quân Triệt Miếu nói như vậy bèn mau chóng giải thích.

Mạc Cửu Khanh khi nghe thấy Mạc Hạo Thiên nhắc đến mình, trong con ngươi hoa đào nhỏ nhắn lóe lên ánh sáng lung linh, môi cong khẽ cười, ba phần cười mở, bảy phần lạnh nhạt.

Gương mặt lấp lánh phản trang điểm, tuy nhìn qua có vẻ yếu đuối nhưng lúc đứng lên lại thấy rất mạnh mẽ, khi bước đi dường như mang theo cả gió bão dưới chân, vừa hào hiệp lại bất kham.

Những nữ tử bình thường, lúc bước đi thường giống như đạp lên hoa cỏ, đi rất cẩn thận, đoan trang, nhưng bước đi của Mạc Cửu Khanh bất luận là ở chỗ nào đều theo ý mình, nhìn qua có vẻ thiếu lễ độ, nhưng dù sao thấy cũng rất vui mắt.

Không để ý ánh mắt của mọi người xung quanh là kinh ngạc hay trào phúng, Mạc Cửu Khanh mỉm cười ngẩng đầu đi thẳng vào giữa phòng yến hội, chỉ vừa ngẩng đầu liền chạm vào tầm mắt của Quân Diễm Thần đang ngồi phía trên.

Bốn mắt chạm nhau, một tà mị lạnh lùng, một mỉm cười bất kham.

Thời khắc này không khí dường như bị đóng băng.

Mạc Cửu Khanh nhìn thẳng vào Quân Diễm Thần, chỉ là người lần này so với lần gặp gỡ thứ hai trước đây ở bên ngoài viện Chiết Tự có vẻ tà mị hơn nhưng tuyệt đối không thể nhận nhầm người được.

Dường như khiến tất cả mọi người xung quanh đều trở thành kẻ làm nền.

Quân Diễm Thần nhìn Mạc Cửu Khanh, đột nhiên môi nở nụ cười, tiếng nói trầm thấp nặng nề ở bên tai, mị âm gợi cảm giác như vừa mới tỉnh ngủ.

Mạc Cửu Khanh nhíu mày nhìn Quân Diễm Thần, nàng lập tức đi đến giữa sân, duỗi đôi tay gầy mảnh tinh tế ra vén gấu váy lên, khom gối quỳ xuống mặt đất nói: “Thần nữ Mạc Cửu Khanh tham kiến hoàng thượng! Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế vạn tuế.”

Ngữ điệu thánh thót mà mạnh mẽ, có chút lạnh lùng, buồn bình, mang vẻ trầm khàn mê hoặc lòng người của kẻ đã lâu ngày không được nói chuyện, chỉ cần nghe vào trong tai là thấy vô cùng giòn giã.

Giọng nói vừa mạnh mẽ vừa lạnh lùng như vậy, nghe thế nào cũng không hề giống ngữ điệu của một kẻ ngốc nghếch.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 32: Thì Ra Người Thật Sự Ngốc

Dịch: Crescent Moon

Biên: Mã Phương Linh

Mạc Cửu Khanh vừa dứt lời, nhất thời trong phòng yên hội không ai nói gì, ngay cả Hoàng đế Quân Triệt Miểu trên đài cao cũng sửng sốt vì sự xuất hiện đầy bất ngờ của Mạc Cửu Khanh.

"A... A... Người chính là An Hợp quận chúa, năm đó trăm từng gặp khi người còn nhỏ, thật không thể ngờ qua nhiều năm đã trở thành thiếu nữ xinh đẹp yêu kiều như vậy. Quân Triệt Miểu mặc dù có chút kinh ngạc nhưng vẫn rất nhanh phản ứng lại, nhìn Mạc Cửu Khanh đầy cảm thán nói.

"Mau mau bình thân, không cần đại lễ này." Không đợi Mạc Cửu Khanh nói, Quân Triệt Miểu lại một lần nữa mở miệng.

"Đa tạ Hoàng Thượng," Mạc Cửu Khanh nghe Quân Triệt Miểu nói xong cũng lễ phép đứng dậy.

Thực lòng mà nói, nàng trước nay chưa từng nghĩ đời này sẽ phải vì ai mà quỳ xuống, cho dù lúc trước gia nhập tổ chức từng gặp qua bao cảnh tượng đầu rơi máu chảy cũng không hề nghĩ rằng mình phải quỳ trước mặt ai.

Còn lần này, nàng không có lựa chọn nào khác.

Đây là dị thế, khắp nơi đều là cạm bẫy và lòng người hiểm ác, nàng bây giờ không có chỗ để dựa vào, nếu ngay cả đương kim Hoàng thượng cũng dám đắc tội thì chẳng thà nàng chết quách đi cho rồi.

Hơn nữa, nhìn ngũ vương gia Quân Diễm Thần kia cũng không phải là người có thể động vào, nếu mình làm cho ca ca hấn tức giận, không cần Hoàng đế động tay, chỉ sợ ngũ vương gia này đã đi trước một bước định đoạt kết cục cho mình.

Quân Diễm Thần cho nàng cảm giác quá mức nguy hiểm, nam nhân này vừa nhìn đã biết hấn cất giấu thật nhiều bí mật, người như vậy càng không thể trêu chọc.

Nếu muốn sống lâu thêm một chút, sau này cần phải phóng khoáng hơn, nàng cần phải tránh xa nam nhân này cho dù hấn rất ưu tú.

Mặc kệ hấn ưu tú đến đâu, nàng đều không thể xem nhẹ hấn.

"Vài năm nay Mạc tướng quân đã cất giấu nữ nhi bảo bối kỹ quá, ngay đến trăm cũng không có duyên được gặp lại, lần này cuối cùng cũng cam lòng chịu đưa nữ nhi bảo bối ra rồi." Quân Triệt Miểu kỹ càng đánh giá Mạc Cửu Khanh một phen, sau đó cao hứng nói.

Mạc Cửu Khanh nghe Quân Triệt Miểu nói xong khuôn mặt lạnh lẽo mang theo vài phần điềm tĩnh, nếu nhìn kỹ có thể phát hiện bên trong đôi mắt hoa đào có chút gọn sóng mang ý châm chọc.

Mạc Hạo Thiên nghe Quân Triệt Miểu nói xong cũng hơi lúng túng, hấn không thể nói nữ nhi mình là kẻ ngốc suốt mười năm nay đến bây giờ mới khỏi.

Nếu nói vậy, chỉ sợ tướng quân công chính vô tư như hấn cũng sẽ bị người trong thiên hạ chế nhạo.

"Xem ra... sự hiểu biết của hoàng huynh so với ta còn nông cạn." Quân Diễm Thần một mực không lên tiếng, bỗng nhiên hấn thoáng chùng mắt nhìn khuôn mặt của Mạc Cửu Khanh, giống như lơ đãng nói.

Mạc Cửu Khanh vẫn luôn nhìn vào mấy khuôn mặt trên đài cao, tự nhiên quay qua thấy Quân Diễm Thần đang nhìn mình ánh mắt đầy trêu người.

Nghe Quân Diễm Thần nói như vậy, Mạc Cửu Khanh không khỏi nhún mày.

Tuy rằng trong lòng không rõ lắm vì sao nam nhân này phải nói như vậy, nhưng mặc kệ nam nhân này sau đó sẽ nói gì, nàng vẫn theo đường đã dự liệu, bất kể như thế nào, tình cảnh này dù không muốn tiếp nhận cũng phải tiếp nhận.

"Ồ... Tiểu đệ vì sao nói như vậy? Chẳng lẽ là trăm bỏ lỡ cái gì?" Quân Triệt Miểu nghe Quân Diễm Thần nói xong không khỏi nghi hoặc nhìn Quân Diễm Thần.

Quân Diễm Thần nghe Quân Triệt Miểu nói xong thân thể có chút lay động, nghiêng người tựa vào ghế, mái tóc đen mềm mại xoa xuống khẽ phát sáng dưới ánh trăng.

"Như vậy thì để Mạc nhị tiểu thư giải thích với hoàng huynh đi."

Lời nói của Quân Diễm Thần tựa như một quả bom vô thanh vô tức đặt ở trong hội yến này, trong nháy mắt làm cho bầu không khí trong yến hội như xào trên lửa nóng.

Đây chính là chuyện kỳ lạ, thiên hạ này chưa từng có ai có thể làm cho Ngũ vương gia tự mình mở miệng nói chuyện đấy! Cả thiên hạ hôm nay cũng không có nữ tử nào có thể làm cho Ngũ vương gia nhìn vừa mắt.

Nhưng Mạc Cửu Khanh này không khỏi làm Ngũ vương gia phải nói chuyện, hơn nữa còn khiến Ngũ vương gia nhìn thẳng vào nàng!

Loại chuyện như thế này chẳng ai nghĩ là có thể xảy ra.

Quân Triệt Miểu nghe Quân Diễm Thần nói xong, gương mặt đỏ dần đầy vẻ nghi hoặc, vốn dĩ tưởng rằng đó chỉ là tin đồn thất thiệt nhưng không ngờ nó lại là sự thật.

Mạc Hạo Thiên này cũng thật là, xảy ra chuyện như vậy mà âm thầm không hề nói câu nào, làm cho hắn không chú ý, bây giờ thành bộ dạng như thế này, thật sự rất gượng gạo.

"Cái này... Trăm thật là không rõ ràng lắm" Quân Triệt Miểu không khỏi lúng túng cười nói.

Mạc Cửu Khanh từ lúc nghe Quân Diễm Thần nói, đầu óc cũng đã bắt đầu hoạt động nhanh, kế tiếp mình nên làm như thế nào?

"Khỏi bẩm Hoàng Thượng, việc ngũ vương gia nói là có thật, lúc Cửu Khanh lên năm tuổi từ trên lầu ngã xuống bể đầu, trong đầu động lại một khối máu đông cho nên mới dẫn đến sự việc Cửu Khanh ngu dại nhiều năm như vậy, nghĩ đến mọi người cũng rất tò mò Cửu Khanh vì sao bỗng nhiên lại hết bệnh, là vì trước đó không lâu Cửu Khanh đi ngắm hoa, không cẩn thận từ đình nghỉ mát ngã xuống, trùng hợp đập vào đầu, tỉnh lại người thanh minh hơn rất nhiều, phụ thân cũng mời đại phu đến xem, nói Cửu Khanh hiện tại đã khỏe mạnh rồi." Khi Quân Triệt Miểu vừa nói dứt lời, nàng vội mở miệng giải thích.

Quân Triệt Miểu cùng mọi người ở đây nghe Mạc Cửu Khanh nói xong cũng gật đầu. Thậm chí không nghĩ đến nguyên nhân như vậy lại có thể khiến Mạc Cửu Khanh khôi phục khỏe mạnh.

Nhưng những gì xảy ra trong đó lại không thể nào nói rõ ràng được.

"Đã xảy ra chuyện như vậy, vậy mà trăm không biết, những năm này người thật sự chịu khổ rồi." Quân Triệt Miểu nghe Mạc Cửu Khanh nói xong cũng cảm thán nói.

Cái này thật đúng là tạo hóa trêu người.

"Không khổ cực, trong phủ phụ thân bảo mẫu đều rất tốt với Cửu Khanh, không có gì chịu khổ." Mạc Cửu Khanh lắc đầu, mỉm cười nói.

Phảng phất giống như trong con mắt tinh quang mang theo vài phần sáng chói, khuôn mặt tái nhợt dưới ngọn đèn dầu gần như trong suốt, nhưng thân thể vẫn đứng thẳng tắp không có một tia uốn lượn, lộ ra nồng đậm quật cường và cứng cỏi.

"Không khổ cực là tốt rồi không khổ cực là tốt rồi, Mạc Tướng Quân có thể có một nữ nhi hiểu chuyện như vậy, thật là phúc đức ba đời." Quân Triệt Miểu nhìn Mạc Cửu Khanh than thở nói.

Mạc Hạo Thiên cũng không ngờ Mạc Cửu Khanh sẽ nói như vậy, trong lòng cảm kích Mạc Cửu Khanh đã bảo vệ mình, lại cũng tự trách bản thân đã đối đãi sơ sẩy với Mạc Cửu Khanh.

"Thần cũng rất vui mừng, có thể có Cửu Khanh nữ nhi hiểu chuyện như vậy." Nhìn về phía Quân Triệt Miểu bái lạy, Mạc Hạo Thiên vui mừng nói.

"Tốt rồi, thân thể Cửu Khanh cũng vừa khôi phục, mau trở về ngồi, phải nghỉ ngơi thật nhiều mới được." Quân Triệt Miểu gật gật đầu, tự nhiên không hề xem nhẹ khuôn mặt tái nhợt của Mạc Cửu Khanh.

"Đa tạ Hoàng Thượng." Mạc Cửu Khanh cùng Mạc Hạo Thiên đồng thời nói ra.

Dứt lời, Mạc Cửu Khanh về chỗ ngồi, còn Mạc Uyển Uyển vẫn luôn bị hoàng thượng ngoái lại cũng đi theo bước chân Mạc Cửu Khanh tới chỗ ngồi của mình, nắm chặt tay được giấu trong ống tay áo.

Vốn dĩ... Hôm nay sẽ là thời điểm nàng đại xuất danh tiếng, lại bị tiểu tiện nhân Mạc Cửu Khanh này đến phá rối! Không chỉ một lần mà tất cả những việc có sự xuất hiện của Mạc Cửu Khanh đều không đem lại kết quả như mình mong muốn, bây giờ đến cả phụ thân cũng không coi trọng nàng như trước, tất cả đều là tại Mạc Cửu Khanh.

Oán hận liếc nhìn Mạc Cửu Khanh, lại phát hiện Mạc Cửu Khanh cũng đang nhìn mình, trong đôi mắt như ngọn lửa mang theo sự chế nhạo cùng khắc nghiệt.

Bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chú, trong lòng Mạc Uyển Uyển không khỏi run lên, trừng mắt liếc Mạc Cửu Khanh rồi rất nhanh quay đầu đi.

Vừa rồi nhìn ánh mắt của Mạc Cửu Khanh thật đáng sợ, căn bản không có một tia từng là ngu dại, ánh mắt lạnh lẽo khắc nghiệt như băng, cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy Mạc Cửu Khanh giống như một sát thủ vô cảm như vậy.

Nhận thức được chính mình bị dọa sợ, Mạc Uyển Uyển quay đầu nhìn về phía Mộ Thanh Chi ở đối diện, hai người tâm tư khác nhau gật đầu, về sau hết thảy quay về bình tĩnh.

Vừa rồi thời điểm đang chuẩn bị tài nghệ, các nàng cũng đã thương lượng đối sách tốt rồi, chỉ cần nhìn Mạc Cửu Khanh bị bêu xấu!

Không cần biết tại sao ngày hôm nay nàng ta lại được hoàng thượng tán thưởng, nhưng chỉ cần ở đây biểu diễn tài nghệ thì nàng ta sẽ bị bề mặt, thì nàng ta vẫn cứ là đứa ngốc nghếch Mạc Cửu Khanh như thường.

"Hoàng Thượng, Thanh Chi có một chuyện muốn thỉnh cầu." Vốn định chờ trận biểu diễn tài nghệ tiếp theo, nhưng Quân Triệt Miểu nghe có tiếng người nói, không khỏi nhìn về phía giọng nói kia.

Nhìn Thanh Chi, Quân Triệt Miểu có chút nghi hoặc, đối với những tiểu thư quan gia này lớn lên đều giống nhau như đúc khiến hắn không nhớ được.

"Hoàng Thượng, đó là tiểu nữ nhi của Mộ Thừa tướng, có quan hệ rất tốt với thần thiếp." Quý phi ngồi bên cạnh nhìn bộ dáng của Quân Triệt Miểu đã biết rõ Hoàng Thượng đại khái là không nhớ được Mộ Thanh Chi, nhỏ giọng giải thích nói.

Quân Triệt Miểu nghe ái phi của mình nói xong khuôn mặt cũng không còn căng thẳng nói: "Người nói người có cái gì cần thỉnh cầu?"

"Diệp lão tiên sinh chính là Đế sư đương triều được kính yêu nhất, tuy rằng ẩn cư đã lâu nhưng thanh danh tiên sinh vẫn luôn được lưu truyền, lúc trước Diệp lão tiên sinh dùng hoa đào đề danh qua thơ từ, hôm nay Thanh Chi muốn mời tất cả tiểu thư quan gia ở đây dùng hoa đào làm dẫn, đến ghi vài câu thơ từ, Hoàng Thượng người xem như vậy có thể chứ?" Mộ Thanh Chi cẩn thận từng li từng tí nói.

Phương pháp này là nàng cùng Mạc Uyển Uyển nghĩ ra, đề nghị như vậy nhìn như không nhằm vào bất luận kẻ nào, nhưng Mạc Cửu Khanh nếu đáp không được, đến lúc đó bị chê cười cũng không liên quan chuyện của các nàng.

Vừa rồi nàng cũng nghe Uyển Uyển nói, Mạc Cửu Khanh từ khi không ngốc lại luôn dùng thân phận đích nữ đến áp chế Uyển Uyển, còn không cho Uyển Uyển tới gặp huynh trưởng mình.

Càng nghe Mạc Uyển Uyển nói xong nàng lại càng phát sinh khí, không khỏi nghĩ cách giáo huấn Mạc Cửu Khanh, làm cho nàng từ tốt thành trò cười cho thiên hạ!

Quân Triệt Miểu nghe Mộ Thanh Chi nhắc tới thầy của mình, không nhịn được cười một tiếng nói: "Đề nghị này tốt! Nếu người nào ghi thơ từ tốt, trăm sẽ đem thơ từ đưa cho lão sư, đề nghị này trăm chuẩn."

Không lâu sau tiểu thái giám đưa đến giấy và bút mực, đem từng cái giao tận tay cho các tiểu thư quan gia, đã đến tay Mạc Cửu Khanh, tiểu thái giám không khỏi có chút do dự.

"Hoàng Thượng, thần nữ có một thỉnh cầu, thơ từ này để cho thần nữ làm đi, muội muội vừa mới khôi phục sức khỏe, thân thể suy yếu, đồng thời những năm gần đây, đã bỏ lỡ rất nhiều cơ hội được học tập, giống như thơ từ, chỉ sợ có chút khó khăn." Mạc Uyển Uyển nhìn Mạc Cửu Khanh đầy vẻ thương hại và gây khó dễ.

Nàng cho rằng, chỉ cần mình nói như vậy mọi người sẽ cảm giác được mình khéo hiểu lòng người, như vậy ngược lại càng có thể khiến mọi người nghi hoặc Mạc Cửu Khanh.

Nhưng Mạc Uyển Uyển đã quên rằng có những lúc nhiều khi tốt quá lại hóa dở.

"Uyển Uyển, lão xược! Ngồi xuống." Mạc Hạo Thiên thật không ngờ Mạc Uyển Uyển sẽ làm như vậy, không khỏi lên tiếng quát lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 33: Ta Chỉ Muốn Công Bằng

Dịch: Crescent Moon

Mạc Uyển Uyển hiển nhiên không dự liệu được những điều mình nói ra lại trở nên sai lệch, nhìn đáng vẻ tức giận của Mạc Hạo Thiên, Mạc Uyển Uyển không khỏi lên tiếng khóc lóc nói: "Phụ thân... Uyển Uyển chỉ muốn trợ giúp muội muội..."

"Lão xược! Thật sự là to gan, An Hạp quận chúa không nói gì, người chỉ là một thứ nữ* có tư cách gì thay An Hạp quận chúa quyết định?" Lúc Mạc Uyển Uyển dùng sức gạt ra nước mắt, giọng nói bên nhon bỗng nhiên lên tiếng nói.

(*thứ nữ: Đứa con gái sinh sau)

Mạc Cửu Khanh nghe xong lời nói kia liền quay đầu lại nhìn, chỉ thấy tiểu thái giám bên người Quân Triệt Miểu cười cợt nhìn Mạc Uyển Uyển nói.

Xem ra vị tiểu thái giám này có thể ở đây nói như vậy không chừng đã được Quân Triệt Miểu mớm lời, bằng không sao dám nói thế trước mặt Hoàng đế.

Mạc Uyển Uyển nghe tiểu thái giám nói mới phát giác được tính nghiêm trọng của sự việc, nàng một mực xem nhẹ thân phận của Mạc Cửu Khanh, từ nhỏ vốn quen khi dễ nàng, hiện tại cũng đã quên mất Mạc Cửu Khanh chính là An Hợp quận chúa do tiên hoàng khâm thủ, bất kể là nữ phù tướng quân hay thân phận An Hợp quận chúa, Mạc Cửu Khanh đều áp chế nàng.

"Hoàng Thượng bớt giận! Hoàng Thượng bớt giận! Thần nữ nhất thời lo lắng cho muội muội quên cân nhắc chu toàn như vậy, xin Hoàng Thượng bớt giận!" Mạc Uyển Uyển đột nhiên quỳ trên mặt đất, vẻ mặt kinh sợ nói.

Quân Triệt Miếu nhìn Mạc Uyển Uyển quỳ trên mặt đất, cố ý liếc nhìn Quân Diễm Thần, nữ nhân này cũng thật sự lão xược, người sáng suốt cũng đều nhìn ra được trong lòng tiểu đệ của mình có Mạc Cửu Khanh, Mạc Uyển Uyển thật đúng là biết chọn thời điểm dùng phương pháp ngu xuẩn này để được mọi người chú ý.

Dù sao tiểu đệ của mình cũng thẹn thùng không biết cách bảo vệ nữ nhân trong lòng mình như thế nào, hấn giúp tiểu đệ của mình một chút như vậy cũng phải.

Quân Diễm Thần bị ánh mắt không hiểu chuyện của Quân Triệt Miếu nhìn thoáng qua không khỏi có chút buồn cười, hoàng huynh nhìn mình bằng ánh mắt tranh công, đã biết rõ hoàng huynh đại khái là vì mình lại nghĩ lệch ra rồi.

"Cửu Khanh, ngươi nói thử xem, ngươi có thể tự mình làm thơ từ hay không? Hay là cần vị tỷ tỷ này làm thay?" Quân Triệt Miếu không nhìn Mạc Uyển Uyển mà nhìn thẳng Mạc Cửu Khanh nói.

Hắn ngược lại muốn nhìn xem người con gái trước mắt này có thể cùng đệ đệ mình xứng đôi hay không.

Rốt cuộc là cái gì có thể làm cho đệ đệ mình chú ý.

Mạc Cửu Khanh nghe Hoàng Đế kêu tên mình, đôi tay mảnh khảnh còn nắm một cái bút lông cẩn thận buông xuống, Mạc Cửu Khanh đứng dậy nhìn lên Hoàng Đế rồi hành lễ nói: "Bẩm báo Hoàng Thượng, Cửu Khanh tự nhận thấy một bài thơ nhỏ vẫn có thể làm được không cần người khác giúp đỡ."

Quân Triệt Miếu chỉ nhẹ gật đầu khi nghe Mạc Cửu Khanh nói: "Vậy thì rất tốt, nếu như ngươi có thể làm được bài thơ khiến trẫm hài lòng, vậy trẫm chẳng ngần ngại ban thưởng liên tiếp cho ngươi."

Mạc Cửu Khanh nghe Quân Triệt Miếu nói xong con mắt hoa đào trong suốt không có bất luận gợn sóng nào, hơi lộ ra khuôn mặt băng hàn như trước.

"Hoàng Thượng, Cửu Khanh không cần phần thưởng lớn, chỉ cầu Hoàng Thượng ban cho một thánh chỉ." Mạc Cửu Khanh nhìn Quân Triệt Miếu hành lễ, ánh mắt mang theo vài phần chân thành nói.

Nhìn động tác của Mạc Cửu Khanh, Quân Diễm Thần hơi nhíu mày nghiêng người dựa vào bên trên ghế ngồi.

Hắn biết, chỉ có tiểu hồ ly này mới cho hắn nhiều niềm vui bất ngờ, mặc dù động tác như vậy sẽ khiến nàng dần thân vào nơi đầy sóng gió này, nhưng như vậy vẫn làm theo ý mình.

"Ngươi nói ngươi muốn cầu thánh chỉ?" Quân Triệt Miếu nghe Mạc Cửu Khanh nói xong khẽ cau mày nói.

Tuy rằng không biết Mạc Cửu Khanh trong hồ lô bán thuốc gì, nhưng nếu vượt quá giới hạn thì cho dù nàng có là nữ nhân trong lòng tiểu đệ của mình thì hắn cũng quyết không nể mặt.

"Cửu Khanh chỉ cần công bằng. Chỉ muốn quay về thân phận Cửu Khanh." Mạc Cửu Khanh ngẩng đầu, trong khuôn mặt bừng bừng mang theo vài phần cứng cỏi, ánh mắt thẳng tắp nhìn Quân Triệt Miếu không tránh né, bình tĩnh không có một tia gợn sóng.

Quân Triệt Miếu nhìn Mạc Cửu Khanh mặt đối mặt nhìn mình hơi sửng sốt, lập tức khôi phục tinh thần, cô gái trước mắt có chút giống với tính tình của tiểu đệ mình, bất luận như thế nào đều có đáng về bình tĩnh, lạnh nhạt đến như vậy, thật sự giống như được đúc ra từ một khuôn.

"Mặc dù ngươi không nói nhưng thân phận vốn là của ngươi, không phải ai nói lấy là có thể lấy đi." Quân Triệt Miếu nghiêm mặt nhìn Mạc Cửu Khanh nói.

Mạc Cửu Khanh gật đầu nói: "Đa tạ Hoàng Thượng điểm ngộ, là Cửu Khanh ngu muội rồi."

Rủ đầu xuống che giấu lưu quang bay tán loạn trong mắt nàng, tất cả đã được thu hết vào tầm mắt của nam nhân này.

"Tốt rồi, trận thi đấu thơ từ của các ngươi bắt đầu, bất kể như thế nào chỉ cần ngươi thắng, trẫm nhất định sẽ ban thưởng không thấp." Quân Triệt Miếu nhìn Mạc Cửu Khanh gật đầu hài lòng nói.

Mạc Cửu Khanh cũng lui về vị trí của mình cầm lấy bút lông bắt đầu suy nghĩ xem cuối cùng mình muốn viết cái gì.

Nàng đương nhiên biết rõ, ở đây rất nhiều người chờ đợi để chê cười nàng, chờ nàng một lần nữa bị hoàn cảnh chế nhạo, nhưng nàng tuyệt đối không cho chuyện đó có khả năng xảy ra.

Nếu như không có tiếng tăm gì sẽ bị người khác giẫm ở dưới chân, như vậy nàng muốn làm người ở bên trên thì vĩnh viễn không được để cho mình bị ai

giẫm ở dưới chân!

Mạc Uyển Uyển một mực quỳ trên mặt đất, nhưng không ai nói đỡ cho nàng ta, ngay cả Mạc Hạo Thiên trước nay luôn bảo vệ nàng, giờ phút này tâm lạnh như nước nhìn Mạc Cửu Khanh làm thơ.

Mặc dù hần là tâm phúc của Hoàng Đế nhưng quân thần chi lễ là tuyệt đối không thể vượt qua, thời điểm này nếu muốn bảo vệ Mạc Uyển Uyển không bị trừng phạt, thì chỉ có cách là im lặng.

Tuy rằng trong lòng đối với Mạc Uyển Uyển rất thất vọng, nhưng rốt cuộc cũng là con của mình, không thể cứ như vậy bỏ mặc cho qua.

Mạc Cửu Khanh hiển nhiên là biết rõ ý của Mạc Hạo Thiên, đối với cách làm của Mạc Uyển Uyển có thể dùng một chữ ngu xuẩn để hình dung, có điều so với người khác giúp đỡ nàng càng ưa thích tự mình ra tay, như vậy cảm giác sáng khoái hơn là được người khác giúp đỡ.

Lần lượt các tiểu thư quan gia cũng đã làm xong thơ từ cho mọi người xem, chỉ có Mạc Cửu Khanh vẫn không cầm bút, cảm thấy chỉ còn duy nhất một người làm thơ từ, Mạc Cửu Khanh mới bắt đầu viết.

Mọi người thấy vậy phần lớn là trông mong, có lẽ là chờ đợi chế giễu, có lẽ là hi vọng Mạc Cửu Khanh có thể bỗng nhiên nổi tiếng.

Quân Triệt Miếu nhìn lần lượt từng tờ bài thi một, không có chỗ nào là gât đầu và lác đầu, mặc dù như vậy cũng cúi đầu liếc nhìn Mạc Cửu Khanh làm thơ.

Mạc Hạo Thiên bên cạnh Mạc Cửu Khanh không hiểu được những lời này, nhưng cũng rất kinh ngạc khi Mạc Cửu Khanh vẫn sẽ làm thơ, ngốc nghếch mười năm không hề học tập cái gì còn có thể nhớ rõ những thứ này, thật sự là khiến hắn kinh ngạc.

Mạc Cửu Khanh hoàn toàn không thèm để ý ánh mắt của mọi người, ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn bóp bút hết sức dưới ngọn đèn dầu trắng muốt, mạnh mẽ hữu lực.

Thân thể rất thẳng thắn, tư thế cầm bút cũng rất chuẩn, không hề giống tạm thời học được một chút nào, càng giống như đã trải qua năm tháng tích lũy mới có bộ dáng như vậy.

Mạc Cửu Khanh cầm bút làm thơ từ, liếc nhìn sang tựa như một mặt bức tranh, sau lưng là ngọn đèn dầu rực rỡ làm phụ trợ, làm nổi bật dung nhan tái nhợt lại lãnh ngạo của nàng, nhìn qua rất điềm tĩnh, nhìn nhiều dẫn đến khí thế khiến cho ai cũng khó có thể xem nhẹ.

Một lát sau, Mạc Cửu Khanh đặt cây bút xuống, kỹ càng liếc nhìn tập thơ của mình, lúc này mới đem bài thơ giao cho tiểu thái giám đứng chờ ở một bên.

Tiểu thái giám từ lúc mới bắt đầu không đếm xỉa tới Mạc Cửu Khanh, cuối cùng thu bút lại kinh diễm, một quá trình biến hóa như vậy càng khiến cho tất cả mọi người hiếu kỳ không biết Mạc Cửu Khanh rốt cuộc đã viết cái gì.

Tiểu thái giám nhận bài viết, cẩn thận từng li từng tí đưa tới trước mặt Quân Triệt Miếu, Quân Triệt Miếu vừa định nhìn lại bị một cánh tay thon dài trước một bước cầm lấy bài viết.

Chứng kiến Quân Diễm Thần kỹ càng nhìn tập thơ của Mạc Cửu Khanh, Quân Triệt Miếu không khỏi nhún mày cười cười, xem ra tiểu đệ này của mình, lần này xem như thông suốt rồi...

"Nhân gian tứ nguyệt phương phi tẫn,

Son tự đào hoa thủy thịnh khai.

Trường hận xuân quy vô mịch xứ,

Bất tri chuyển nhập thử trung lai."(*)

(*) Dịch nghĩa:

Trong cõi nhân gian, tháng tư hương thơm đã tan hết

Nhưng hoa đào ở ngôi chùa trên núi mới bắt đầu nở rộ

Ta cứ giận mùa xuân bỏ đi không để lại tung tích

Mà không biết rằng (mùa xuân) chỉ chuyển về đây thôi.

Giọng nói hơi lạnh lùng nhưng khó giấu được vẻ mỉa mai hoặc như tiếng ma quỷ hấp dẫn, chỉ cần nghe một lần sẽ chìm sâu trong đó.

Thi từ ca ngợi như vậy đều từ môi mỏng nói ra, càng mang theo sự hấp dẫn chí mạng.

Mạc Cửu Khanh ngẩng đầu nhìn Quân Diễm Thần, khuôn mặt hơi tái nhợt nhưng có thể coi là tuyệt thế trần phàm, môi mỏng ửng đỏ cùng khuôn mặt tái

nhọt tạo nên vẻ đối lập rõ ràng.

Giờ phút nhìn qua Quân Diễm Thần, tựa như nàng đang đang thấy một ma cà rồng anh tuấn, cao quý coi trọng lễ nghi, giọng nói ưu nhã hết sức hấp dẫn.

Ma cà rồng như vậy có sức hấp dẫn đủ khiến nữ nhân phải ngã gục.

"Tốt! Thật sự là một bài thơ hay!" Quân Diễm Thần mới đọc xong bài thơ của Mạc Cửu Khanh, Quân Triệt Miểu lập tức vỗ tay tán dương.

Một vài đại thần sau khi nghe Quân Diễm Thần đọc câu thơ cũng giống như đi theo Quân Triệt Miểu liên tục tán thưởng không dứt.

Tất cả mọi người thật không ngờ, một kẻ ngây ngốc mười năm lại có thể làm ra bài thơ hay như vậy.

"Xin hỏi An Hợp quận chúa, nàng đã làm ra bài thơ này như thế nào?" Một lão thần tuổi có chút già có chút kinh diễm nhìn Mạc Cửu Khanh hỏi.

Trong lòng Mạc Cửu Khanh đang yên lặng cảm tạ Bạch Cự Di đại sư một phen(*), cũng ở đây trong lòng yên lặng nói lời xin lỗi, đem ngòi bút của đại sư Đại Lâm tự đổi thành An Vân tự.

(*) Thực ra bài thơ mà Mạc Cửu Khanh viết ra là bài thơ "Hoa đào chùa Đại Lâm" của Bạch Cự Di.

Có điều cũng do may mắn, bản thân lúc trước cũng học được một ít thơ từ, hôm nay mới có thể ngẫu hứng viết ra.

Nghe được lão thần hỏi, Mạc Cửu Khanh điềm tĩnh cất giọng nói: "Lúc viết bài thơ này, ta nghĩ đến năm đó mẫu thân mang ta đi An Vân tự thăm viếng, khi đó là lúc hoa đào bay tán loạn, cảnh tượng đó khiến ta khắc ghi trong lòng, hôm nay trùng hợp nói làm thơ từ hoa đào, là hưng phấn làm ra."

Lão thần nghe Mạc Cửu Khanh nói xong cũng đồng ý nói: "Đúng vậy, Linh Nam đẹp nhất là hoa đào ở An Vân tự, khó trách An Hợp quận chúa có thể nhớ rõ sự tình lâu như vậy, người đã trôi qua một đời, kẻ sống như vậy. Hi vọng An Hợp quận chúa có thể quý trọng. Trong khoảng thời gian này An Vân tự hoa đào cũng mở, An Hợp quận chúa đại khái có thể đi thưởng thức hoa đào."

Mạc Cửu Khanh nghe lão thần nói xong nhẹ nhàng gật đầu nói: "Đa tạ Phó đại nhân đề nghị, Cửu Khanh đang có ý này, hôm khác ta sẽ cùng ông ngoại đi ngắm hoa."

Phó đại nhân nghe Mạc Cửu Khanh nói xong tán thưởng nhìn Cửu Khanh nói: "Nếu hôm nay thầy Diệp Đế có thể nhìn thấy cháu gái của mình tỏa sáng như vậy dĩ nhiên sẽ rất vui mừng. Kính xin An Hợp quận chúa chuyển lời vấn an(*) thầy Diệp Đế của lão phu

(*)hỏi thăm sức khỏe người bề trên

Mạc Cửu Khanh gật gật đầu. Ông ngoại mình ở Linh Nam mặc dù hiện nay không màng chuyện trong triều đình, nhưng mà ngay cả Quân Triệt Miểu cũng gọi ông là thầy, thì dĩ nhiên danh tiếng thầy Diệp Đế cũng rất tốt.

"Ha ha ha... Nếu như Phó ái khanh cũng khen ngợi thì trăm không trọng thưởng không được rồi!" Quân Triệt Miểu thấy trọng thần mình tán dương Mạc Cửu Khanh như vậy, không khỏi hào sảng cười nói.

"Hoàng Thượng! Thần có dị nghị!" Khi Mạc Cửu Khanh vừa định nói chuyện, một giọng nói không đúng lúc đột nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 34: Chuyên Gia Làm Mất Mắt

Dịch: Crescent Moon

Sau khi Quân Triệt Miểu liên tiếp nói sẽ trọng thưởng, một giọng nói lồi thoi bỗng nhiên vang lên, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhau nhìn về phía giọng nói kia.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên nhìn Mạc Cửu Khanh, trong mắt một chút cũng không che giấu sự chế nhạo trong đó.

Mạc Cửu Khanh nhìn bộ dạng người đàn ông trung niên đó, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút quen thuộc.

"Vương ái khanh, ngươi có gì dị nghị? Chẳng lẽ là chất vấn trẫm?" Quân Triệt Miểu nhìn Vương thượng thư không giận mà uy hỏi.

Mạc Cửu Khanh nghe Quân Triệt Miểu xưng hô với người nọ đã đoán được người phương nào có ý kiến đối với mình rồi.

"Vi thần không dám, chẳng qua là vi thần có chút tò mò, An Hạp quận chúa ngu dại mười năm có thừa, vì sao có thể có cách nhìn đặc biệt về thi từ, không phải là An Hạp quận chúa ngẫu nhiên thấy được tác phẩm xuất sắc của vị đại sư nào sao? Như vậy chính là lừa gạt chúng ta." Vương Thượng thư ánh mắt sắc bén nhìn Mạc Cửu Khanh nói.

Đối với sự việc Mạc Cửu Khanh cùng nữ nhi của mình hẳn coi như đã biết, Mạc Cửu Khanh tại Chiết Tử viện khiêu khích và lăng mạ nữ nhi của mình, cũng đánh cho thể diện Thượng Thư Phù hấn, hấn lại đơn giản buông tha người không biết trời cao đất rộng như vậy!

Mạc Cửu Khanh nghe Vương Thượng thư nói xong liếc nhìn Vương Thượng thư có chút nhếch môi cười nói: "Theo Vương Thượng thư nói, chẳng lẽ biết rõ thơ từ của bản quận chúa xuất từ nơi nào rồi? Ở trong mắt Vương Thượng thư, xem ra là rất kỳ thị thân thể người có bệnh tật đấy?"

Vương Thượng thư nghe Mạc Cửu Khanh nói xong không khỏi nhướng mày nói: "An Hạp quận chúa cũng không nên chụp mũ cho vi thần như vậy, vi thần chưa từng gặp qua đại sư nào có thơ từ tuyệt diệu như vậy, chẳng qua là có chút tò mò vì sao An Hạp quận chúa có thể trong thời gian mười năm không học hành gì mà có thể làm ra thơ từ như vậy, nghĩ đến đây tất cả mọi người sẽ hiểu kỳ, đây là điều rất đổi bình thường."

"Tháng tư là thời điểm mùi thơm trên đất bằng xuân tan mất, nhưng hoa đào trong chùa trên núi cao lại vừa mới khai nhụy. Ta thường thương vì mùa xuân mất đi, không có chỗ tìm kiếm mà thương cảm. Lúc này gặp lại cảnh xuân, mừng rỡ, đến bây giờ mới tỉnh ngộ, không thể tưởng được mùa xuân là phải tới nơi này. Đại ý bài thơ này chính là như vậy. Ta giải thích giống như lời của Vương Thượng thư còn có gì khác nhau đây?" Mạc Cửu Khanh có chút nghiêng đầu, đem ý từ bài thơ ra nói.

Âm điệu như con gió mát phả vào mặt mang theo vài phần nhu hòa, mang theo mùa xuân tháng ba chỉ hơi se lạnh, nghe giải thích cùng âm thanh như vậy, tất cả mọi người ở đây cảm giác như đang lạc vào cảnh hoa đào bay tán mạn bên trong An Vân tự trên núi cao, cảnh thế thoát tục, yên tĩnh và thanh nhã.

Tất cả mọi thứ đều đẹp để giống y như hình ảnh thi nhân phác họa, nhưng Mạc Cửu Khanh miêu tả như vậy khiến cho cảnh vật thực sự tuyệt đẹp như men theo từng ngày xuân bước từ trong thơ từ đi ra.

Dù Mạc Cửu Khanh đã giải thích nhưng dường như ở đây vẫn còn rất nhiều người chưa hoàn toàn thoát ra khỏi mỹ cảnh trong thơ từ đó.

Ngược lại là Vương Thượng thư nghe Mạc Cửu Khanh giải thích xong, mặt giận đến đỏ bừng, hẳn thật không ngờ Mạc Cửu Khanh thông minh như vậy, không những đã chuẩn bị đầy đủ mà còn phản đòn lại hấn.

Thật sự là được không bù nổi mất!

Mạc Cửu Khanh nhìn Vương Thượng thư vừa thẹn vừa xấu hổ không khỏi lên tiếng nói: "Không biết Vương Thượng thư đã từng nghe câu này chưa?"

"Nói cái gì?" Vương Thượng thư nghe Mạc Cửu Khanh nói xong, mặc dù có giận nhưng vẫn là chịu đựng không phát tác, tuy nhiên lời nói lại có chút không kiên nhẫn.

Mà mọi người trong sân nghe được giọng của Mạc Cửu Khanh, phần lớn đều nhìn Mạc Cửu Khanh và chờ đợi xem kế tiếp nàng nói cái gì.

"Ông ngoại của ta năm tuổi mới biết nói, cũng sau bốn mươi tuổi mới thành Đế sư, mà người thiếu niên cùng tuổi ông đã cười nhạo ông, cũng sau bốn mươi tuổi phải nhờ thế hệ phía sau trợ giúp nuôi sống, điều này nói rõ cái gì, một người mặc kệ nửa đời trước thế nào, thân phận thấp kém hay không, trải qua những việc như thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là... Nếu như biết cố gắng thì không gì có thể ngăn cản con đường tiến lên, ông nói ta ngu ngốc hơn mười năm, không có khả năng làm ra những thơ từ này, ta đã làm cho ông xem, cho ông xem có phải người ngốc thì không thể làm gì và đáng bị người đời chế nhạo, đây có lẽ là ta trùng kiếp nạn, nhưng kiếp này ta đã cố gắng vượt qua, như vậy không có gì có thể ngăn cản bước chân ta tiến lên, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, không ai mãi mãi hèn! Vương Thượng thư chẳng phải quá hiểu rõ sao? Nhờ thế hệ phía sau trợ giúp nuôi sống, không phải là phụ thân của Vương Thượng thư hay sao?" Con mắt hoa đào nhỏ dài mang theo không vẻ quật cường cùng cứng cỏi, không hề chớp mắt nhìn Vương Thượng thư, đồng tử trong mắt ẩn chứa tia lạnh lùng.

Giờ phút này Mạc Cửu Khanh dáng dấp có vẻ nhỏ bé đứng giữa phòng yến hội nhưng dáng đứng đó thẳng tắp, cứng cỏi bất khuất như cây bạch dương đứng trên bãi cát gập ghềnh đá sỏi, cho dù là gió táp mưa sa cũng không thể làm cho nàng nghiêng mình khom lưng.

Mạc Cửu Khanh vừa dứt lời, tất cả mọi người ở sảnh yến hội chợt im lặng đến mức một cây trâm rơi xuống nền cũng có thể nghe rõ tiếng vang.

Ai cũng không thể ngờ được, nữ tử gầy yếu nhỏ nhắn xinh xắn này lại có khí chất khiến người khác không thể xem thường.

Một phen giải thích không ai phản bác được, bởi vì nàng nói đều là sự thật, bất kể là Diệp Đế sư được kính ngưỡng hay là An Hạp quận chúa mười năm ngu dại có thừa đứng ở đây đều dùng hành động thực tế của mình cho mọi người biết, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, không ai mãi mãi một đời hèn mọn!

Nói xong lời này, Mạc Cửu Khanh cảm nhận được vài ánh mắt mãnh liệt nhìn mình, hoặc là kinh diễm, hoặc là vui mừng hoặc là đầy hứng thú.

Bất kể là như thế nào, lời nàng nói hôm nay coi như là cho Vương Thượng thư một lời cảnh cáo, bởi vì tiếp theo không phải chỉ nói mà thôi...

Quân Diễm Thần từ trên cao nhìn bóng lưng Mạc Cửu Khanh đưa về phía mình, chỉ cảm thấy nữ tử trong thiên hạ không thể khiến hấn vừa mắt, nhưng nữ tử trước mặt này, thoát nhìn lại thuận mắt hơn rất nhiều.

Một thiếu nữ nhỏ bé nhanh nhẹn, nhìn qua có vẻ rất ngoan ngoãn biết điều, nhưng chỉ cần chạm đến thì nàng cũng không kiêng kị mà giương móng vuốt

lên cao vào mặt kẻ đó.

Có điều loại móng vuốt nhỏ bé này chính là thứ mà hắn thích nhất, và càng thích đem bắt nhốt lại rồi từ từ mài dũa những cái móng vuốt sắc nhọn đó.

Lúc này Mạc Cửu Khanh còn không biết đến ý nghĩ biến thái của Quân Diễm Thần, chẳng qua là tính sớm rời đi khỏi nơi ồn ào này, hôm nay vì lấy lại thân phận An Hạp quận chúa của nàng mà phải ở lại nơi này, bị người người soi mói cũng coi như nàng đã quá liều mạng rồi.

Nhưng theo thể cục hiện tại, chút hy sinh nhỏ nhỏ này xem ra cũng là xứng đáng, càng đáng mừng hơn là lão thượng thư cha của kẻ ra ngoài mà không mang nào theo Vương Tử Thiên kia cũng đã thay nàng ta làm ra được một cái giá y hoàn mỹ.

"Ha ha ha... Nói rất hay! Hay cho câu không ai mãi mãi thấp hèn! Xem ra ái khanh nên suy nghĩ lại rồi, đạo lý dễ hiểu như vậy phải cần đến An Hạp quận chúa chỉ điểm mới hiểu ra được, nói ra thật sự là mất mặt!" Quân Triệt Miếu nghe Mạc Cửu Khanh nói xong, không khỏi giật mình, lập tức tán thưởng nói.

Hắn hoàn toàn không nghĩ Mạc Cửu Khanh sẽ nói ra những câu nói kinh diễm như vậy.

"Hoàng Thượng bớt giận, vi thần biết sai, không nên mù quáng cất câu lấy nghĩa." Vương thượng thư nghe Quân Triệt Miếu nói xong sợ hãi, lập tức quỳ xuống nói.

Quân Triệt Miếu nhìn Vương thượng thư quỳ xuống, không khỏi nhú nhú mày nói: "Vương Thượng thư chẳng lẽ còn không rõ, người người nên xin lỗi là ai sao?"

Vương thượng thư nghe Quân Triệt Miếu nói xong thân thể chấn động, cuối cùng vẫn là đứng dậy khó khăn xoay người về phía Mạc Cửu Khanh bái lạy nói: "Hạ quan lần này cất câu lấy nghĩa lại để cho An Hạp quận chúa chịu ủy khuất, hi vọng An Hạp quận chúa có thể tha thứ."

Mạc Cửu Khanh tự nhiên cũng có thể nhìn ra trong mắt Vương thượng thư sự không cam lòng, hai người đứng tương đối gần, Mạc Cửu Khanh cũng thuận tay đỡ Vương thượng thư dậy nói: "Vương thượng thư khách khí rồi, bản quận chúa chỉ là một nữ lưu, nói ra Vương thượng thư cũng không nên để vào trong lòng."

Dứt lời, nàng liền nói lỏng tay buông Vương thượng thư ra, lúc đó bàn tay nàng cũng có một hành động nhỏ nhưng không ai có nhìn ra được, mọi cái đều rất bình thường tự nhiên.

Mạc Cửu Khanh vừa định mở miệng thì đột nhiên thân thể Vương thượng thư trở nên cứng đờ, hắn bỗng nhiên quỳ sấp xuống đất trước mặt Cửu Khanh.

Mạc Cửu Khanh thấy vậy, không khỏi có chút thất kinh nói: "Vương thượng thư không cần đại lễ như vậy, bản quận chúa cũng biết Vương thượng thư vô ý làm khó dễ, lần này cũng tha thứ cho Vương thượng thư rồi, Vương thượng thư vẫn là mau mau đứng lên đi."

Mọi người ở đây chỉ thấy Mạc Cửu Khanh khom người lại đỡ Vương thượng thư lên, nhưng không hề để ý đến động tác mờ ám của, chỉ thấy Vương thượng thư sau khi được đỡ dậy, chính mình lại lập tức quỳ xuống.

Vương thượng thư quỳ rạp xuống đất, đầu óc là một mảnh hỗn độn, vừa rồi rõ ràng là hắn muốn đứng lên nhưng thân thể bỗng nhiên tê dần, không khống chế được lại quỳ xuống, và thấy giọng nói của Mạc Cửu Khanh vang bên tai.

Mạc Cửu Khanh lại lần nữa đỡ hắn dậy mới phát hiện ở đây giờ phút này có nhiều ánh mắt nhìn hắn có chút xấu mặt.

"Đa... Đa tạ An Hạp quận chúa rồi, vừa rồi đi đứng có chút không cẩn thận, hi vọng An Hạp quận chúa thứ lỗi." Vương thượng thư đành chịu đựng, cuối cùng vẫn là nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Mạc Cửu Khanh nghe Vương thượng thư nói xong dung nhan vốn dĩ lạnh lùng giờ phút này lại trở nên nhẹ nhàng vui vẻ nói: "Thì ra là thế, bản quận chúa còn tưởng rằng Vương Thượng thư thẹn trong lòng mới làm như vậy."

Dứt lời, Mạc Cửu Khanh cũng không để ý tới khuôn mặt Vương Thượng thư lập tức đen lại, quay người nhìn về phía Quân Triệt Miếu hành lễ nói: "Nếu Hoàng Thượng không chê thơ từ Cửu Khanh đưa cho hoàng thượng, hi vọng Hoàng Thượng không trách Cửu Khanh tài nghệ sơ cạn."

Quân Triệt Miếu nghe Mạc Cửu Khanh nói xong trong mắt mang theo tán thưởng nói: "Hiện nay tài nữ thông minh như ngươi đã ít lại càng ít hơn, huống hồ ngươi đã thay đổi rất nhanh, trong mắt trẫm đã xem ngươi là thiên tài, làm sao mà ghét bỏ."

Dứt lời, còn dùng sức xem xét bài viết trong tay Quân Diễm Thần, mặc dù Mạc Cửu Khanh nói như vậy, hắn chắc tiêu đề mình sẽ không đưa bài viết cho mình rồi, may mà hắn đã nhớ kỹ thơ từ.

Mạc Cửu Khanh nghe Quân Triệt Miếu nói xong ngại ngùng, vừa định quay về lại nghe giọng nói của Quân Triệt Miếu không giận mà uy bỗng nhiên vang lên.

"An Hạp quận chúa Mạc Cửu Khanh tiếp chí!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 35: Vùi Lấp Khát Máu Trong Xương

Dịch: Bún

Biên: Shin (chungtolabengoan)

"Cửu Khanh tiếp chỉ!" Mạc Cửu Khanh vừa nghe thấy tiếng Quân Triệt Miếu liền nhanh chóng phản ứng kịp thời, nàng quỳ xuống rất nhanh rồi cung kính hành lễ.

"An Hợp quận chúa Mạc Cửu Khanh, tài đức hiển thực khiến trẫm rất vui mừng. Nay ban cho ba vạn lượng bạc, một đôi ngọc như ý, một thất(*) gấm Thủy Nguyệt lần trước Đông Lâm đưa đến và một tòa phủ viện cho quận chúa." Quân Triệt Miếu không hề thái giám bên cạnh mình đọc, trái lại hần trầm trọng nói rõ trước các trọng thần trong triều đình.

(*)Thất: tính số vài lựa gọi là thất, đời xưa tính dài bốn trượng là một thất

Còn Mạc Cửu Khanh sau khi nghe Quân Triệt Miếu nói xong thì không khỏi kinh ngạc, ban đầu nàng chỉ đi ngang qua đó mà thôi, nhưng xem ra vị hoàng đế này quá phúc hậu, ngay cả phủ quận chúa cũng ban thưởng cho nàng. Nếu đã như vậy thì chỉ cần nàng đến tuổi cập kê là có thể chuyển ra khỏi phủ bất cứ lúc nào!

"Cửu Khanh tạ ơn Hoàng Thượng đã ban thưởng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Mạc Cửu Khanh trầm mặt bái tạ, dáng vẻ sùng nhục bất kính(**) của nàng khiến cho người ca ngợi nàng càng thêm ca ngợi, khiến cho người có thành kiến với nàng càng thêm thành kiến.

(**)Sùng nhục bất kính: Ko quan tâm thắng thua thiệt hơn.

"Khu vực quanh phủ quận chúa là do người chọn, hôm khác trẫm sẽ phái người đi cùng với người để chọn khu đất tốt, đến lúc đó người thích chỗ nào ta sẽ lập tức cho xây dựng phủ quận chúa ở chỗ đó." Quân Triệt Miếu rõ ràng cảm thấy việc mình làm vừa rồi chưa đủ chấn động nên hần nói thêm lần nữa.

Bất kể là đại thần hay gia quyến có mặt ở đó, sau khi nghe Quân Triệt Miếu nói xong hầu hết đều trở nên khiếp sợ mà không nói lên lời.

Hoàng Thượng chưa bao giờ vì một người mà làm chuyện đến mức như vậy, nhưng chỉ vì một An Hợp quận chúa vậy mà không ngờ lại tốn kém đến thế, đúng là cho dù kẻ nào cũng không thể tưởng tượng nổi.

Nghe Quân Triệt Miếu nói xong, Mạc Uyển Uyển đang quỳ ở một bên liền siết chặt bàn tay, móng tay đâm vào bàn tay từ lúc nào cũng không cảm thấy đau.

Mạc Cửu Khanh chỉ là kẻ hèn mọn ngu dốt nhưng vì sao lại được Hoàng Thượng ban thưởng? Lại còn khiến cho người coi trọng như vậy, càng nghĩ trong lòng Mạc Uyển Uyển càng không cam lòng

Sau khi nghe xong câu nói cuối cùng của Quân Triệt Miếu, Mạc Cửu Khanh rõ ràng không nhịn được mà nhếch môi lạnh lùng cười.

Nếu câu đầu tiên của Quân Triệt Miếu là ban thưởng, vậy thì câu nói thứ hai của hần sẽ đẩy nàng vào nơi đầu sóng gió.

Tất cả mọi người đều biết hần là người thế nào, nhưng vì nàng mà hần đã phá lệ cũ, điều này khiến cho họ không khỏi nghi ngờ, nàng hơn người thường ở điểm nào cơ chứ.

Còn người khinh thường nàng cũng bắt đầu soi mói thật kỹ, mặc dù hiện tại chưa đoán ra suy nghĩ của Quân Triệt Miếu nhưng Mạc Cửu Khanh lại không hề hoảng hốt, loại mảnh khỏe này nàng đã từng ứng phó qua rồi.

"Cửu Khanh đa tạ Hoàng Thượng đã ban thưởng, việc xây dựng phủ quận chúa có thể hoãn lại một thời gian, Cửu Khanh còn chưa đến tuổi lấy chồng nên sống trong phủ tướng quân cũng là lẽ thường. Đợi khi Cửu Khanh đến tuổi lấy chồng thì phủ quận chúa bắt đầu khởi công cũng chưa muộn. Hoàng Thượng thấy ý thần thế nào?" Ánh mắt Mạc Cửu Khanh trong veo nhìn Quân Triệt Miếu nói.

Không có vẻ hoảng loạn hay lo sợ nào xuất hiện trên khuôn mặt nàng, điều đó khiến cho Quân Triệt Miếu trở nên nghi ngờ, liệu trong mắt Mạc Cửu Khanh có còn sợ vị hoàng đế như hần hay không?

"Người đã nói như vậy. Việc xây dựng phủ quận chúa sẽ tạm gác sang một bên, đợi đến lúc người cập kê rồi mà muốn ở riêng thì sẽ tìm nơi xây dựng." Quân Triệt Miếu không thêm đề ý đến lời từ chối của Mạc Cửu Khanh, chỉ nhàn nhạt nói.

Dường như lời nói vừa rồi đối với hần không có gì đặc biệt, tất cả chỉ là vô tình mà thôi.

Mạc Cửu Khanh gật đầu nói thêm: "Vây thần xin đa tạ hoàng thượng."

"Được rồi, nếu thi làm thơ ngẫu hứng đã xong thì bây giờ thưởng thức múa hát một chút cũng được, nghe nói Tây Nguyệt bên nước ngoài rất phong tình, coi như mở mang tầm mắt cho các vị ái khanh đây." Rốt cuộc Quân Triệt Miếu cũng bắt đầu vào chủ đề chính.

Xong Mạc Cửu Khanh đi về chỗ ngồi của mình

Dù sao nàng cũng đã đạt được mục tiêu, không cần phải... khơi gợi sự chú ý cho người nào nữa.

Lát sau, một đám vũ nương bước ra trung tâm đại sảnh để bắt đầu tiệc khiêu vũ, trái lại Mạc Cửu Khanh chẳng có hứng thú gì, nàng chỉ muốn ra ngoài đi dạo.

"Phụ thân, con ra ngoài hít thở không khí một lát nhé." Nàng nhỏ giọng nói với Mạc Hạo Thiên đang đứng bên cạnh mình.

Mạc Hạo Thiên cũng biết cái này đối với Mạc Cửu Khanh rất nhàm chán nên liền gật đầu, nói: "Ra ngoài quẹo trái đi vài bước là đến ngự hoa viên, còn hướng bên phải con không nên đi."

Sau khi nghe Mạc Hạo Thiên nói xong, nàng lặng lẽ gật đầu rồi rời khỏi cung yến.

Dù sao chuyện trong hoàng cung không liên quan gì đến nàng, nhiều hơn một chuyện không bằng ít hơn một chuyện, cho nên dù có tò mò nhưng nàng cũng sẽ không đi xem.

Sau khi ra khỏi phòng tiệc, Mạc Cửu Khanh cảm thấy thư thái hơn rất nhiều, mặc dù không muốn gây sự chú ý nhưng đêm nay nàng đã sớm trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người. Thấy nàng rời đi, vài con cháu quan gia không chờ đợi được mà cũng muốn đi ra ngoài.

Bây giờ Mạc Cửu Khanh không phải là đứa ngốc, hơn nữa còn rất thông minh, chưa kể đến phía sau lưng nàng đầy sự khâm phục. Nhưng trong triều đình ai cũng mến mộ nàng, chỉ cần được nàng coi trọng hay chỉ cần cưới được nàng về nhà thì con đường làm quan sau này chắc chắn sẽ rất thuận lợi!

Mới nghĩ vậy thôi các con cháu quan lại trong triều đình lại âm thầm hưng phấn mà kích động, hoàn toàn quên mất Mạc Cửu Khanh ngu xuẩn trước kia đã từng bị bọn họ cười nhạo, chê bai như thế nào.

Dĩ nhiên Mạc Hạo Thiên biết được suy nghĩ của đám tiểu tử đó, ông khẽ cau mày, tuy không biết hôm nay hoàng thượng mở cung yến là có ý gì nhưng ông chỉ sợ cuộc sống sau này của Mạc Cửu Khanh sẽ không bình yên.

Ông sẽ cố gắng hết sức có thể để bảo vệ thật tốt nữ nhi mà ông đã mắc nợ quá nhiều này.

Mạc Cửu Khanh rời đi khi không biết trong phòng tiệc đã có ít nhiều suy nghĩ khác nhau, thực sự nàng chỉ muốn rời khỏi cung yến rồi ra ngoài hít thở không khí.

Đi tới ngự hoa viên, mặc dù đã là mùa xuân tháng ba nhưng hiện tại hoa đã nở rất nhiều, khung cảnh muôn hoa đua nhau khoe sắc thực sự đẹp không sao tả xiết, cũng giống như những phi tử trong cung vậy.

Chọn một góc khá tối, Mạc Cửu Khanh thả người rồi nhảy một cái, lập tức nàng đã ngồi trên đầu tường ngự hoa viên, phía sau có một gốc cây khổng lồ vừa vịn che khuất ánh trăng khiến Mạc Cửu Khanh hoàn toàn biến mất trong bóng tối.

Nhìn Ngự Lâm Quân trang nghiêm phía xa, cảm nhận cái lạnh buốt từ gạch ngói. Chỉ những lúc thế này nàng mới nhận ra rằng mình đang ở một thời đại xa lạ.

Không lạnh lẽo vô tình như sắt thép trong rừng, nơi đây nồng đậm mà trong lành mát mẻ, không có khói bụi hay khí độc, xung quanh chỉ cần hít một hơi thật sâu là có thể cảm nhận được mùi vị trong lành sạch sẽ.

"A...." Mạc Cửu Khanh đang từ từ nhắm hai mắt lại cảm thụ, bỗng nhiên một giọng nói rất nhẹ nhưng lại khiến cho người ta không thể xem nhẹ vang lên.

Trước tiên Mạc Cửu Khanh liền cảnh giác, sau đó nắm chặt con dao găm đã chuẩn bị trước trong tay áo, nàng cẩn thận chú ý quan sát xung quanh

Dựa vào trí nhớ của đời trước, nàng thấy trong căn nhà cũ rách đàng kia xuất hiện một con dao găm sắc bén, cũng vừa lúc dùng để phòng thân, dù sao thân là nữ nhi ai mà ngờ được trên người nàng lại mang theo vũ khí.

Khi còn ở thế kỉ hai mươi mốt thì nàng thích dùng súng hơn loại vũ khí này, nhưng bây giờ đang ở một triều đại nên nàng đành lui lại mà cầu cái khác thôi

"Tiểu hồ ly đang ở trước mặt bốn vương mà không hề mất cảnh giác, nhưng nếu bốn vương muốn lấy mạng ngươi thì chỉ trong nháy mắt mà thôi." Mạc Cửu Khanh đang cảnh giác thì một giọng nói vang lên cách tai nàng không đến một cm, hơi thở lạnh lạnh phả vào cái cổ kiêu hãnh của nàng.

Lập tức khắp người Mạc Cửu Khanh nổi da gà nhưng còn nhanh hơn tốc độ nổi da gà, đó chính là tốc độ phản ứng kịp thời của Mạc Cửu Khanh

Một tay nàng chống lên gạch ngói không phát ra bất kỳ âm thanh nào rồi nàng mau chóng nhảy lên, cơ thể mềm dẻo lúc bay trên không tạo ra một độ cong vô cùng xinh đẹp, Mạc Cửu Khanh liền mượn lực xoay người, con dao găm vẫn siết chặt dưới ánh trăng lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Cầm dao găm hơi lệch trong lòng bàn tay, dưới ánh sáng khúc xạ của ánh trăng khiến Mạc Cửu Khanh không khỏi trừng mắt nhìn người phía sau, lập

tức trong nháy mắt người nọ, con dao găm của Mạc Cửu Khanh đã đâm thẳng vào động mạch chí mạng của người kia!

Vừa tàn bạo vừa quả quyết không chút do dự, dường như nàng đã thuần thục động tác này như làm trăm nghìn lần.

Người nọ hơi híp mắt quan sát Mạc Cửu Khanh, rồi nhếch miệng hiện lên một nụ cười thích thú, tà mị trong mắt hẳn mang theo vào phần hưng phấn hiềm thấy, ánh mắt như vậy thật giống như dã thú hung mãnh vừa nhìn thấy con mồi của mình, phấn khích mà khó kiềm chế nổi.

Người nọ chợt xoay người, lập tức thoát khỏi sự công kích của Mạc Cửu Khanh, còn Mạc Cửu Khanh thấy vậy liền nghiêng người lao tới

Lúc Mạc Cửu Khanh gần như tiếp xúc với người nọ thì một cái bóng đen không biết từ đâu bay ra, bóng đen đó bật nhảy rồi chắn trước cơ thể người kia, sau đó đột nhiên rút kiếm tấn công về phía Mạc Cửu Khanh!

Mạc Cửu Khanh thấy vậy thì đôi mắt như run lên, không biết nàng đã xuyên không qua bao thời đại, khát máu bị nàng vui lấp thật sâu trong xương nhưng bây giờ lại nhanh chóng bộc phát.

Còn nam tử áo đen tấn công Mạc Cửu Khanh thấy vậy cũng bị chấn động không ít.

Cảm giác khát máu mạnh mẽ như vậy thật không phải người bình thường, khí thế như vậy lẽ nào là người đã từng bước qua ngàn vạn xác chết, bên bờ vực sinh tử hẳn phải lần mò sống chết đến tận bây giờ mới có thể có cái khí thế như vậy!

Mà một kẻ ngu si đàn độn sống trong phủ tướng quân gần mười năm, làm sao có thể có loại khí thế ấy!

Vừa nghĩ xong, bóng đen kia lập tức nổi lên sát tâm, nếu không phải cô gái trước mắt là nữ nhân trong phủ tướng quân, mà là người được âm thầm đánh tráo vào phủ tướng quân để bí mật hành động, thì cho là kẻ nào hẳn cũng sẽ diệt cô tận gốc, tuyệt đối không giữ lại để gây hậu họa cho chủ tử!

"Keng!" Tiếng vũ khí lạnh lùng va chạm vào nhau.

Dĩ nhiên Mạc Cửu Khanh sẽ không bỏ lỡ sát ý trong mắt bóng đen kia, nàng lạnh lùng nhếch môi cười cười: "Tức nước vỡ bờ?"

Dứt lời, không xen vào tầm mắt lúc này của bóng đen nữa, Mạc Cửu Khanh gập một chân, cơ thể nhún xuống rồi nhanh chóng thoát khỏi công kích của bóng đen, nàng mau chóng bước một bước về phía bên trái rồi lắc thân mình, đi ra phía sau bóng đen kia.

Tay phải của nàng vung dao găm lên, con dao găm đâm thẳng vào đầu bóng đen từ bên phải!

Bóng đen thấy vậy liền không chút hoang mang vung kiếm lên ngăn cản, nhưng sau khi cung kiếm xong mới phát hiện mình trúng bẫy của Mạc Cửu Khanh

Chỉ thấy Mạc Cửu Khanh nhân lúc hấn không chú ý liền nhanh chóng dùng tay trái hung hăng đâm thẳng vào ngực hấn.

Những tưởng nắm đấm của nữ nhân sẽ không quá mạnh mẽ nên nam tử cũng không hơi đâu đi ngăn cản, càng không tốn thời gian để vận khí công, nhưng đến khi nắm đấm của Mạc Cửu Khanh nện vào người hấn. Nam tử bất chợt lùi lại mấy bước, phun ra từ trong miệng một ngụm máu tươi.

Tim dường như bị chấn động đến đau đớn, toàn bộ lồng ngực hấn đều tê liệt hoàn toàn. Đau đớn như vậy hẳn thực sự chưa bao giờ cảm nhận, cho dù là vũ khí đâm trọng thương cũng không đến đâu đến mức như vậy.

Mạc Cửu Khanh không vì nam tử bị thương mà buông tha, hai chân nàng nhẹ nhàng lấy đà, tay phải của hấn vốn cầm dao găm bị nàng dùng răng nanh trắng như tuyết cắn chặt, hai tay nắm thành quả đấm không để cho nam tử có thời gian thở dốc mà tấn công ngay về phía nam tử áo đen.

Là một trong số ba người còn sống sót trong luyện ngục quyền anh, nàng tin rằng chỉ với ba quyền của nàng sẽ khiến cho nam nhân trước mắt phải tắt thở hoàn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngốc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 36: Va Chạm Ra Lửa

Dịch: AnYên

Biên: Shin (chungtolabengoan) + Vong Xuyên Bi Ngan

Nam tử đã xem thường Mạc Cửu Khanh, hấn không ngờ nắm đấm của một nữ tử lại có sức lực lớn đến như vậy, còn đáng sợ hơn so với bọn họ quanh năm tập võ.

Một quyền của nàng e rằng đã đánh thương tâm mạch của hắn, Mạc Cửu Khanh nhìn thấy vậy liền thừa thắng xông lên, nàng không để cho hắn có thời gian khiếp sợ, nam tử cố vận khí, hắn nắm chặt thanh kiếm trong tay rồi tấn công về phía Mạc Cửu Khanh, đây cũng là tuyệt chiêu cuối cùng của hắn, thất bại hay không cũng chính nhờ vào tuyệt chiêu này!

Mạc Cửu Khanh nhìn thấy hành động của nam tử, nàng chỉ khiêu khích cười, thế nhưng vui vẻ không chạm vào tầm mắt, trong đôi mắt hoa đào dài và hẹp của nàng không che giấu nổi mùi sát khí nồng đượm.

Thấy cảnh tượng này, nam tử đứng ở một bên mà không khỏi tấm tắc đánh giá, hắn nói: "Tiểu hồ ly này đúng là không phải loại tầm thường..."

Tốc độ của Mạc Cửu Khanh rất nhanh, chẳng mấy chốc nàng đã đứng trước mặt nam tử, còn nam tử thì cầm thanh kiếm vận khí công, lúc Mạc Cửu Khanh lao đến trước mặt hắn mới tung người nhảy lên, sau đó hướng thanh kiếm về phía Mạc Cửu Khanh lao tới.

Nam tử bất ngờ không kịp hành động đề phòng, điều đó khiến cho Mạc Cửu Khanh không bị phân tâm trong trận cược, nàng lùi chân trái về phía sau một bước, đợi lúc nam tử sắp hạ người xuống thì nàng nhanh chóng thu đuôi phải, đồng thời nàng nhảy lên, đuôi phải đã ngang một cái vào lưng nam tử.

Nam tử bị Mạc Cửu Khanh đập cho một cái khiến thân thể nghiêng về phía trước một chút, trông như hắn sắp ngã xuống đất, hắn buộc phải cầm thanh kiếm trong tay xuống rồi chống đỡ thân thể như sắp ngã của mình.

Mạc Cửu Khanh nhìn hành động của nam tử mà không khỏi cười lạnh, hai chân nàng vừa đồng thời hạ xuống liền tiếp tục xông về phía nam tử như lò xo!

Vũ khí vốn bị cản không biết đã xuất hiện trong tay nàng từ lúc nào, Mạc Cửu Khanh liền đánh trả trong lúc nam tử còn chưa chuẩn bị xong, chân trái của nàng tiến lên phía trước ghim chặt tại đầu gối của nam tử, khiến cho hắn phải chèo chống bất ổn bằng một chân trên mặt đất, vũ khí to lớn liền đặt ngay trên cổ nam tử, chỉ cần hắn động một chút thì nàng sẽ nhanh chóng cửa đứt cổ của hắn.

Nam tử không nghĩ hành động của Mạc Cửu Khanh lại nhanh đến như vậy, rõ ràng nhìn nàng nhỏ nhắn xinh xắn nhưng hành động lại khiến cho ai cũng cảm thấy kinh ngạc, so với một nam nhân cao to như hắn đã nhanh hơn rất nhiều. Đến khi vũ khí lạnh buốt kề trên cổ mình, lúc đó hắn mới kịp phản ứng, hắn đã xem thường nữ tử mà mình sắp bắt được, hơn nữa chỉ cần nàng dùng sức một chút thì hắn sẽ mất mạng như chơi.

"Muốn chém giết muốn bóc lột thì cứ tự nhiên, ta cũng chẳng làm được gì nữa rồi!" Nam tử lạnh lùng xoay mặt đi rồi nói, cứ như không thèm để ý đến việc mình có bị bắt hay không.

Mạc Cửu Khanh bị chọc cười bởi bộ dạng của nam tử lúc này, dao găm trong tay cũng kề sát cổ hắn hơn, rồi một vết máu cũng xuất hiện trên cổ của hắn.

"Ngươi nghĩ ta không dám giết ngươi sao? Vũ khí trong tay ta không phải kim may quần áo, việc có nên giết ngươi hay không còn phụ thuộc vào tâm trạng của ta." Mạc Cửu Khanh không nhìn vết máu trên cổ nam tử, nàng vừa cười vừa nói.

Mặc dù trong lời nói có ý chế giễu, nhưng dường như nó hoàn toàn lạnh băng khiến cho thân thể nam tử không khỏi run rẩy.

Nam tử thật sự không nghĩ Mạc Cửu Khanh lại dám ra tay như vậy, vết thương đau đớn trên cổ đã nói cho hắn biết nữ tử này chính là kẻ điên, nàng vốn mặc kệ lúc này mình đang ở đâu, muốn giết là giết.

"Hừm! hôm nay ta đã xem thường ngươi, cho dù ngươi giết ta thì ta cũng sẽ không bao giờ chịu thua!" Nam tử kiên cường nói.

Mạc Cửu Khanh nghe hắn nói xong thì không khỏi cảm thấy nực cười về cái chủ nghĩa đại nam tử, vẫn còn có người như vậy, bản thân mình là một nữ tử mà lại thắng hắn hay do hắn khinh địch?

Vũ khí kề trên cổ nam tử bắt đầu dùng lực, Mạc Cửu Khanh đi đến trước mặt hắn, tay trái thay thế tay phải giữ trên cổ hắn, nam tử còn đang nghi ngờ nàng đang làm gì hắn lúc này thì Mạc Cửu Khanh đã nhấc bổng nam tử từ dưới mặt đất lên.

So với nam tử thì Mạc Cửu Khanh có vẻ khéo léo hơn rất nhiều, mà cơ thể của hắn ít nhất phải nặng bằng hai Mạc Cửu Khanh, ánh mắt nam tử kinh hãi nhìn Mạc Cửu Khanh đang đứng trước mặt ghim chặt cổ hắn, nhấc bổng hắn từ dưới mặt đất lên.

"Khinh địch? Cho dù ta chấp ngươi một tay thì ngươi vẫn thua như cũ! Mạc Cửu Khanh, ta chưa bao giờ đánh mà không cảm chắc chiến thắng, ngươi nghĩ gì mà nói ta khinh địch?" Tay trái nàng chọt ra sức khiến sắc mặt nam tử cũng đỏ, dĩ nhiên hô hấp của hắn cũng sẽ trở nên khó khăn.

Còn những hành động này Mạc Cửu Khanh coi như không thấy.

Nàng ghét nhất là loại người như thế này, không tính đến việc coi thường nữ tử nhưng đã thua là thua, lại còn dám mạnh miệng.

"Ngươi biết không, loại người như ngươi không được gọi là chắc xương mà gọi là ti tiện đấy. Thất bại trước đối thủ, ngay cả thất bại của bản thân ngươi còn không dám thừa nhận, đã vậy còn muốn kiếm cớ, cả đời ngươi mà như vậy thì đúng là đồ bỏ đi." Mạc Cửu Khanh hí hai mắt hoa đào nhìn nam tử, ánh mắt sắc bén nói.

Tuy rằng lúc này sát khí của Mạc Cửu Khanh đã ẩn đi nhưng vẫn còn một chút đáng sợ và quật cường và bướng bỉnh thuộc về nàng khiến cho người ta không thể dời mắt.

Nghe Mạc Cửu Khanh nói mà nam tử cũng có chút khiếp sợ không nói lên lời. Bởi vì lực bóp cổ trên tay của nàng ngày càng gia tăng

Cô gái này vừa nhìn đã muốn giết mình.

"Mặc dù là phế vật nhưng đối với bốn vương vẫn còn có chút giá trị, ngươi mau thả hắn ra." Quân Diễm Thần đứng ở một bên xem cuộc vui bỗng phát hiện ra sát ý của Mạc Cửu Khanh, đôi mắt phượng hẹp và dài có phần kinh ngạc nhưng lại nhanh chóng bị hưng phấn thay thế.

Mạc Cửu Khanh nghe Quân Diễm Thần nói xong liền có một chút khiêu khích nhìn Quân Diễm Thần, nàng nói: "Thần làm như vậy có được tính là trả tình người đêm nay cho người không?"

Không ngờ Mạc Cửu Khanh còn dám mặc cả với hắn, trong ánh mắt Quân Diễm Thần chợt lóe lên nhưng lại bị hắn che giấu không tí vết.

"Đây là lần đầu tiên có người nói chuyện như vậy với bốn vương." Quân Diễm Thần không hề chớp mắt nhìn Mạc Cửu Khanh

Mạc Cửu Khanh cũng nhìn Quân Diễm Thần, nam nhân này có đủ bản lĩnh để mê hoặc chúng sinh mặc dù ánh mắt hắn đang lạnh lùng nhìn nàng, điều đó cũng sẽ khiến người ta tưởng lầm là tình thâm, dù sao hắn cũng sẽ không làm nhưng ánh mắt kia vẫn có thể mê hoặc tất cả. Cho dù là những kẻ bất chấp vì hắn mà xông pha khói lửa.

"Vậy thì sao? Trong mắt ta, ta với ngài cái gì cũng phải công bằng, các người đừng mang dáng vẻ trọng nam khinh nữ đến đây để nói chuyện với ta." Mạc Cửu Khanh khẽ cong môi mang theo hứng thú nói.

Nàng là Mạc Cửu Khanh đến từ thế kỉ hai mươi mốt, không phải là Mạc Cửu Khanh ở triều đại ngu ngốc này, trong mắt nàng ai cũng ngang hàng nhau, nếu muốn dùng trọng nam khinh nữ để nói chuyện thì nàng sẽ tuyệt đối không chấp thuận.

Quân Diễm Thần nghe Mạc Cửu Khanh nói xong thì trong lòng càng cảm thấy tò mò mà quay sang nhìn nàng, vóc dáng nhỏ bé này ngược lại rất tinh tế và mạnh mẽ, bên trong cái đầu nhỏ lại chứa thật nhiều điều mới lạ.

"Vậy thì, ngươi muốn bốn vương nói chuyện ra sao?" Quân Diễm Thần đi lên vài bước, ý cười trong mắt hắn làm cho những nếp nhăn hiện lên rõ ràng hơn.

Mạc Cửu Khanh không thể không coi thường được.

Nam nhân này chính là yêu nghiệt, hắn biết rõ khi mình cười sẽ lộ ra dáng vẻ quyến rũ bao người, hắn còn không biết xấu hổ khi lấy chiêu này ra để dụ dỗ nàng, lừa gạt nàng!

Từ khi nào mà Mạc Cửu Khanh lại ăn nói có ý tứ như vậy, rõ ràng là nham hiểm

Mạc Cửu Khanh trầm oán trách một câu, nàng trầm giọng nói: "Ngài chỉ cần trả lời câu vừa rồi của ta."

Quân Diễm Thần nhìn dáng vẻ quật cường không lùi bước của Mạc Cửu Khanh, hắn đành ngoắc tay về phía nàng rồi nói: "Muốn biết câu trả lời thì lại gần đây"

Chiếc váy gấm màu đen vì hành động của hắn mà cổ áo bị lệch ra một chút, xương quai xanh trắng nõn chợt hiện ra trước ngực Mạc Cửu Khanh

Mạc Cửu Khanh nhìn Vương gia kia mà không nói gì, nàng cảm giác như dạ dày của mình đang quặn lại.

Không lẽ khi ở trước mặt mình, bản tính thật sự sẽ được bộc lộ?

"Ngài không định nói sao." Mạc Cửu Khanh nhìn dáng vẻ của Quân Diễm Thần, bây giờ hắn muốn dùng nhan sắc để dụ dỗ nàng sao? Nàng biết!

Vừa nói xong, Mạc Cửu Khanh liền trừng mắt nhìn Quân Diễm Thần

Còn khi Quân Diễm Thần thấy hành động của Mạc Cửu Khanh thì khóe miệng hắn cong lên tạo ra một nụ cười hấp dẫn, một lát sau hắn mới nói: "Mắt của ngươi bị chuột rút sao?"

Nghe Quân Diễm Thần nói vậy, nàng lập tức trừng lớn đôi mắt hoa đào của mình, bởi vì hắn đến gần nên khí lực trong tay nàng cũng mạnh thêm vài phần, ánh mắt của nam tử kia lúc này hắn đã trắng dã. Nhưng điều này sẽ không phân biệt nam nhân!

Lúc Mạc Cửu Khanh còn đang tức giận, không biết từ lúc nào Quân Diễm Thần đã đi tới phía sau nàng, hắn duỗi tay phải ôm Mạc Cửu Khanh vào trong ngực, thân thể hơi cong, cầm hắn chống trên vai Mạc Cửu Khanh rồi thở nhẹ một hơi, nói: "Nếu ngươi là địch nhân của ta, hiện giờ ngươi đã chết hàng trăm lần rồi."

Bị Quân Diễm Thần ôm, Mạc Cửu Khanh không ngờ hắn lại nhanh như vậy, vốn là ngoài dự đoán của nàng.

Lúc Quân Diễm Thần thổi khí vào tai nàng, da gà còn chưa tản hết nên khí lực trên tay đang bóp cổ tên nam tử của Mạc Cửu Khanh hơi run lên.

Lúc Quân Diễm Thần vừa dứt lời, tay trái của Mạc Cửu Khanh bằng tốc độ ánh sáng nhanh chóng rẽ ngang về sau chống trên ngực hắn.

"Buông." Đôi mắt vốn ẩn nhẫn phần nộ lúc này lại lạnh lùng như muốn đóng băng tất cả.

-Phát hiện Mạc Cửu Khanh tức giận, Quân Diễm Thần cười khiêu khích, tiểu hồ ly này luôn làm hắn vui vẻ, một giây trước còn cùng hắn vui vẻ trên chạc ầm ĩ, giây sau lại có thể tuyệt nhiên lạnh lùng như vậy quả thật là vô cùng có ý tứ.

"Nói, người là ai." Quân Diễm Thần diễn nhiên không vì nghe Mạc Cửu Khanh nói vậy mà buông tay.

Mùi gỗ nhàn nhạt, hắn thích. Không có mùi vị hồng trần, hắn thích.

Mạc Cửu Khanh nghe Quân Diễm Thần hỏi khẽ nhắm mắt, từ khi Quân Diễm Thần xuất hiện, nàng bắt đầu phản kích thì nàng đã không có ý định che dấu rồi, bị nghi ngờ thì nghi ngờ đi, nàng chính là Mạc Cửu Khanh, một Mạc Cửu Khanh của thời loạn lạc (ta không biết đoạn này đúng không), dù cho Quân Diễm Thần hoài nghi thì cũng không làm gì được nàng.

Dù sao tất cả tại Chiết Tử viện đều bị nàng nhìn thấy, nàng không muốn che giấu, từ nay về sau cho dù xảy ra việc gì thì cũng có biện pháp tương ứng để ứng phó

"Mạc Cửu Khanh." Mạc Cửu Khanh khẽ mở đôi môi đỏ mọng, xinh đẹp nói ba chữ.

Quân Diễm Thần biết rõ Mạc Cửu Khanh sẽ trả lời như vậy, hắn khinh thường nói: "Ta biết đích nữ của Mạc Tướng Quân bả vai có một cái bớt màu hồng, người nói xem, ta có nên kiểm tra không?"

Mạc Cửu Khanh trái lại không ngờ Quân Diễm Thần đã điều tra mình cẩn thận như vậy, nhưng nàng quả thật chính là Mạc Cửu Khanh nên không sợ hắn kiểm tra.

Bóp mạnh cổ nam tử kia, hắn khép mắt lại ngất đi, vốn nàng không có ý giết hắn chỉ là muốn cho hắn chút giáo huấn mà thôi.

Quân Diễm Thần thấy động tác của Mạc Cửu Khanh, vừa định nói chuyện thì Mạc Cửu Khanh lại đột nhiên quay người, một tay nắm chặt lấy cổ áo hắn nói: "Ngài điều tra ta rất cẩn thận, nhưng cái bớt không phải ở trên lưng mà là chỗ này!"

Dứt lời, Mạc Cửu Khanh liền "Soạt!" Đem cổ áo kéo xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37: Ăn Đậu Hũ Vương Gia Đại Nhân

Quân Diễm Thần mặc dù đã trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, nhưng lại bị hành động bất thành linh của Mạc Cửu Khanh làm bất ngờ, hắn không ngờ Mạc Cửu Khanh lại bướng bỉnh như vậy, trực tiếp dùng hành động để chứng minh thân phận của mình.

Trước phần ngực trắng nõn nà thứ mơ hồ lộ ra dưới chiếc yếm màu trắng làm cho Quân Diễm Thần hoảng hốt.

Không phải hắn không có nữ nhân vây quanh nhưng cho tới bây giờ hắn đều không để ai vào mắt những nữ tử kia còn chưa đến được gần hắn đã biến thành vong hồn dưới đao, tuyệt nhiên chưa từng thấy qua thân thể nữ nhân.

Hiện tại lại thấy da thịt trắng nõn trước ngực Mạc Cửu Khanh cùng xương quai xanh gợi cảm không khỏi làm Ngũ Vương gia lạnh lùng trầm ỏn xưa nay trở nên thất thần.

Nhưng chỉ nháy mắt, Mạc Cửu Khanh đã kéo áo lên, nhìn bộ dáng thất thần của Quân Diễm Thần, nàng không khỏi buông lỏng cổ áo hắn, còn thuận tiện sửa sang lại thay hắn, cuối cùng mới đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt tuấn tú nhưng không hề có chút khinh khi nào của Quân Diễm Thần.

"Tiểu tử, so với ta người còn non nớt lắm. Ngày hôm nay ta nói cho người biết, ta chính là Mạc Cửu Khanh, không phải giả mạo và ta cũng không sợ người đi điều tra, tóm lại kết quả cũng giống nhau thôi." Dứt lời, Mạc Cửu Khanh thu tay về, một chút cũng không thêm để ý biểu lộ của không chút để ý đến biểu cảm của Quân Diễm Thần lúc nàng rời đi

Khi đã đi được khoảng hai mét, Mạc Cửu Khanh mới quay người nửa nhưn mi, nàng nhìn Quân Diễm Thần, dựng ngón tay cái của bàn tay phải về phía hắn.

Cuối cùng mới cảm thấy thoải mái mà rời đi

Mặt khác Quân Diễm Thần nghiễm nhiên không ngờ Mạc Cửu Khanh sẽ lớn gan như vậy, không chỉ trực tiếp để hắn thấy thân thể mà còn trực tiếp sờ mặt hắn. Hắn sống mười tám năm qua chưa từng bị khiêu khích, mà hành động của nàng nàng rõ ràng là cố ý khiêu khích hắn.

Thật là thú vị, mười tám năm hắn sống trên đời đây là lần đầu tiên có người không sợ mất mạng mà khiêu khích hắn, hơn nữa còn là một nữ nhân không

biết trời cao đất rộng.

Mạc Cửu Khanh sau khi rời đi thì cười đến du côn, cảm thấy vô cùng mỹ mãn, vừa rồi nàng mới đùa giỡn vị Vương gia quyền lực nhất Linh Nam đó.

Nàng cảm thấy mình đắc tội với hắn cũng không uống, một nam nhân mà da còn tuyệt hơn cả nữ nhân, cái này rốt cuộc là sao?

Khi Mạc Cửu Khanh còn đang xuất thần thì một đạo kinh phong từ bên người nàng xẹt qua, đến khi nàng cảnh giác, cả người đã đột nhiên bị nhấc lên, thân thể bị treo lơ lửng.

Nàng còn chưa rõ xảy ra chuyện gì, bên tai đã truyền đến một âm thanh mơ hồ mang theo tà khí mà cao ngạo.

"Khiêu khích bản Vương xong mà nghĩ chạy à? Tiểu hồ ly, móng vuốt của ngươi cũng sắc bén lắm, nhưng bản Vương cũng không ngại giúp ngươi mài nhẵn đầu." Quân Diễm Thần nắm lấy cổ áo phía sau của Mạc Cửu Khanh, phi thân nhanh như chớp vượt qua cung điện.

Mạc Cửu Khanh hoàn toàn không để ý lời Quân Diễm Thần nói, chỉ thấy trước mắt vượt qua hàng loạt cảnh vật, nàng cảm thấy ngạc nhiên không thôi, đây chính là kinh công mà nàng xem trên TV!

Khi còn bé nàng hâm mộ những người có thể bay trên mái hiên, đi trên vách tường. Thật không ngờ lại có một ngày tự nàng cũng có thể tự trải nghiệm thấy loại cảm giác ấy!

Không giống cảm giác bó buộc khi nhìn ra cửa sổ lúc ngồi trên phi cơ, đây là bay thật đấy!

Cảm thán qua đi, lúc này Mạc Cửu Khanh mới phát hiện mình bị Quân Diễm Thần ôm khiếm nhã như vậy, không khỏi quơ loạn nói: "Thần là Vương gia, đối đãi với một thực nữ như thế này ngươi không cảm thấy không đúng sao?"

Thực ra Quân Diễm Thần khi thấy Mạc Cửu Khanh hưng phấn thì con giận trong lòng cũng tiêu tan, nhưng nghe xong lời nàng lại không khỏi cười lạnh: "Thực nữ? Ngươi cảm thấy mình giống sao?"

Mạc Cửu Khanh nghe Quân Diễm Thần nói xong đôi môi đẹp khẽ cười: "Nếu để người người biết được, Vương gia tựa bằng sơn bọn họ kính trọng lại nói lời độc ác như vậy, ngươi thử nghĩ xem, bọn họ sẽ có phản ứng như thế nào đây?"

"Nếu cũng để người người biết rõ, Dịch nữ ngu ngốc của phủ Tướng quân là kẻ ngay cả người nuôi dưỡng mình cũng báo thù, hại cả thứ tử, di nương. Ngươi nói xem lúc đó người đời sẽ nhìn ngươi thế nào?" Quân Diễm Thần tự nhiên cũng không chịu yếu thế.

"Ta? Ta vốn không để ý người đời nhìn ta thế nào, chỉ cần chuyện ta thích là được, Mạc Cửu Khanh ta làm việc xưa nay đều tùy tâm sở dục." Mạc Cửu Khanh nghe Quân Diễm Thần nói xong không khỏi cười nhạo nói.

"Bản Vương xưa nay làm việc cũng tùy tâm, người khác thấy thế nào cũng chẳng liên quan gì tới ta."

Nhưng mà hiện tại tay Bản vương mỏi rồi, không muốn ôm theo ngươi nữa." Quân Diễm Thần nghe Mạc Cửu Khanh nói xong khóe miệng khẽ nhếch mà có lẽ chính hắn cũng không phát hiện.

Mạc Cửu Khanh nghe Quân Diễm Thần nói mắt chăm chăm nhìn mặt đất, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn nàng liền thảm nghĩ ôm thật chặt cây cổ thụ mạng trước mắt.

Đang khi Quân Diễm Thần sắp buông tay, Mạc Cửu Khanh "lỡ" thoáng một phát ôm lấy eo Quân Diễm Thần, ôm gât gao tuyệt đối không buông tay.

Quân Diễm Thần thấy vậy, sắc mặt biến đổi lạnh lùng nói: "Buông tay."

Mạc Cửu Khanh nghe Quân Diễm Thần nói xong đầu cũng không giờ lên nói: "Tuyệt đối không buông!"

Nàng cũng không phải có vấn đề ở đầu nha, buông tay ra nàng nhất định sẽ bị té chết.

Mạc Cửu Khanh nghiễm nhiên quên mất Từ Tô đã từng nói qua với nàng, Ngũ vương gia tiếng tăm lừng lẫy này, chán ghét nhất là tiếp xúc thân thể của nữ nhân, cho nên mười tám năm qua Ngũ vương gia tà mị, vô át quần phượng kia thực chất còn là tiểu hài đồng đó.

Nhưng Quân Diễm Thần cũng có chút kỳ lạ, nếu là bình thường nữ tử tới tới gần hắn, hắn sẽ chán ghét muốn giết người, nhưng từ khi ở Chiết Tử viện nhìn thấy Mạc Cửu Khanh, tay xoa nhẹ tóc của nàng, đến bây giờ tiếp xúc gần như vậy trong lòng của hắn lại không sinh ra một điểm chán ghét. Nhưng càng như vậy, Quân Diễm Thần lại càng hoảng hốt, chưa bao giờ có sự tình có thể vượt qua phán đoán của hắn, nhưng Mạc Cửu Khanh chính là một tồn tại ngoài ý muốn.

Khi thấy nàng ly khai khỏi yến hội, chính mình liền ma xui quỷ khiến cũng đi ra, thấy nàng ngồi ở tường cao bị bao phủ trong bóng đêm, lộ ra bóng lưng tịch liêu, liền không nhịn được lại đi trêu chọc nàng.

Hiện tại nàng lại ôm hắn, vậy mà hắn lại không nổi sát tâm?

"Bản vương bảo ngươi buông tay." Quân Diễm Thần hít một hơi thật sâu, đôi mắt phượng hẹp dài chớp động lên hào quang mê mông giống như Tinh Hà.

"Không buông!" Mạc Cửu Khanh mới không ngốc, lúc này tuyệt đối không thể thả tay.

Đang khi Mạc Cửu Khanh quyết tâm níu lấy Quân Diễm Thần, Quân Diễm Thần lại nhẹ nhàng cười cười, Mạc Cửu Khanh khó hiểu ngẩng đầu liền chứng kiến Quân Diễm Thần thật sâu nhìn mình.

Mắt phượng hẹp dài tràn ngập nhu tình, bộ dáng lúc này của Quân Diễm Thần nàng mới sẽ không tin tưởng hẳn thích mình, ai tin tưởng là ngu ngốc!

Càng nắm chặt lấy quần áo Quân Diễm Thần, Mạc Cửu Khanh vừa định nói chuyện, Quân Diễm Thần liền chậm rãi đem áo bào màu đen bên ngoài cởi ra.

"Ta cho ngươi biết! Nếu như ngươi đem ta từ nơi này vứt xuống ta cho dù thành quỷ cũng sẽ quấy đến ngươi không có ngày an bình!" Mạc Cửu Khanh nhìn động tác Quân Diễm Thần, trên mặt cũng không có hoảng sợ ngược lại còn nhìn hắn nhẹ nhàng cười nói.

Hàm răng trắng nõn trong ánh trăng càng nổi bật, thực sự nổi bật lên môi không có chút huyết sắc của Mạc Cửu Khanh.

"Chuyện này, chờ ngươi thành quỷ rồi nói sau đi." Quân Diễm Thần xem xét Mạc Cửu Khanh, lạnh lạnh nói.

Mà Mạc Cửu Khanh nhìn xuống phía dưới, nhìn thấy cách đó không xa cung điện tương đối khá cao, nếu là chính mình nhảy xuống so với bị Quân Diễm Thần vứt đi tốt hơn nhiều, hơn nữa cũng sẽ không bị nội thương đi.

"Chúng ta liền mỗi mắt mong chờ nha." Mạc Cửu Khanh nhìn Quân Diễm Thần nhoen miệng cười, căn bản không có biểu lộ bộ dáng lạnh lùng hồ hững.

Quân Diễm Thần vừa định làm động tác buông tay, lại bị Mạc Cửu Khanh làm cho hoảng hốt.

"Nhìn ngươi bờ mông tròn đầy như vậy nếu là nữ tử xác định có thể sinh nhiều con. Đáng tiếc..." Mạc Cửu Khanh tay vốn ôm eo Quân Diễm Thần đã dời đến bên mông hắn, thuận tiện còn vỗ vỗ bộ dáng tiếc nuối.

Không đợi Quân Diễm Thần tức giận, Mạc Cửu Khanh liền rất nhanh buông lỏng tay khỏi người Quân Diễm Thần: "Bỏ tiểu thư đi trước một bước rồi, về sau nếu nhìn thấy ngươi ta sẽ đi đường vòng!"

Dứt lời, Mạc Cửu Khanh đột nhiên đẩy Quân Diễm Thần, rất nhanh buông hắn ra.

Quân Diễm Thần chưa hoàn hồn sau lời đùa giỡn của Mạc Cửu Khanh liền chứng kiến nàng buông tay, thân thể rất nhanh rơi xuống

Ba ngàn sợi tóc trên không trung bay múa trải thành dải đen như mực, váy dài màu xanh nhạt bị gió thổi phình nổi bật lên khuôn mặt tái nhợt của Mạc Cửu Khanh trong mắt nàng hoa đào dài nhỏ bay tán loạn thành nhiều dải sáng nhưng lúc nhìn Quân Diễm Thần lại mang theo tràn đầy vui vẻ.

Quân Diễm Thần như từ bản năng rất nhanh bay xuống muốn tiếp Mạc Cửu Khanh, trong nội tâm chỉ có một ý niệm, bất kể như thế nào cũng không thể làm nàng bị thương!

Không chờ Quân Diễm Thần tiếp được Mạc Cửu Khanh, hai chân nàng lại hướng hư không đạp, thân thể rất nhanh vòng qua thành một vòng cong.

Mà Quân Diễm Thần cũng thấy rõ lúc nàng quay người có tình huống tai hấn phun ba chữ.

"Xú tiểu tử."

Ba chữ hắn nghe rõ ràng, nhưng lại không chút chần chờ mà đón lấy Mạc Cửu Khanh, mà động tác vừa rồi của Mạc Cửu Khanh làm nàng càng hạ xuống nhanh hơn.

Tại lúc Quân Diễm Thần sắp bắt lấy Mạc Cửu Khanh, hai tay hai chân nàng lại đồng thời rơi xuống đất chống lấy gạch ngói, Mạc Cửu Khanh mượn lực lộn một rồi đi rồi rơi xuống vị trí thật xa, nàng không có thời gian nghỉ mệt thì thân thể đã cong một vòng, hai chân đạp một, nàng như báo săn mà xông ra ngoài, thân thể mảnh khảnh nhảy qua các cung điện hòa vào màn đêm.

Mà Quân Diễm Thần cũng không có đuổi theo, chỉ là nhìn theo hướng Mạc Cửu Khanh rời đi ngăn người.

"Chủ tử, thuộc hạ đuổi theo mang Mạc tiểu thư về?" Chẳng biết lúc nào một người toàn thân áo đen xuất hiện, quỳ sau lưng Quân Diễm Thần cung kính hỏi.

Quân Diễm Thần vừa nghe hắc y nhân nói đột nhiên quay đầu lại ánh mắt âm trầm nói: "Nhớ kỹ, tiểu hồ ly kia chỉ có bốn Vương được quyền bắt, sẵn bản giờ mới bắt đầu, ai cũng chỉ có quyền nhìn, còn nữa, nhiệm vụ của các ngươi chính là chỗ này."

Hắc y nhân kia nghe Quân Diễm Thần nói xong thân thể không khỏi hung hăng run lên, đây mới là chủ tử của bọn hắn, vừa rồi cùng Mạc tiểu thư cùng một chỗ chính là người khác, chỉ là hắn bị ảo giác. Tốt nhất là nên quên đi!

"Thuộc hạ ghi nhớ, kính xin chủ tử yên tâm." Hắc y nhân một tay che ở trước ngực cung kính nói ra.

"Phân phó cho đông Lam chuẩn bị một ít thuốc bị thương, loại nào có thể rất nhanh hồi phục nhưng quá trình lại rất đau đưa đến cho tiểu hồ ly đó đi."

Quân Diễm Thần đem đai lưng đã cởi bỏ buộc lên, khoe miệng cười dẫn ra nụ cười xấu xa vui vẻ nói.

Mà nam tử áo đen kia nghe xong Quân Diễm Thần nói không khỏi trong lòng đồng tình với Mạc Cửu Khanh, hẳn đã nói... Cái chủ tử kinh khủng này, làm gì dễ đối phó như vậy...

Bất quá thân thể Mạc tiểu thư là tường đồng vách sắt làm nên đây sao? Từ nơi cao như vậy rơi xuống, còn có thể trốn nhanh như vậy, có thể thấy được bản lĩnh chạy trốn chết thật sự là cường hãn đến không ai bằng..

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 38: Bắt Đầu Lại Tất Cả Mọi Thứ

Được tán dương nhưng Mạc Cửu Khanh không cảm thấy vinh hạnh, hai tay dùng sức run rẩy, làm cho cánh tay mới vừa rồi bị chấn động buông lỏng xuống, chân cũng khập khiễng đi về phía bụi cây.

Vốn nàng tính toán vô cùng tốt nhưng hết lần này đến lần khác đều xui xẻo rơi trúng ngôi nhà chứ không phải là đất bằng, cho nên cả tay và chân đều bị chấn động, bây giờ còn rất tê dại.

Nhưng vì không muốn bị cái tên biến thái khẩu phật tâm xà Quân Diễm Thần kia bắt được, còn không chờ cơ hội đành chạy trốn ra ngoài, bây giờ tay chân nàng đều rất khó chịu nhưng thời gian nàng rời khỏi sảnh yến hội cũng rất lâu rồi, miễn làm cho Mạc Hạo Thiên lo lắng không nói, nhiều người như vậy muốn xem nàng xấu mặt, giờ phút này nàng tuyệt đối không có một chút được thư giãn.

Tay dần dần cũng có lực, Mạc Cửu Khanh không khỏi xoa eo của mình, một bên nhỏ giọng chửi bới Quân Diễm Thần một bên nhớ lại phương hướng trở về.

Ngay khi Mạc Cửu Khanh cho rằng mình không đi sai đường thì lại phát hiện ra bản thân đã đứng ở một nơi khác.

Sóng nước lăn tăn trên mặt hồ, cảnh dương liễu là lướt rủ xuống, thật là một cảnh đẹp, ánh trăng trong hồ phản chiếu ra chút mơ hồ xa cách không thể chạm đến.

Mạc Cửu Khanh cảm thấy không ổn trong lòng khi nhìn nơi này, chính mình nhất định là đã đến nơi Mạc Hạo Thiên từng nói qua, trong lòng nàng vừa không ngừng kêu khổ vừa ân cần hỏi thăm cả nhà Quân Diễm Thần.

Nàng định quay người đi trở về, nhanh chút rời xa mảnh đất thị phi này, thì lại bị tiếng người nhẹ nhàng gọi trở lại.

"Quận chúa An Hạp vừa đến vì sao lại muốn rời khỏi?" Giọng nói thanh nhã không khỏi có chút quen thuộc giống như nàng đã từng nghe thấy.

Mạc Cửu Khanh không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh chậm rãi đi ra khỏi bóng cây dương liễu.

Y phục hắc sắc, sườn mặt cuốn hút trí mạng. Mạc Cửu Khanh rốt cuộc cũng biết người kia là ai.

Chính là nam tử đứng cạnh nói chuyện với nàng trên yến hội.

Nhưng nàng vẫn không thể nhớ được nàng đã gặp hắn ở đâu.

"Có duyên mới có thể nhìn thấy cảnh đẹp, vị công tử này thật có nhã hứng, bản quận chúa không quý rồi nữa." Mạc Cửu Khanh bất động thanh sắc nhìn nam tử nói.

Bộ dáng tâm tình như nước, ngay cả trong cặp mắt hoa đào nhỏ hẹp kia cũng không thể nhìn ra một tia dao động.

Nam tử trước mắt này đủ để so sánh dung nhan với Quân Diễm Thần nhưng nam tử này thiếu vài phần tà mị, lại nhiều hơn vài phần xuất thần so với Quân Diễm Thần, giống như từ lúc đầu nàng nhìn thấy là sườn mặt của đối phương thì trong nội tâm liền nhớ ngay tới câu nói chửi thần tà ma khó xâm.

Nam tử này có bản lĩnh như vậy.

Nam tử nghe xong lời nói của Mạc Cửu Khanh thì có hơi chút kinh ngạc, Mạc Cửu Khanh thay đổi, nhưng chợt cười nói: "Quận chúa An Hạp nói không sai, quả thực có khối trái tim tinh xảo."

Thấy nam tử khích lệ mình như vậy, Mạc Cửu Khanh tuy rằng không biết nam tử này đánh chủ ý gì, nhưng cũng không chán ghét nam tử này, bởi vì từ cặp mắt sáng chói kia, nàng nhìn thấy chỉ có nồng đậm thiện ý, không hề có một tia tính toán.

"Chúng ta trước kia từng gặp qua chưa?" Mạc Cửu Khanh không tự giác liền lên tiếng hỏi.

Nam tử nghe xong Mạc Cửu Khanh nói hai gò má chỉ là trong chớp mắt cứng đờ nhưng rất nhanh liền che dấu sắc mặt không để lại chút dấu vết.

"Không biết, nhưng có lẽ là có duyên cùng với Quận chúa An Hạp, nếu là Quận chúa An Hạp nghi hoặc tại sao trên yến hội ta lại giúp đỡ nàng thì chỉ là ta thành tâm muốn kết giao bằng hữu với nàng mà thôi." Nam tử đứng ở dưới ánh trăng, khoe miệng mang theo thiện ý cười, trong mắt không hề có chút tạp chất nhìn Mạc Cửu Khanh.

Cái loại cảm giác này rất khó làm cho người ta tưởng tượng, tự thân ở giữa không ổn định, mỗi người đều muốn lấy cơ tự bảo vệ bản thân mình, cũng muốn tìm kiếm đường đi cho mình, a dua nịnh bợ lừa dối cũng là chuyện bình thường nhưng từ trong mắt nam tử này thật sự nàng không hề nhìn thấy một chút tạp chất, chẳng qua là theo lời hắn nói, thâm nghĩ muốn kết giao với nàng.

Hắn coi như người trong sạch trong cái thời loạn này, những nơi đi qua đều đục ngầu cũng chỉ có hắn mới lo cho bản thân mình.

Bất kể có đủ bản lĩnh lo thân mình thì cũng là tâm tình cho phép.

"Người nói muốn kết giao bằng hữu với ta nhưng ta ngay cả tên người là gì cũng không biết. Người nói xem ta có nên tin tưởng lời người nói không?" Mạc Cửu Khanh mặt lạnh nhìn về mặt cau mày nhìn bướng bỉnh lại không hề trối buộc của nam tử trước mặt này.

"Thật đúng là thất lễ, tại đất nước Linh Nam này tất cả mọi người hay thích gọi ta là chất tử Hoàng tử nhưng ta càng cảm tâm tình nguyện để Quận chúa An Hạp gọi ta một tiếng Lâu Thiên Cẩn." Nam tử cười nhạt một tiếng, lời nói từ cái miệng xinh đẹp lại như mây trôi nước chảy đáp với Mạc Cửu Khanh.

Mạc Cửu Khanh nghe xong cái tên Lâu Thiên Cẩn của nam tử không khỏi có chút kinh ngạc, nàng biết rõ Linh Nam có một chất tử Hoàng tử Đông Lâm, nhưng thật không ngờ là một người xuất trần như vậy.

Hơn nữa, hắn giống như không hề quan tâm tới thân phận của mình tại Linh Nam.

Nếu là bình thường muốn thừa nhận thân phận chất tử của mình chỉ sợ sẽ có rất nhiều không cam lòng và oán hận nhưng trong đôi mắt này, mặc kệ lúc nào nhìn nàng cũng đều chỉ có sự thuần túy, thuần túy thiện ý, thuần túy vui vẻ.

Chẳng biết tại sao Mạc Cửu Khanh lại rất muốn làm bạn bè với hắn.

Nàng không có bằng hữu, bất kể là kiếp trước hay là hiện tại, kiếp trước chỉ có chiến hữu bằng hữu duy nhất chính là Bạch Ngao Tuyết, thế nhưng lại là người không thích nói chuyện, tính cách cũng không giống với nàng.

Ở kiếp trước nàng không có bằng hữu thế nhưng kiếp này nàng không còn thân bất do kỷ như kiếp trước nữa, không cần cảm lấy súng để bảo vệ tất cả mọi thứ, vậy thì nàng sẽ không phải...

Có phải nàng có tư cách để thay đổi hay không?

Mặc dù không thể đặt mình dưới ánh nắng mặt trời nóng rực nhưng nàng cũng không còn phải nhớ tới Hắc ám kia. Nàng không muốn hành tẩu một mình nữa, không muốn đi ngược ánh sáng nữa, không muốn có chút ràng buộc nào nữa.

Mạc Cửu Khanh mãi suy nghĩ nên không phát hiện mình đã thất thần hồi lâu, mà trong lúc nàng ngẩn ngơ, Lâu Thiên Cẩn gần như khao khát nhìn khuôn mặt lãnh ngạo gần như lạnh lùng của nàng.

Mặc dù thường xuyên đến phủ tướng quân vụng trộm nhìn nàng, thế nhưng nàng không hề trấn tĩnh như lúc này.

Vì nàng bây giờ đã ổn rồi nên hắn không muốn nghĩ một lần lại hai lần tiếp tục nhìn nàng, vì luôn không dám đi đối mặt để nhận được ánh mắt lạ lẫm của nàng khi nhìn thấy mình.

Nhưng giờ đây xem ra tình hình không hề bết bát như vậy, quên rồi thì quên luôn đi, chuyện cũ trước kia dù sao với nàng mà nói đều là chuyện thống khổ, bắt đầu lại một lần nữa, để lần đầu bọn họ gặp mặt là bên cạnh hồ nước này, dưới cây liễu, một lần nữa lại nhận thức.

Mạc Cửu Khanh nhìn Lâu Thiên Cẩn, gió thổi động qua vạt áo màu xanh, tóc hắn đen như mực được tỉ mỉ buộc lên cẩn thận, dáng người cao, lộ ra khí phách cảm giác gió thổi qua như ào giạt.

"Lâu Thiên Cẩn, xét thấy người nhìn rất quen mặt, bản quận chúa liền cho phép người trở thành bạn bè của ta." Mạc Cửu Khanh đưa tay sửa sang sợi tóc sắp bị gió thổi loạn, mặt mày dịu dàng nhìn Lâu Thiên Cẩn nói.

Lâu Thiên Cẩn vốn còn đắm chìm trong ý tưởng của chính mình, chợt nghe thanh âm của Mạc Cửu Khanh, cảm giác thật mơ hồ truyền đến, ngẩng đầu nhìn mặt mày dịu dàng của nàng, lúc này, cuối cùng hắn cũng đã tìm được một tia cảm giác chân thật.

Có lẽ... Đây mới chính là Mạc Cửu Khanh, Mạc Cửu Khanh không hề nguy trang.

"Vậy liền đa tạ quận chúa đại nhân." Lâu Thiên Cẩn phụ họa lời Mạc Cửu Khanh nói.

Mạc Cửu Khanh thấy vậy, buồn cười nói: "Ta phải đi, yến hội chắc cũng sắp xong, chúng ta lần sau gặp lại nhé."

Dứt lời, nàng liền vừa phát tay với Lâu Thiên Cẩn vừa xoa xoa eo rất nhanh rồi khỏi.

Lâu Thiên Cẩn nhìn bóng lưng Mạc Cửu Khanh rồi khỏi, thật lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Không bao lâu sau, thân ảnh Lâu Thiên Cẩn cũng biến mất ở bên cạnh hồ nước, tất cả đều trở về yên tĩnh, coi như cuộc nói chuyện mới vừa rồi chưa từng có phát sinh qua.

Quân Diễm Thần chân trước trở lại sảnh yến hội, Mạc Cửu Khanh chân sau cũng đi theo trở về khiến Quân Triệt Miếu không khỏi dùng ánh mắt nhìn hai người có vài phần mập mờ, mà ngay cả trong mắt một đám đại thần cùng gia quyến đều mang theo thâm ý nhìn Mạc Cửu Khanh.

Những quan gia tiểu thư tuy là ghen ghét, nhưng lại không dám trắng trợn biểu hiện ra ngoài, dù sao thân phận Mạc Cửu Khanh cũng vẫn còn đó, lúc này dĩ nhiên không giống ngày xưa.

Trở lại sảnh yến hội, Mạc Cửu Khanh cũng khôi phục bộ dáng lạnh lùng, trở lại vị trí của mình, coi như không hề quan tâm tới những ánh mắt kia, chỉ nhìn về phía Quân Diễm Thần thì trong mắt hoa đào dài nhỏ mới mang theo nồng đậm ác ý.

Nhìn kỹ thì còn có thể phát hiện thấy vài phần khiêu khích.

Phát hiện Quân Diễm Thần đang nhìn mình, Mạc Cửu Khanh bất động thanh sắc nâng lên tay phải của mình, trên không trung quơ quơ, lập tức ném ánh mắt khiêu khích về về phía Quân Diễm Thần.

Quân Diễm Thần nhìn động tác của Mạc Cửu Khanh, vốn khỏe mắt có kỹ xảo tràn đầy ý cười bỗng giảm dần, ngược lại giận quá hóa cười nhìn Mạc Cửu Khanh.

"Rất tốt, tiểu hồ ly." Không nhìn thấy Quân Diễm Thần đang nói chuyện, thế nhưng tiếng nói vừa mỉa hoặc vừa khêu gợi cũng đã truyền đến bên tai của mình.

Mạc Cửu Khanh hơi có chút ngạc nhiên, tự nhiên cũng đoán được đây là truyền âm, trong nội tâm không khỏi âm thầm suy nghĩ bản lĩnh của Quân Diễm Thần.

Người nam nhân này thật đúng là sâu không lường được nhưng nếu không phải người nam nhân này chủ động trêu chọc nàng, nàng cũng sẽ không xuất hiện cùng hắn mặc dù nàng không sợ phiền toái, và cho dù Quân Diễm Thần lợi hại thì nàng cũng không có yếu!

Nàng rất nhanh giấu đi một miếng ngọc bội bóng loáng ở trong tay áo trái, dĩ nhiên là vì Mạc Cửu Khanh nàng không có ý định trả lại ngọc bội này cho Quân Diễm Thần rồi.

Vốn là lúc kéo quần áo hắn rơi xuống đúng lúc, vừa rồi Quân Diễm Thần truyền âm lại, vậy thì xem ra hắn cũng sẽ không đơn giản buông tha cho nàng rồi, như vậy nàng cũng sẽ không nương tay!

"Tốt rồi, hôm nay cung tiệc chỉ tới đây thôi, trăm cũng mệt nhọc." Quân Triệt Miếu cũng có chút mệt mỏi, liền dùng âm thanh nhàn nhạt nói.

Dứt lời, Quý Phi đứng dậy rồi đi trước.

Mà Quân Diễm Thần cũng đi theo rồi khỏi, nhìn kỹ tựa như hoàng đế như một vật bình thường.

"Cung kính Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế." Đủ loại quan lại ngay ngắn hướng hoàng thượng tiến đưa.

Mạc Cửu Khanh thấy vậy, cuối cùng cũng khôi phục giọng điệu.

Ngay khi Mạc Cửu Khanh đi theo Mạc Hạo Thiên, còn có Mạc Uyển Uyển thẳng một đường không nói gì đi ra khỏi yến hội thì đụng phải Quân Diễm Thần đi từ bên kia tới.

Mạc Cửu Khanh giả bộ không nhìn thấy Quân Diễm Thần, nàng cũng giả không nhìn thấy Mạc Hạo Thiên và Mạc Uyển Uyển hành lễ với Quân Diễm Thần.

Hàn huyền vài câu, Quân Diễm Thần liền dẫn người rời đi, ánh mắt tà mị nhìn thẳng Mạc Cửu Khanh, bước chân ngừng lại khi đi đến bên người Mạc Cửu Khanh, cuối cùng lại không nói gì liền rời đi.

"A..." Giọng nói lạnh lùng vui vẻ vẫn còn ở bên tai.

"Tiểu hồ ly nàng nên bồi bổ một chút, chột nhìn nàng còn tưởng rằng nàng trước sau đều bằng phẳng... giống nhau." Tiếng nói trêu tức vẫn còn quanh quẩn ở bên tai.

Mạc Cửu Khanh rất nhanh đem nắm đấm vung tại chỗ, người nam nhân này không phải biến thái khẩu phật tâm xà mà là biến thái hèn mọn bỉ ổi khẩu phật tâm xà!

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39: Cần Ra Tay Sẽ Ra Tay

Mạc Cửu Khanh quay đầu lại, chỉ thấy trước mắt nàng là thân ảnh nghênh ngang của Quân Diễm Thần đang từng bước tiến đến, hấn cổ kim nén con tức giận trong lòng để nó không bộc phát.

Nam nhân đáng chết này thật đúng là không biết lựa lời, nàng sẽ xem hấn phản ứng kiểu gì, chọc giận một nữ nhân còn đáng sợ hơn đắc tội với kẻ thù.

"Cửu Khanh, ban này con ra ngoài có gặp được Ngũ vương gia không?" Đến lúc ngồi lên xe ngựa Mạc Cửu Khanh Hạo Thiên mới lên tiếng (đọc đoạn này em có nhận ra sự vô lý chủ thể hỏi không? Có thể là tác giả viết nhầm tên nhân vật, khi dịch mình sửa lại)

Mạc Cửu Khanh ngược mắt lên nhìn Mạc Hạo Thiên, giọng nhàn nhạt nói: "Lúc phụ thân quay về thì có gặp."

Mạc Hạo Thiên nghe Mạc Cửu Khanh nói xong cũng đoán ra được mọi chuyện, suy cho cùng thì người sáng suốt đều có thể nhìn ra điều đó, hai người cùng nhau bước đi, còn có thâm ý tự quay sang nhìn nhau cứ như không thể không nghi ngờ cho được.

"Ngũ vương gia hành động khó lường, tuy có thể sống chung với hấn như với hấn có thể sống chung với bằng hữu nhưng dù sao thì nam nữ thụ thụ bất tương thân. Sau này nếu con có trông thấy thì nên đi vòng đề tránh." Nhìn về mặt vân đạm phong khinh của Mạc Cửu Khanh, Mạc Hạo Thiên đành lên tiếng nói.

Đã sớm biết lời Mạc Hạo Thiên nói ra không có gì tốt đẹp nên Mạc Cửu Khanh không coi đó là chuyện quan trọng, (bỏ dấu phẩy trước những từ nối câu nhưng, bởi vì, nên, thì... vì đây là từ nối câu ghép, để dấu phẩy trong câu ghép là thừa) nhưng khi nghe Mạc Hạo Thiên nói như vậy, nàng chỉ lạnh lùng cong môi cười rồi ngẩng đầu lên nhìn Mạc Hạo Thiên, nói: "Phụ thân yên tâm đi, Cửu Khanh làm việc luôn có chừng mực, không cần phụ thân quan tâm vậy đâu."

Dứt lời, nàng liền nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mặc kệ cho Mạc Hạo Thiên đang định nói tiếp.

Còn Mạc Hạo Thiên khi nghe Cửu Khanh nói như vậy cũng chỉ lạnh lùng thờ ra, không khỏi nhướn mày nhưng vẫn cố nhịn xuống những buồn phiền trong lòng.

Suy cho cùng là do hấn mắc nợ đứa nhỏ này quá nhiều.

"Phụ thân không cần lo lắng, muội muội không còn là đứa trẻ nữa rồi, nó cũng biết là mình nên làm gì." Mạc Uyển Uyển nhân lúc hai người đang im lặng, liền ra vẻ bộ dáng dịu dàng nói.

Mạc Cửu Khanh nghe Mạc Uyển Uyển nói xong lập tức giữu cột mà liếc Mạc Uyển Uyển một cái, khóe miệng mang theo ý cười lạnh lạnh

Tâm tình Mạc Hạo Thiên vốn không tốt, sự việc chuyện của Mạc Uyển Uyển ở trong cung yến nếu không phải hấn phía sau xin tha đằng sau xin tha, thì chưa biết chừng bây giờ Quân Triệt Miếu đã đến đây trừng phạt rồi.

Nhưng vẫn chưa xóa được vết nhơ trong cung yến lần này. lần này cung yến vẫn chưa xóa được vết nhơ.

"Uyển Uyển, thường ngày ta thấy con là người hiểu văn hiểu nghĩa (có thể chuyển thành hiểu lễ biết nghĩa hoặc để nguyên thành ngữ là tri thư đạt lý), nhưng tại sao lúc trong cung con lại vô lễ như vậy? Chuyện lần này coi như cho con một bài học, nếu lần sau còn tái phạm thì con tự tìm cách mà giải quyết, ta sẽ không giúp con nữa đâu." Mạc Hạo Thiên quay đầu nhìn Mạc Uyển Uyển, nghiêm mặt nói.

Ban đầu Mạc Uyển Uyển định lợi dụng việc này để lấy cớ giảng hòa cho mình, nhưng lại không ngờ Mạc Hạo Thiên vì chuyện này mà để bụng, lại có thể trách móc nàng ngay trước mặt tiểu tiện nhân Mạc Cửu Khanh.

"Lần này lại để cho thụ phân thất vọng, nay Uyển Uyển trở về là để tự nhận hình phạt, hi vọng phụ thân có thể tha thứ cho những lỗi lầm của Uyển Uyển." Mạc Uyển Uyển ngẩng đầu, đã sớm chuẩn bị một chút nước mắt long lanh ngay tại viền mắt, rồi lại chậm rãi không chảy xuống.

Bộ dạng như vậy, dù ai thấy cũng không thể không đau lòng.

Nhưng Mạc Hạo Thiên không phải người thương hoa tiếc ngọc, lần này Mạc Uyển Uyển làm ra những chuyện ngay trước mắt tất cả quan thần, bảo người đời sẽ nhìn và đối đãi hấn ra sao.

Người sáng suốt cũng có thể nhận ra điều này, người nhà bọn họ đã từng có nhiều người kỳ thị gốc từ Mạc Cửu Khanh

"Đừng có khóc sụt sướt cả ngày như vậy, chuyện lần này là một bài học rất đáng, cho dù con làm chuyện gì thì cũng phải động não suy xét, không phải một mực muốn chém thì chém muốn giết thì giết làm hủy hoại danh tiếng như vậy."

Mạc Hạo Thiên nhìn thấy nước mắt rom róm trong mắt Mạc Uyển Uyển mà thấy phiền lòng, trước kia khi thấy nước mắt của hai mẹ con họ thì hấn cảm

thấy thật đáng thương, thật muốn che chở. Nhưng giờ, chuyện gì xảy ra cũng khóc khiến cho hân cảm thấy phiền muộn.

Mạc Cửu Khanh nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng không nói chuyện làm cho không gian bên trong như thu hẹp lại, chỉ có Mạc Uyển Uyển đang cố nén tiếng khóc thút thít, nghe quả thực rất phiền.

Bây giờ xem như đã muộn, gió lạnh thổi bay màn xe ngựa, đem theo hơi lạnh khiến cho Mạc Cửu Khanh càng thêm tỉnh táo.

Mạc kể quá trình diễn ra như thế nào, nhưng nhìn chung cung yến lần này không hề uống phí, ít ra Hoàng Đế cũng phải thừa nhận thân phận của nàng, và chỉ cần có được điểm đó thì con đường đi của nàng cũng đã khá lên nhiều rồi, dù sao cũng đã bớt đi được vài con kiến thích khiêu khích.

Bên tai là tiếng tự trách của Mạc Uyển Uyển, còn phía bên ngoài là ngọn đèn dầu sắp tàn, bất giác xe ngựa đã chạy về tới phủ tướng quân.

Vừa xuống xe ngựa, Mạc Cửu Khanh liền thấy lão Liễu quản gia lo lắng đi tới đi lui trước cửa phủ, nhưng không nhìn thấy Từ Tô và Hối Oanh, trong lòng nàng bỗng cảm thấy bất an.

Lão Liễu quản gia vừa nhìn thấy Mạc Cửu Khanh liền bắt chắp nghi lễ, đi tới nói: "Nhị tiểu thư, người đã trở về, Từ Tô sắp không qua khỏi rồi! Người mau trở về nhìn hân lần cuối đi."

Mạc Cửu Khanh nghe lão Liễu nói xong, trong lòng liền trở nên căng thẳng, đôi mắt hẹp dài mà đào hoa nhíu lại nói: "Dẫn đường cho ta."

Nghe lão Liễu nói xong Mạc Cửu Khanh liền xuống xe ngựa, nàng vẫn cảm thấy nghi ngờ, vừa định hỏi lão đã xảy ra chuyện gì thì lão đã dẫn Mạc Cửu Khanh nàng đi xa.

Bất đắc dĩ Mạc Cửu Khanh cũng nhanh chóng đi theo, Mạc Uyển Uyển nhìn thấy vậy, khoe miệng lạnh lùng mang theo ý cười, ánh mắt thì u ám một cách kỳ quái.

Xem ra trong lúc Mạc Cửu Khanh dự cung yến, mẫu thân đã động thủ.

Ban đầu còn há hê, vui sướng vì có người gặp nạn nhưng sau đó Mạc Uyển Uyển bỗng dưng bị chấn động, nàng chợt nhớ tới những lời trong thánh chỉ của Quân Triệt Miếu tại cung yến đêm nay, trong lòng liền cảm thấy bất an.

Rốt cuộc nàng đã biết vì sao trong cung yến Mạc Cửu Khanh không hề nói một câu không tốt về phủ tướng quân, là bởi vì Mạc Cửu Khanh muốn Hoàng Đế thừa nhận thân phận của mình, để dễ dàng đối phó với nàng hơn! Chỉ cần nghĩ như vậy Mạc Uyển Uyển đã lo lắng không thôi, bắt chắp sự tao nhã thường ngày, nàng liền cầm mép váy nhanh chóng đuổi theo sau Mạc Cửu Khanh.

Mạc Cửu Khanh đi theo lão Liễu qua mấy dãy hành lang, tuy rằng khuôn mặt vẫn bình tĩnh như cũ, để không ai biết lúc này nàng đang suy nghĩ cái gì.

"Nhị tiểu thư, người đừng quá lo lắng, ta đã phân phó hạ nhân đi mời thái y rồi, thái y sẽ đến đây nhanh thôi, chỉ cần Từ Tô cố gắng chịu đựng thêm chút nữa." Lão Liễu cũng không biết Mạc Cửu Khanh đang nghĩ cái gì, đành cân thận an ủi.

"Hôm nay đã xảy ra chuyện gì?" Mạc Cửu Khanh lập tức đi lên phía trước, khuôn mặt thờ ơ mà nghiêm túc ẩn chứa nhiều hàm ý.

Giọng nói lạnh lùng của nàng khiến cho lão Liễu không rét mà run.

"Là thế này, ban đầu phu nhân.... Tô di nương đang nghỉ ngơi, Từ Tô và Hối Oanh thì ở lại trong sân để chăm sóc bà, nhưng sau khi Tô di nương tỉnh lại thì phát hiện mất chiếc vòng tay mà bà thích nhất, có thị nữ nói nhìn thấy Từ Tô lặng lẽ cầm nó, nhưng mà Từ Tô đã không thừa nhận lại còn chống đối Tô di nương, sau đó bị Tô di nương trừng phạt..." Ban đầu lão Liễu định gọi là phu nhân, nhưng sau khi bị Mạc Cửu Khanh liếc nhìn lão liền lập tức sửa lại.

Mạc Cửu Khanh nghe lão Liễu nói xong, đôi mắt nàng bỗng tối sầm lại, lập tức giễu cợt nói: "Hai mẹ con ả đều thích sử dụng những thủ đoạn tiện như thế này, quả thực rất giỏi."

Lão Liễu chưa hiểu rõ hàm ý trong lời nói của Mạc Cửu Khanh liền nghe nàng nói tiếp: "Người đi ra cửa sau xem có phải thái y bị chặn ở đó không, tiện thể đưa thị nữ chặn thái y ra đây, bất kể là ai, nếu như người để chạy thoát thì người chịu tội thay sẽ là người đấy! Ta sẽ để các người chống mắt lên xem, chọc giận Mạc Cửu Khanh này sẽ có kết cục như thế nào."

Lão Liễu nghe Mạc Cửu Khanh nói xong liền ngẩng đầu lên thì nhìn thấy đôi mắt đen như mực kia tràn đầy sát khí, đây cũng là điều hân chưa bao giờ thấy ở Nhị tiểu thư.

"Hiện tại Từ Tô đang ở trong tiểu viện của Tô di nương, lão nô sẽ đi ra cửa sau để kiểm tra." Được Mạc Cửu Khanh chỉ đường, lão Liễu vội càng rồi đi.

Mạc Cửu Khanh không quan tâm lâu lâu nghĩ gì, nàng buông lỏng cổ tay rồi nhanh chóng đi về phía tiểu viện của Tô Liên.

Tô Liên là người không biết phân biệt tốt xấu, vì vậy nàng cũng không thể nương tay.

Mạc Cửu Khanh vừa đi đến tiểu viện của Tô Liên liền nhìn thấy mấy thị nữ tụ họp lại một chỗ xì xào bàn tán, thấy Mạc Cửu Khanh bước đến thì lập tức tản ra.

Mạc Cửu Khanh thấy vậy, tùy ý nắm lấy cổ áo của một thị nữ nói: "Dẫn ta đến chỗ thị nữ của ta."

Thị nữ kia sau khi nghe Mạc Cửu Khanh nói xong định phản bác lại, đến khi trông thấy ánh mắt khát máu của Mạc Cửu Khanh thì không khỏi sợ hãi, chẳng dám nói gì.

"Phân nhân, người không cần lo lắng, cho dù kẻ đàn kia đã trở về nhưng cũng không dám nói gì đâu, chỉ cần chúng ta một mực nói cái vòng đó là do Từ Tô ăn cắp, thì Mạc Cửu Khanh cũng hết đường chối cãi." Thị nữ đứng bên người Tô Liên đắc ý nói

"Người chắc chắn đã mang cái vòng kia đi rồi chứ?" Tô Liên nghe thị nữ nói xong thì hoàn toàn tin tưởng, tùy ý hỏi.

Thị nữ cẩn thận nghiêng người, khuôn mặt hơi mất tự nhiên nhìn Tô Liên mà nói: "Phu nhân yên tâm đi, thần nô tỳ đã sớm thu xếp ổn thỏa."

"Vậy Từ Tô đã chết chưa?" Tô Liên đặt cốc trà nóng trong tay xuống, lời nói thốt ra nhẹ nhàng như đang trò chuyện việc trong nhà.

"Thưa phu nhân, tính mạng thị nữ kia kiên cường, vẫn còn thờ được ạ." Thị nữ bên người Tô Liên có chút chịu không nổi bèn nói.

Tô Liên nghe xong, tay vừa nhấc lên liền được thị nữ kia tiếp, đỡ bà đứng dậy

"Đi thôi, chúng ta ra xem, có lẽ bây giờ đã chết rồi cũng nên." Tô Liên đưa dậy, tay vịn lấy thị nữ bên cạnh, giọng lạnh lùng nói.

Lúc Tô Liên đi theo thị nữ tới cửa thì cửa liền bị đá văng ra.

Tô Liên và thị nữ giật nảy mình, nhanh chóng tránh qua một bên để cửa gỗ không bắn vào người.

Từ bên ngoài, một bóng dáng mảnh khảnh bị ai đó ném vào trong

"Thu Cúc?" Tô Liên nhìn thấy thị nữ ngã bên chân mình, liền kinh ngạc hô lên

"Phu nhân.... nô tỳ không ngăn được ả." Thu Cúc ôm ngực bị đánh rồi nhìn Tô Liên, khó khăn nói.

Ban đầu nàng đứng ở ngoài cửa thì thấy Mạc Cửu Khanh lôi thị nữ kia tới, với khí thế vội vàng như vậy thì chỉ có thể là thị nữ của nàng, nhất định là tìm đến đây để gây sự, vậy nên nàng đã ngăn không cho Mạc Cửu Khanh đến tìm Tô Liên nhằm tranh công, nào ngờ chưa kịp nói gì đã bị Mạc Cửu Khanh nhấc chân đá bay thẳng ra ngoài

"Mạc Cửu Khanh! Người người người.... người làm gì!! Người phản rồi" Tô Liên thấy vậy, hít một hơi thật sâu rồi trách móc nhìn Mạc Cửu Khanh tức giận bước vào phòng trách móc.

Mạc Cửu Khanh đi vào, nhìn bộ dạng hỗn hển của Tô Liên nói: "Chó ngoan không cảm cản đường, nhưng chó của bà đã cản đường tôi, nên tôi chỉ tiện tay giáo huấn mà thôi."

Tô Liên nghe Mạc Cửu Khanh nói xong thì vô cùng tức giận, bà cố gắng kiềm chế cơn tức rồi nói: "Hừ! Thị nữ của người làm chuyện xấu ta còn chưa tìm người tính sổ, người lại còn đến chỗ ta gây chuyện!"

Nghe Tô Liên nói xong, Mạc Cửu Khanh liếc nhìn xung quanh, cuối cùng liếc xéo sang Tô Liên, nàng tiến lên vài bước, thị nữ bên người Tô Liên lập tức đứng chắn ngay trước mặt nàng.

"Người muốn làm gì? Nếu người dám thất kinh với phu nhân, Tướng Quân đại nhân nhất định sẽ không bỏ qua cho người đâu!" Thị nữ kia thật không biết sợ, dám đứng chắn trước mặt Tô Liên nói.

"Phu nhân? Phu nhân ở phủ tướng quân đã sớm qua đời rồi, nơi này chỉ có duy nhất một tiện thiếp." Mạc Cửu Khanh nghe thị nữ nói xong liền nhướn mày, lạnh giọng nói.

Dứt lời, một cái tát giáng trời đánh lên mặt thị nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 40: Trận Đại Náo

Dịch: chungtolabengoa

Biên: Kidlove

"Nếu lần sau mà còn nói sai, thì sẽ không phải là một cái tát dễ dàng như vậy đâu." Mạc Cửu Khanh thu tay về, nhìn thị nữ kia mà lạnh nhạt nói.

Tô Liên cũng bị giọng nói của Mạc Cửu Khanh làm cho giật mình, thật không ngờ Mạc Cửu Khanh có thể nói trắng ra như vậy.

"Ngươi! Cái tên tiểu tiện nhân này! Dám nói ta là tiện thiếp? Người đâu! Hôm nay mà không đánh chết tên tiểu tiện nhân này thì sẽ không giải được hết oán hận của ta!" Tô Liên có chút bối rối, chỉ tay vào Mạc Cửu Khanh nói.

Nhưng Mạc Cửu Khanh vẫn nhanh hơn Tô Liên, trực tiếp nắm lấy ngón tay Tô Liên, không chút lưu tình mà bẻ ngoặt về một phía.

"Xoẹt xoẹt ~." Một tiếng xương gãy, đồng thời Tô Liên cũng hét lên đau đớn.

"Ngươi lấy tư cách gì mà chỉ ta, có muốn bảo bối nữ nhi nhắc lại cho ngươi, ta là ai?" Nắm chặt ngón tay của Tô Liên, hai mắt Mạc Cửu Khanh như hít lại, liếc xéo Tô Liên, ánh mắt lộ rõ vẻ cuồng bạo tàn nhẫn.

"A! Phụ... Tô di nương! Mạc Cửu Khanh, ngươi mau buông tay Tô di nương ra, Tướng Quân mà trở về nhất định sẽ không tha thứ cho ngươi!" Thị nữ thấy Tô Liên phải chịu khổ, lại bị Mạc Cửu Khanh cho một phát tát, lập tức chạy đến kéo Mạc Cửu Khanh ra.

Một tay Mạc Cửu Khanh giữ chặt Tô Liên, tay còn lại bỏ chường về phía ngực Tô Liên, đẩy nàng ra xa, bản thân lui ra phía sau vài bước, nhìn Tô Liên chặt vật ngã lăn trên mặt đất.

"Đem nàng kéo, còn không mau đến xem thị nữ của ta đã chết chưa, mau! Ta và các ngươi cùng ở đây, nếu như thị nữ của ta có xảy ra chuyện gì. Kể cả ngươi! Tô Liên, tất cả đều sẽ phải chôn cùng nàng." Mạc Cửu Khanh liếc nhìn Tô Liên, đôi mắt dài nhỏ như hoa đào tràn đầy băng khí.

Tô Liên vốn bị ngã trên mặt đất, giờ lại bị Mạc Cửu Khanh liếc nhìn như vậy, thật khiến cả người phát lạnh.

Thị nữ kia đặc biệt không dám phản bác, chạy đến kéo Tô Liên từ dưới mặt đất lên.

"Cửu Khanh, ngươi đang làm gì vậy?" Tô Liên vừa bị thị nữ kéo lên liền nghe thấy giọng nói của Mạc Hạo Thiên truyền đến.

Mạc Cửu Khanh quay đầu nhìn về phía Mạc Hạo Thiên, lơ đãng nói: "Phụ thân, người bảo con có thể làm gì đây."

Tô Liên nhìn thấy Mạc Hạo Thiên, như nhìn thấy vị cứu tinh, liền một tay đẩy thị nữ kia ra, mãnh liệt gục vào trong ngực Mạc Hạo Thiên, hung hăng thút thít nỉ non nói: "Tướng Quân! Người cần phải làm chủ cho thiếp. Thị nữ Cửu Khanh dám trộm đồ đạc của thiếp, thiếp chỉ muốn trừng phạt thị nữ Cửu Khanh, nhưng Cửu Khanh lại đến chỗ thiếp gây náo, đánh trọng thương thị nữ của thiếp, lại còn động thủ đánh thiếp!"

"Ô ô ô..."

Tô Liên một bên lau nước mắt, một bên hướng về phía Mạc Hạo Thiên, cáo trạng* nói.

(cáo trạng* = báo cáo, tố cáo)

Mạc Hạo Thiên quan sát tình huống trong phòng, chỉ thấy Tô Liên bị ngã trên mặt đất, thị nữ đỡ dậy còn không nổi, mà quần áo của Tô Liên có dính một chút bụi bẩn, tóc tai cũng lộn xộn, nhìn qua thì giống như bị Mạc Cửu Khanh đánh.

"Cửu Khanh, sao con làm quá lên như vậy! Coi như là bảo vệ thị nữ của con, nhưng dù sao nàng cũng là di nương của con, tại sao con lại có thể đại nghịch bất đạo* như vậy!?" Mạc Hạo Thiên một tay đỡ Tô Liên, một tay chỉ vào Mạc Cửu Khanh, nói.

(đại nghịch bất đạo* = nghịch lý lớn, không còn giữ đạo lý, phép tắc)

Đúng lúc Mạc Uyển Uyển chạy đến liền chứng kiến cảnh tượng như vậy, trong lòng không khỏi vui vẻ nhảy nhót, xem ra tình thế hiện tại đang hướng về phía mẫu thân, nếu thật là như vậy thì nàng sẽ lại đỡ thêm lửa, không cần dùng mưu kế gì, Mạc Cửu Khanh cũng nên bị đuổi khỏi phủ tướng quân rồi!

"Mẫu thân!? Mẫu thân! Người làm sao vậy?" Mạc Uyển Uyển giả bộ tỏ vẻ khiếp sợ nhìn về phía Tô Liên, nhanh chóng chạy tới.

Mạc Cửu Khanh chứng kiến tình thế đang nghiêng về một bên, lạnh lùng nhếch môi, cười nói: "Đại nghịch bất đạo? Còn tốt hơn đại nghịch bất đạo! Vậy con xin hỏi đối với phụ thân, Tô Liên là gì? Con là gì? Không cần con đồng ý, đánh đập hành hạ thị nữ của con cũng không cần phân tốt xấu. Phụ thân! người nói xem nàng làm vậy có đúng không? Hay người vẫn cho rằng con không có quyền trừng phạt nàng?"

Nghe Mạc Cửu Khanh nói xong, thân thể Mạc Hạo Thiên như bị chấn động, bản thân không thể ngồi được, nhìn Mạc Cửu Khanh trầm giọng nói: "Con cánh cứng cáp rồi có phải không? Dám chống đối ta có phải không?! Mạc kệ con mang thân phận gì, chỉ cần con ở trong cái phủ tướng quân này một ngày, thì con càng không được phép bất kính với Tô di nương!"

"Xùy... Những lời này là do người nói, nếu thật sự hôm nay thị nữ của con không trộm vòng tay của nàng, mà bị nghi oan hãm hại, vậy thì con sẽ không dễ dàng tha thứ cho tất cả những người ở đây! Mà nếu như vòng tay của nàng đúng là do thị nữ của con ăn trộm, như vậy con sẽ lập tức bị trục xuất khỏi phủ tướng quân, đoạn tuyệt quan hệ cha con, Mạc Cửu Khanh sẽ không một lời oán hận!" Nghe Mạc Hạo Thiên nói xong, trái tim Mạc Cửu Khanh như bị dao đâm, đau một cái rồi lại thoáng biến mất.

Vô ý đưa tay che ngực, Mạc Cửu Khanh nhìn ánh mắt Mạc Hạo Thiên, ngoài sự lạ lẫm còn có chút lạnh lùng.

Nghe Mạc Cửu Khanh nói xong, Mạc Hạo Thiên cảm thấy kinh ngạc, nhìn lại Mạc Cửu Khanh một lần nữa, trái tim cũng hung hăng xiết chặt.

Thấy Tô Liên vẫn úp trong ngực Mạc Hạo Thiên khóc nức nở, Mạc Uyển Uyển liền nháy mắt.

"A! Mẫu thân, sao tay của người lại bị chảy máu!?" Mạc Uyển Uyển nhìn tay Tô Liên chảy máu, lên tiếng hoảng sợ nói.

Buông ánh nhìn về phía cánh tay của Tô Liên, có chút kinh ngạc cũng có chút tán thưởng, vừa rồi là thời điểm nàng lôi kéo Tô Liên, Tô Liên cũng thừa dịp tất cả mọi người đang chú ý đến Mạc Cửu Khanh, nhanh chóng lấy cây trâm cài trên đầu xuống đưa tay cắt đứt chính cánh tay của mình, sau đó đặt trâm cài trở lại vị trí, tự nhiên Mạc Uyển Uyển hiểu rõ Tô Liên làm vậy là có ý gì, đương nhiên cũng ra sức phối hợp.

Nghe Mạc Uyển Uyển kêu lên, Mạc Hạo Thiên quay đầu liền nhìn thấy cánh tay đang chảy máu của Tô Liên, màu máu đỏ tươi làm đau nhói ánh mắt của hắn, vốn cho rằng Mạc Cửu Khanh chỉ là quá tức giận nên mới trút lên Tô Liên, nhưng không ngờ Mạc Cửu Khanh lại quá nhẫn tâm, làm hại Tô Liên đến trọng thương rồi!

"Tốt! Vậy ta nên đáp ứng con! Coi như hôm nay thị nữ của con là người ăn trộm, ta không chỉ muốn trục xuất con khỏi phủ tướng quân, còn muốn xóa tên con trong gia phả dòng tộc! Phạt con năm mươi trượng mới được phép rời đi!" Mạc Hạo Thiên hung hăng quát lớn, cuối cùng vẫn nói ra những lời mà bản thân không muốn nói.

Nghe Mạc Hạo Thiên nói xong, Mạc Cửu Khanh không chút kinh ngạc, từ thời điểm Tô Liên làm như vậy, nàng cũng đã nghĩ đến Mạc Hạo Thiên sẽ nói như thế nào rồi.

Mạc Hạo Thiên là nam nhân quá coi trọng chủ nghĩa nam tử, chịu không được mà kích động.

"Người hãy nhớ rõ những lời mà người vừa nói." Mạc Cửu Khanh liếc nhìn thật sâu vào Mạc Hạo Thiên, ánh mắt mang theo tâm tình khó hiểu nhìn Mạc Hạo Thiên.

Không thất vọng cũng không tổn thương, nhất là ánh mắt hờ hững, cho dù là người xa lạ cũng sẽ không dùng ánh mắt như vậy, nhưng Mạc Cửu Khanh lại dùng ánh mắt khó hiểu này nhìn hắn, trái tim đột nhiên đau xót, Mạc Hạo Thiên tàn nhẫn nhíu mày.

"Nhị tiểu thư! Thần đã đưa Y sư đến!" Ngay tại thời điểm Mạc Hạo Thiên chuẩn bị nói ra điều gì đó, thì giọng nói của lão Liễu liền truyền vào trong nhà.

Lão Liễu vội vàng đưa Y sư vào nhà, sau lưng còn mang theo một người hầu, đầu cúi thấp, thờ cũng không dám thở mạnh.

"Thị nữ của ta ở đâu?" Mạc Cửu Khanh nhìn lão Liễu gật gật đầu, quay đầu về phía Tô Liên nói.

Mà đầu Tô Liên cúi thấp cũng không để ý đến Mạc Cửu Khanh, toàn bộ chỉ ý vào chỗ dựa Mạc Hạo Thiên.

Nhìn Mạc Uyển Uyển đứng sau Mạc Hạo Thiên mang theo ánh mắt khiêu khích nhìn về phía mình, Mạc Cửu Khanh khẽ hờ môi, nói: "Tô Liên, bốn quận chúa đang hỏi bà, không lẽ tại bà điếc rồi hả?!"

Vốn tựa ở trong ngực Mạc Hạo Thiên, sau khi nghe Mạc Cửu Khanh xưng hô, thân thể Tô Liên khẽ run lên, ngẩng đầu lạ lẫm nhìn về phía Mạc Cửu Khanh.

"Thế nào, thật không ngờ một kẻ đàn như Mạc Cửu Khanh lại có thể làm quận chúa?" Mạc Cửu Khanh nhíu mày nhìn Tô Liên, lãnh đạm nói.

Mạc Uyển Uyển cũng thừa dịp mà lên tiếng: "Mẫu thân, tại yến cung* hôm nay, Hoàng Thượng còn xưng hô cái loại người này là... Quận chúa An Hợp đấy."

(yến cung* = yến tiệc trong hoàng cung)

Nghe Mạc Uyển Uyển nói vậy, trong lòng Tô Liên thực sự không cam lòng, nhưng hoàng gia uy nghiêm càng không dám coi rẻ.

"Bẩm Quận chúa, thị nữ của người đang ở trong kho củi phía hậu viện." Tô Liên cúi thấp đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Mạc Cửu Khanh nhìn về phía Mạc Hạo Thiên Thiên nói: "Muốn biết đồ của Tô Liên là do người nào đánh cắp, người hãy đưa tất cả mọi người cùng con tới kho củi."

Tuy rằng Mạc Hạo Thiên không tin Mạc Cửu Khanh có thể tìm ra bằng chứng nhanh như vậy, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý.

Mà Tô Liên nghe Mạc Hạo Thiên cũng muốn đến kho củi, tâm trạng liền trở nên hoảng hốt, bà đã lạm dụng hình phạt riêng để trừng trị thị nữ của Mạc Cửu Khanh, cứ cho rằng Mạc Cửu Khanh không tìm ra bằng chứng chứng minh thị nữ kia trong sạch, nhưng mình dùng thủ đoạn như vậy để tra tấn thị nữ, Mạc Hạo Thiên nhất định sẽ cảm thấy thất vọng đối với mình!

Cùng tất cả mọi người đến kho củi, cảnh tượng Mạc Cửu Khanh chứng kiến trước mắt thật tổn thương, cánh tay bị đánh, máu thị lẫn lộn, hơi thở yếu ớt, vốn tâm tình đã phần nộ thì giờ phút này càng thêm giận dữ.

"Các người thật quá đáng, lạm dụng hình phạt riêng để đánh đập thị nữ của ta, những thứ này sẽ được ghi vào trong sổ thanh toán!" Mạc Cửu Khanh quay đầu nhìn Tô Liên, ánh mắt ngấm hàm ý, nói.

Đây là lần đầu tiên Mạc Cửu Khanh không che giấu chút lệ khí quanh thân nào của chính mình trước mặt Mạc Hạo Thiên.

Mạc Hạo Thiên nhìn Mạc Cửu Khanh một cách hoàn toàn lạ lẫm, trong lòng hung hăng kinh bị, nhìn Mạc Cửu Khanh hôm nay trông không giống với ngày thường chút nào, coi như mọi ngày đều lạnh lùng nhưng cũng không mang lệ khí đủ để đã thương người như thế này. Ánh mắt thôi cũng đủ khiến lòng người run sợ.

"Những gì mười mấy năm qua bắt nạt hành hạ đánh đập ta, ta đều nhắm mắt cho qua. Nhưng các người thật đúng là không biết chừng mực, ta không nói đến lại cho rằng ta không biết? Ta có thể chịu đựng các người một thời gian, nhưng các người nghìn vạn lần cũng không nên đối xử và ra tay với người bên cạnh ta như vậy. Tô Liên! Lúc trước ta tiến cung cũng đã nói với bà rồi, nếu có điều gì không hay xảy ra với thị nữ của ta, cũng đừng trách ta vén cả phủ tướng quân này lên." Đôi mắt hoa đào của Mạc Cửu Khanh như hấp lại, nhanh chóng nắm chặt bàn tay, biểu hiện rõ ràng sự phẫn nộ của nàng.

Nghe Mạc Cửu Khanh nói xong, lúc Mạc Hạo Thiên còn chưa có hoàn hồn từ trong số lượng từ ngữ cực lớn kia thì Mạc Cửu Khanh đã chạy đến bên cạnh thị nữ của Tô Liên, trầm giọng nói: "Đem đồ vật ta giao ra đây."

"Nhị tiểu thư, người đang nói đến cái gì, nô tỳ nghe không hiểu." Giờ phút này, thị nữ kia bị bộ dáng của Mạc Cửu Khanh hù dọa, không khỏi sợ hãi mà lui về phía sau vài bước nói.

Nghe thấy thị nữ kia nói vậy, Mạc Cửu Khanh hiểu rõ, cười nói: "Ta biết người sẽ nói vậy mà."

Dứt lời, thị nữ kia chưa kịp phản ứng, Mạc Cửu Khanh liền dùng tay nắm vào cổ thị nữ kia.

"Ta chỉ đếm ba tiếng, nếu người không mang đồ vật giao ra đây, ta sẽ lập tức bẻ cổ người." Tiếng nói khàn khàn, trầm thấp nặng nề coi như dạ khúc êm tai, nhưng tới giờ phút này, điều mà thị nữ kia nghe được chính là tiếng vẫy gọi của địa ngục từ thần.

"Một." Mạc Cửu Khanh nhìn bộ dáng thị nữ kia không há miệng thì tay nắm cổ thị nữ bắt đầu dùng sức.

Thị nữ kia phát hiện đã hai mắt tròn tròn, nhưng Mạc Cửu Khanh bắt đầu đếm đến con số thứ hai.

"Hai."

Vừa dứt lời, Mạc Cửu Khanh liền gia tăng lực đạo, thị nữ kia đã bắt đầu thấy khó hô hấp...

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Ngốc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.